

ВИКТОРИЯ ЛИЙ ПАЗАЧЪТ НА ТАЙНИ

Превод от английски: Иванка Савова, 1993

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Какво има, Карлсън?

Малори зададе този въпрос, без да откъсва очи, от изображението си в огледалото. Определено имаше занемарен вид и с подозрение се вираше в този образ, почти сигурна, че трябва да е доволна от малките размери на огледалото, в което се виждаше само до раменете. Образът отсреща също я наблюдаваше зорко и Малори бе принудена да си признае, че хармоничните му черти някак засилваха впечатлението за пораздърпания ѝ външен вид.

Гъстите кестеняви коси безредно падаха по раменете ѝ и забравили за сутрешната прическа, тежките кичури в небрежен безпорядък се виеха около лицето ѝ. Тънките ѝ пръсти посегнаха да подредят тези неукротими вълни и откриха мръсната ивица, която пресичаше едната ѝ буза. Малори я изчисти с хартиена кърпичка и мислено обвини Карлсън и неговото дяволско бързане за своята съвсем не безукорна външност.

Прокара кутре по ръба на пълните си устни, за да махне размазаното червило, и се обърна.

— Карлсън? — отново извика тя и когато в ноздрите ѝ нахлу мирис на готвено, усети, че търпението ѝ е на изчерпване.

Направо умираше от глад, бе прекалено гладна, за да се върти наоколо и да спори с персонала за това къде точно би трябвало да седнат. Прекоси фойето на ресторанта и успя да се промъкне между Карлсън и Винсънт, като по този начин пред леко разтревожения обсеркелнер вече стояха трима много гладни клиенти.

— Както изглежда, за нас няма свободна маса — кротко рече Карлсън и с поразвеселено лице кимна към почти празния салон, който се виждаше зад гърба на обсеркелнера.

— Нямате свободна маса? — присвитите ѝ очи се вторачиха във все по-смутения мъж насреща ѝ, като преценяваха явното му нежелание да пусне вътре тримата клиенти, въпреки че бяха доста гладни.

Нямаше място за спор.

Разбрала, че двамата ѝ придружители са склонни да оставят инициативата в ръцете ѝ, Малори пристъпи напред и не продума, докато не се приближи плътно до своя противник.

— Струва ми се, че имате няколко свободни маси — тихо каза тя, като се стараяше да се владее. — Всъщност повечето са свободни. Ако не бях толкова гладна, щях да се замисля дали си струва да ям тук. Празните маси обикновено означават, че храната не струва... или нещо по-лошо.

— Ти май каза, че тук храната била хубава — промърмори Винсънт отстрани.

Малори неприязнено сви рамене, защото в случая качеството на храната не бе най-важното. Вместо да отговори, тя повдигна едната си вежда и тропна с крак пред смълчания оберкелнер.

Онзи шумно преглътна и изопна рамене в отчаян опит да вземе отново положението в ръцете си.

— При нас има някои... ъ-ъ... изисквания към облеклото...

— И вие смятате, че моят приятел не е на ниво? — кротко попита тя, като кимна рязко към по-възрастния от двамата мъже до нея. Реши, че оберкелнерът говори за Винсънт, който имаше малко раздърпан вид със своята доста износена риза от шамбре, напъхана в работния комбинезон, напомнящ детска престилка, и мислено се изруга, че го поставя в такова неудобно положение. Той бе отказал да обядва навън заради облеклото си, но Малори го домъкна тук едва ли не насила.

Оберкелнерът явно споделяше неговото мнение. Малори започна да кипи отвътре; хем ѝ се искаше да бяха избрали някое друго място за днешното си празненство, хем бе готова да се бори тук докрай. Ако беше някой шикозен клуб в Големия град — например в Сан Франциско, би преглътнала изискванията към облеклото. Но те не бяха в Големия град. Намираха се в Мил Вали, малко градче на север от Сан Франциско. Като се имаше предвид, че в околността живееха главно еkleктици, ресторантите тук бяха отворени за куцо и сакато. Специално този се казваше „Мил Грил“ и бе от най-висока класа, що се отнасяше до цените и обстановката. Масите бяха покрити с бели ленени покривки, таванът бе висок, с грубо издялани греди, явно местно производство някъде от началото на века. Старомодният бар от

полирана секвоя, който красеше едната стена, сигурно бе правен по същото време, макар че там сега по-често предлагаха вино и минерална вода, отколкото чист алкохол.

„Мил Грил“ бе своеобразно ресторантче дълго преди Малори да се пресели в Сан Франциско. Явно вече бе западнало, мислеше си тя, макар да изглеждаше почти както някога. Спомни си, че миналата пролет бе обядвала за последен път тук. Тогава клиентелата се състоеше главно от хора, тръгнали на път или на пазар през уикенда. Облечени с пуловери или с къси панталони и спортни якета, те се надпреварваха кой пръв ще заеме маса близо до прозорците.

И въпреки всичко тя трябваше да признае, че тяхното трио в момента имаше малко особен вид.

Скръстил ръце на гърдите си, Винсънт я фиксираше с поглед, който казваше: Аз какво ти разправях. Малори забеляза, че той не бе успял да изчисти всички дървени стърготини от прошарената си коса, чийто цвят успешно ги прикриваше. Еднодневната брада придаваше сивкав оттенък на иначе червендалестото му лице и така той изглеждаше гладен — дори много гладен! С истинско облекчение Малори забеляза, че Винсънт е по-скоро развеселен от схватката с оберкелнера, отколкото смутен.

Карлсън естествено изглеждаше, както обикновено — небрежно-елегантен с вълнените си панталони и кашмирения си пуловер. Дрехите изобщо не можеха да прикрият необикновено якото му тяло, но с тях той наистина приличаше на цивилизована личност, като това впечатление можеше да се променя в зависимост от ситуацията. Мустачките му бяха грижливо подрязани и той много бе държал да измие боята от косите си, преди да се облече. И, разбира се, бе го направил. Карлсън никъде не отиваше неподготвен. Застанал точно зад гърба ѝ, с ръце в джобовете, приличаше на страничен наблюдател.

Що се отнасяше до Малори, тя бе сигурна единствено, че червилото ѝ не е размазано. Макар да бе уверена, че с джинсите и пуловера си е подходящо облечена за всяко заведение, всичко останало нямаше да издържи на един оглед отблизо. Тя отново се обърна към оберкелнера:

— Наистина не разбирам защо облеклото на моя приятел ви се струва неподходящо...

— Правим прибързани заключения, а? — обади се някой зад гърба ѝ.

По-късно Малори можеше да се закълне, че земята се е разлюляла при звука на този мъжествен глас, че дрезгавият провлачен говор на новодошлия е предизвикал прескачането на електрическа искра между долния и горния край на гръбначния ѝ стълб. Тя едва не ахна и гръбнакът ѝ неволно се изви като дъга, погален от този чувствен глас. Не бързаше да се обърне, за да не развали тази еротична магия. Но мъжът представляваше една още по-голяма наслада за очите.

Беше само на няколко крачки от нея, облегнал се нехайно на касата на близката врата, спокойно отпуснал цялото си тяло под втренчения поглед на Малори. Тя поглъщаше с очи скъпия му костюм, забеляза европейската кройка и се запита дали самият той изобщо съзнава колко широки изглеждат раменете му под сакото. Неволно откри, че шивачът не е допринесъл ни най-малко за прекрасната му физика. Както предположи, той дължеше мургавата си кожа не само на слънцето, а и на предците си — подсказаха ѝ го гъстите черни вълни на косите му, които падаха красиво върху яката. Беше висок, с няколко сантиметра по-висок от Карлсън, който бе метър и деветдесет и два сантиметра, но сигурно беше на същата възраст — около трийсет и осем годишен.

Очите му бяха сиви. Не кафяви или зелени, а някак матовосиви, и сякаш я сграбчиха, за да я привлекат към себе си и да я разгледат отблизо. Малори усети, че неволно се накланя напред. Щеше да се подмине, ако не бяха насмешливите бръчици в ъгълчетата на очите му, които забеляза тъкмо навреме.

— Моля? — обади се тя. Гласът ѝ звучеше пресипнало, но нищо повече не можеше да направи в момента.

— Казах, че правите прибързани заключения. С вашите приятели всичко е наред — и с двамата.

Като изопна рамене, той отлепи гръб от вратата, прекоси фойайето и застана до объркания оберкелнер.

— Кой сте вие? — храбро попита тя и усети как лицето ѝ пламва под втренчения му поглед, който сякаш вече изобщо не виждаше нейните спътници.

Малори остана на място и търпеливо понесе критичния поглед, защото това ѝ даваше възможност и тя да го разгледа както трябва.

Измина един безкраен миг и най-после той отговори на въпроса ѝ:

— Джейк Галахър. Аз съм собственикът.

— Джейк Галахър — повтори тя и всички нервни окончания по тялото ѝ едновременно затрептяха при звука на този дрезгав провлачен глас, докато в същото време се питаше откъде ли е взел това ирландско име, като имаше такъв средиземноморски тен. Навярно беше чернокож ирландец.

Мъжът продължи да говори, сякаш изобщо не беше я чул:

— Пъркинс се опитваше да ви каже, че вашето... ъ-ъ... облекло е повече от неподходящо.

Погледът му я прониза от главата до петите и преднамерено се спря под коленете ѝ.

— Какво?

Ама че нахалство! — помисли си гневно тя и упорито отказваше да повярва, че всичко това се случва точно на нея. Никога, никога не бяха отказвали да я обслужат... и със сигурност джинсите ѝ нямаха нищо общо с това!

— Погледнете се само! — заяви той и лека усмивка повдигна ъгълчетата на устните му. — Вие бихте ли позволили на някой с кални дрехи да се настани в трапезарията ви?

— Той е прав, Малори — обади се Карлсън. — Тази вечер си малко небрежно облечена.

Малори бе прекалено заета да разглежда краката си, за да реагира на саркастичния му тон. Голяма работа! — помисли си тя, като пребледня при вида на черната кал, полепнала по джинсите ѝ. По всяко време можеше да си го върне на Карлсън.

— По пътя кракът ми попадна в дупка — каза тя, ядосана, че не бе забелязала калта по-рано, и невероятно сконфузена, че бе изтълкувала неправилно колебанията на оберкелнера с въздишка осъзна собствената си глупост, като продължаваше да разглежда съсипаните си джинси. Но докато те бяха безнадеждно изкаляни, дългият ѝ до коленете лимоновожълт пуловер, пристегнат с колан в кръста, бе съвсем чист. — Ами май не съм забелязала, че съм се изкъпала в кална баня — рече Малори.

— Трябваше само да кажеш — обади се Карлсън с явно развеселен глас. — Но всъщност това изобщо нямаше да се случи, ако ми беше позволила да паркирам колата.

— Само през трупа ми — промърмори тя достатъчно високо, за да я чуят Карлсън и другите двама мъже. — Знаеш как се отнасям към всеки, който кара моята кола.

— Все пак трябваше да ми позволиш да дойда с тебе — каза Карлсън, който не за пръв път водеше подобен спор. — Когато не носиш очила, ти си сляпа като къртица.

— Зрението ми е прекрасно — хладно го парира тя, а от очите ѝ изскачаха искри.

— Така е по всяко време — отговори той. — Освен нощем и когато караш кола. След залез-слънце си заплаха за околните и го знаеш.

Малори просто се усмихна и му напомни, че очилата ѝ са точно за такива случаи.

— Ако ти не се страхуваше толкова много, че ще затворят ресторанта, преди да съм паркирала, нямаше да падна в калта! — добави тя. — Което ми напомня — обърна се към Джейк Галахър, изпълнена със закъсняло възмущение, — че да държиш такъв паркинг е истински позор. Там има смъртоносни дупки!

— Аз, разбира се, ви поднасям извиненията си — промърмори той и очите му развеселено светнаха при тази контраатака. — И щом не сте се наранили...

— Нищо ми няма! — отговори тя, като ѝ се искаше да престане да я разглежда така, сякаш проверяваше дали няма счупени кости. Стигаше ѝ, че по гърба ѝ все още лазеха тръпки след подмолното въздействие на неговия невероятно чувствен глас. Не искаше очите му да я опипват от главата до петите.

— Ремонтът на паркинга влиза в моя списък със задачи — каза Джейк Галахър и сякаш знаеше, че тя с труд следи разговора, та добави: — Но все пак ми се струва, че е доста глупаво да се разхождате сама нощем.

— Защото съм жена, нали? — тихо попита Малори, която нямаше нищо против този първоначално нежелан словесен двубой и с радост би приела всяка възможност да удължи разговора с новия си познат. — За ваше сведение, Мил Вали се смята за сигурно място и няма да позволя на никого да ми разправя, че е опасно да се поразходя сама в тъмното.

Нещо повече — добави тя наум, — Карлсън ме е подсигурил така, че да мога да се справя с всякакви вероятни нападатели, което прави излишно присъствието на мъж в подобни случаи. Но не му каза това, защото спорът им щеше да приключи.

— Ако сте моя приятелка, нямаше да имате право на избор — каза Джейк и хвърли неодобрителен поглед към Карлсън и Винсънт.

— Но аз не съм ваша приятелка — каза тя с равен глас, като в същото време се питаше как ли би се чувствувала, ако я придружаваше този интересен непознат. — Аз съм с тези двама джентълмени и ние искаме да се нахраним тук.

— Все още не сме разрешили проблема с калта — напомни ѝ Джейк Галахър и отново критично огледа изкаляните ѝ джинси.

— Е, щом не мога да ям с тези дрехи, явно ще трябва да се преоблека — промърмори Малори. Лекичко прехапа долната си устна, докато размишляваше върху онова, което се готвеше да направи.

Дяволитите пламъчета в очите ѝ би трябвало да подсказват на Джейк, че е сбъркал адреса. Карлсън го знаеше. Винсънт изглеждаше така, сякаш вече обмисля собствените си подозрения.

Но Джейк Галахър не знаеше нищо.

Дори когато я видя да набира нагоре дългия си пуловер, все още не беше сигурен какво ще последва. А когато пръстите ѝ напипаха горното копче на джинсите, най-после разбра.

Джейк усети, че се задъхва, гърдите му се издуваха от почти непоносимото напрежение, докато тя си играеше с медното копче. Очите му се стрелнаха към лицето ѝ, после отново се насочиха към кръста ѝ — точно навреме, за да види как палецът ѝ избута копчето през илика. Неверието му се сблъска с голата истина, която се разкри пред очите му, и сякаш разбрала, че той има нужда да си поеме дъх, Малори отпусна дългия си пуловер и прикри с него движенията на ръцете си.

Едва когато долови лекото съскане при отварянето на ципа, Джейк се размърда.

Той скъси разстоянието между тях. Тихо, с равен глас, Джейк ѝ даде още една възможност:

— Надолу по този коридор има дамска тоалетна.

Малори се усмихна — отчасти, защото той не беше разкрил измамата, а най-вече, защото от това близко разстояние ясно виждаше

как една вена бясно пулсираше на шията му. Обзета от безразсъдство, тя го подразни, като се стараяше да говори тихо, та казаното да си остане само между тях двамата:

— Не искате да наблюдавате, а?

— Не съм казал такова нещо — промълви той, дъхът му галеше лицето ѝ, очите му не се откъсваха от нейните. — Просто не искам и някой друг да наблюдава. И мога да се хвана на бас, че вашият приятел тук не гори от желание да ми позволи да гледам.

— Той не ми е приятел — каза Малори, като заряза Карлсън, без да ѝ мигне окото.

— Съпруг?

Тази мисъл разтърси Джейк и му се прииска да отговори на удара с удар. С един приятел щеше да се справи. Но със съпруг... Семейство... Е, в такъв случай нищо не можеше да направи.

— Не съм омъжена — рече Малори и усмивката ѝ стана поширока, когато забеляза внезапното облекчение, което неволно се изписа на лицето му. И той не беше женен, както предположи, съдейки по реакциите му, както и по собствената си интуиция.

— Съвсем логично е — промърмори Джейк. Стисна юмруци, за да се овладее; искаше му се да я разтърси и да налее малко акъл в главата ѝ. Знаеше, че ако я разтърси, тялото ѝ ще бъде много близко, ще усети докосването му. — Нищо чудно, че ви оставя да правите такива номера.

— Какви? — невинно попита тя, съзнавайки, че е настъпил подходящият момент за отстъпление. Не флиртуваше често и никога не бе го правила така открито, но заради Джейк Галахър ѝ се прииска да наруши правилата. — Това е много прилична дреха. Този пуловер е по-дълъг от някои от полите ми. Ами че да сваля тези джинси е все едно да си съблека дъждобрана например!

— Точно на събличане ми приличаше...

— Това си е ваша гледна точка — прекъсна го тя и се повдигна на пръсти, за да надникне зад рамото му и да потърси Карлсън. Опитът я бе научил да прозира укора зад развеселеното му изражение и сега знаеше, че е дошъл моментът да се държи скромно. Като се поклащаше на токетата си, Малори реши да играе със сигурни карти. — Ще довърша тази работа в дамската тоалетна, щом ви притеснявам.

Но преди да направи и една крачка, Джейк я сграбчи за китката и я задържа на място. Той наведе глава, докато устните му почти докоснаха ухото ѝ.

— Следващия път, когато имате намерение да правите стриптийз — промълви Джейк, — предупредете ме предварително. Ще намеря някое по-усамотено място, където ще му се наслаждаваме и двамата.

Той чу тихото ѝ ахване и я пусна, а ръката му леко потръпваше от топлото докосване до кожата ѝ.

На Малори ѝ трябваша само десет секунди, за да смъкне мръсните джинси, но дори след това рекордно постижение тя откри, че фойето е почти празно. Само Джейк Галахър бе все още там. Без да се замисли, тя отиде право при него и му подаде мръсните джинси. Трябваше да вдигне глава нагоре, защото въпреки своите метър и седемдесет сантиметра, беше много по-ниска от него.

— Мисля, че са прекалено мокри и кални, за да ги изгорим — каза той и несигурно хвана свитите на топка джинси с връхчетата на пръстите си.

— Вместо това, можете да ги пуснете в машината за миене на чинии — със сладък глас парира тя. Нервите ѝ се поуспокоиха, защото той вече не я гледаше чак толкова втренчено.

— Силата на машината няма да е достатъчна — каза Джейк, като упорито се стараше да не поглежда надолу към дългите ѝ стройни крака.

— Съмнявам се, че изобщо е възможно да се изчистят — рече тя и въздъхна със съжаление. — Много лошо. Това са любимите ми джинси.

Като попремести калния вързоп, за да зърне крака ѝ, преди да стъпи на килима, той забеляза петно от изсъхнала боя върху джинсите.

— Значи боядисвате, облечена с любимите си панталони?

— Джинси — поправи го тя. — Мъжете носят панталони. Жените носят шалвари или джинси.

— Ама че разлика. И едните, и другите имат два крака.

— Битката между двата пола, принизена до един незначителен нюанс — каза Малори, а очите ѝ заискриха, като чу бързия му отговор.

— Хващам се на бас, че според вас разликата между бялото и червеното вино е само в цената.

— И друга разлика ли има? — той се усмихна, като видя стреснатото ѝ и недоверчиво изражение, и преди тя да успее да се заяде за нещо друго, кимна към салона на ресторанта. — Винсънт и Карлсън седнаха. Защо не се поразходите вътре и не ги откриете? А аз... ъ-ъ... ще реша какво да правя с това — рече той и кимна към панталоните... или джинсите. Както и да се наричат.

— Винсънт и Карлсън ли? — попита тя, стресната от това, че той знае имената им. — Нямахме ме само няколко секунди и вие вече станяхте приятелчета!

— Мъжката солидарност — отвърна той с усмивка. — Хайде, Малори, отивай да ядеш, преди готвачът да е изгасил печката.

Тя прекоси половината ресторант и едва тогава схвана. Малори... Той беше произнесъл името ѝ. Малори се усмихна на приятното усещане и забърза към масата. Беше прекалено гладна, за да се върне назад и да си спомни кога точно Джейк бе научил името ѝ. Знаеше, че това няма значение, стига той да не го забравеше.

— Тази храна вони — каза Винсънт, с отвращение пусна вилицата в чинията си и посегна към бутилката с домашно вино, която Карлсън бе поръчал. Наля малко в чашата си и предложи на другите, преди да остави бутилката на масата.

Малори приближи носа си до чинията и деликатно я помириша, после повтори това действие малко по-ентузиазно. Никакъв неприятен мирис не атакува обонянието ѝ и тя не можеше да разбере защо Винсънт бе направил подобна забележка.

— Моето ядене не вони — рече Малори. — Може да ти се е паднало развалено месо.

Винсънт изръмжа.

— Не че наистина мирише. Искях да кажа, че е лошо сготвено. Да не говорим за цвета и формата — добави той, като сочеше доста непривлекателните парчета месо, които плуваха в кафеникавосивия сос.

— Та ти си дърводелец, Винсънт — каза тя, като дъвчеше машинално следващата хапка. — Откога си толкова вещ в сервирането

на храната?

— Знам много повече от главния готвач — уклончиво отговори той. — Нищо чудно, Карлсън, че Джейк отклони твоята покана да се присъедини към нас. Сигурно се храни надолу по улицата, където продават хамбургери. Сигурен съм, че ония млади момчета там се справят по-добре от тукашния готвач.

— Харесва ли ви яденето?

Дори винаги невъзмутимият Карлсън подскочи при внезапната поява на Джейк. Като се спогледаха виновно, тримата клиенти мълчаливо взеха решение. И пак Малори трябваше да вземе думата.

— Винсънт казва, че храната не е на висота, като се има предвид в какво очарователно заведение се намираме — красноречиво се изрази тя. — Лично аз мисля, че на вашия главен готвач му липсва фантазия и сигурно е малко изморен. Вече е доста късно — добави Малори, надявайки се, че предложеното извинение ще смекчи удара.

Всичко щеше да бъде наред, ако Джейк не беше погледнал въпросително към Винсънт. Винсънт му отговори спокойно:

— Казах, че храната вони. Нямаше да го кажа, ако не беше вярно.

Джейк дори не изглеждаше учуден. Както дупките на паркинга, така и храната можеше да се оправи. Все още не му оставаше време да се захване с това и не бил сигурен кой е най-добрият начин. Едната възможност беше да уволни главния готвач. Затварянето на ресторанта, докато намери нов главен готвач, би било за предпочитане, но той все отлагаше вземането на такова решение, защото през трите дни, откакто бил собственик тук, непрекъснато бил зает със счетоводните книги и все не му оставаше време да обърне внимание на кухненския персонал.

Освен това той си помисли, че храната не е чак толкова лоша, както твърдяха Винсънт и Малори. Собственият му краткотраен опит говореше, че е поносима, макар и не чак вълнуваща.

Малори с интерес наблюдаваше как той измерва и тримата с преценяващ поглед. После Джейк направи нещо неочаквано. Отмести четвъртия стол, който беше между нея и Винсънт, и се присъедини към тяхната компания, след което плавно придърпа чинията на Винсънт и я сложи пред себе си. Без да знае, че точно имитира Малори, Джейк наведе глава и предпазливо помириша храната.

— Той не искаше да каже точно това — обади се тя, когато Джейк вдигна глава от чинията. — Винсънт казва, че яденето е лошо приготвено, а не че наистина вони.

— Сигурно трябва да съм благодарен за уточнението — промърмори Джейк, после въздъхна примирено, взе чиста вилица и набоде парче месо.

Сякаш смаяни от храбростта му, всички го наблюдаваха като омагьосани. Най-сетне той преглътна и те зачакаха окончателната присъда.

Джейк си наля чаша вода и отпи голяма глътка, преди да съобщи мнението си:

— Вони.

— Нали ви казах! — самодоволно заяви Винсънт, като бършеше ъгълчетата на устните си с ленената салфетка. — Опитайте и малко от салатата — предложи той. — Невероятно е как са успели да съсипят тези обикновени зеленчуци.

Джейк не си направи този труд. Един урок му беше повече от достатъчен.

— Не знаех, че нещата са чак толкова лоши — призна той, отмести противната чиния и посегна към винената чаша на Малори.

Веждите му се вдигнаха нагоре, сякаш искаше разрешение. Тя беше сигурна, че дори да му кажеше „не“, Джейк нямаше да я послуша, затова само се усмихна, докато го наблюдаваше как извъртя чашата и докосна с устни следите от нейното червило върху ръба ѝ. Сега вече ѝ беше трудно да задържи усмивката си, защото очите му ѝ казваха, че го е направил нарочно и я караха да се пита защо този жест изглеждаше толкова интимен.

— Е, поне виното си го бива — рече Джейк, върна чашата точно на мястото, откъдето я беше взел, и понечи да направи знак на келнера. Сътрапезниците му не потвърдиха тези думи и той ужасено се вторачи в лицата им.

— Почти поносимо, ако трябва да се изразим точно — каза Карлсън. — Не е за изхвърляне, ако няма нищо друго за пиене.

— Просто не мога да разбера защо досега не сте направили нищо по този въпрос — обади се Малори и по този начин привлече вниманието му върху себе си, докато пяхаше още една хапка месо в устата си. Независимо дали готвенето тук бе лошо, тя беше гладна. —

Доколкото е известно, през първата година само един от всеки десет ресторанта оцелява и при това положение според мен би трябвало да обърнете повече внимание на такива неща като храната и виното.

— Надявам се, че не сме ви обидили — добави Карлсън, като хвърли предупредителен поглед на Малори. — Просто ми се струва, че вие заслужавате по-добър главен готвач, да не говорим за управителя на ресторанта ви.

— Нямам управител — каза Джейк, като прокара пръсти през косата си и се опита да си спомни колко по-лек бе животът му едно време, преди да се превърне в собственик на западащ ресторант. — Той напусна заедно с предишния собственик.

— Лош късмет. Това обяснява всичко — рече Малори. Дълбоко в душата си бе доволна, че Джейк не е толкова некадърен, колкото изглеждаше. — Ние обикновено не умираме от желание да критикуваме разни ресторанти — продължи тя, — но вашият сякаш... лесно може да предизвика нечия забележка?

За един дълъг миг неговият изучаващ поглед се спря върху Малори, сякаш преценяваше дали в това мъгляво извинение има нещо искрено. Всъщност той използва това време, за да разгледа отново класическите черти на лицето ѝ. Високите ѝ, почти екзотични скули съвсем не изглеждаха изящни, но порцелановата кожа придаваше нещо крехко на това иначе изразително лице. Пищната грива на кестенявите ѝ коси обграждаше пълните чувствени устни, гъстите тъмни вежди над очите с омагьосващия цвят на шери, трапчинката в едното ъгълче на устата. Тежките вълни безредно се спускаха до средата на гърба ѝ и под приглушените светлини в ресторанта хвърляха великолепни променливи отблясъци.

Пристигането на келнера прекъсна приятното занимание на Джейк, който трябваше да се заеме с нещо по-практично. След като се разбра със сътрапезниците си, той поръча по един обикновен омлет за всеки и бутилка от онова вино, което Карлсън бе намерил за поносимо. Чиниите с печено месо бяха отнесени, но Малори все пак успя крадешком да си вземе още една хапка.

— Мислех, че сте прекалено зает, за да се присъедините към нас — подразни тя Джейк, като се стараеше да не издава задоволството си. Придаде си невинно и същевременно любопитно изражение и реши да види как ще му подейства.

— Това е част от бизнеса — каза той и повдигна едната си вежда при вида на невинното ѝ изражение. Малори сякаш се мъчеше да сдържи усмивката си и той се опита да я предизвика. — Да споделиш вечерята на група критици е много полезно. Сега научавам повече, отколкото за цялото време на престоя си тук.

— Откога сте тук? — попита Карлсън.

— От три дни — това прозвуча като цяла вечност, когато той самокритично поклати глава. — Но все пак не мога да разбера защо, когато аз съм се хранил тук, яденето не беше чак завладяващо, но все пак можеше да се яде.

— Стар трик на всеки главен готвач — отговори Винсънт. — Дай на шефа най-доброто и той няма да се оплаква. След това понижавай качеството за клиентите, за да паднат разходите под определения ти бюджет. Когато шефът разбере за това, обикновено е твърде късно. Този трик е особено успешен, когато шефът нищо не разбира от ресторантски бизнес.

Джейк игнорира тънкия намек и замислено кимна, досещайки се за останалото.

— И главният готвач обира каймака на отпуснатия му бюджет, докато дойде време да се измъкне от западналия ресторант — довърши той, осъзнавайки, че сега вече му е ясен основният замисъл. — Това обяснява защо преди шест месеца тук съвсем са закъсали с бизнеса. Точно тогава предишният главен готвач се е преместил в някакво заведение в Нейпа. — Това обясняваше и несъответствията, които бе открил в счетоводните книги, но замълча, тъй като и така се чувстваше като глупак. Впери преценяващ поглед във Винсънт. — Интересно ми е вие пък откъде знаете всички тези неща.

Винсънт сви рамене.

— Не знам чак толкова много. Аз съм дърводелец, от дълги години работя като такъв. Веднъж помагах при строежа на един ресторант. Докато работи, човек научава много неща. Хората се държат така, сякаш си част от мебелировката, и приказват ли, приказват точно когато трябва да държат езика си зад зъбите.

Джейк не беше доволен от отговора му, но разбра, че няма да има друг и премина към отстъпление. Донесоха нова бутилка вино и той отбеляза, че на Карлсън се пада честта да го опита.

— Аз никога не съм разбирал много от вина — призна Джейк. — Не мога да ги различавам.

— Несъмнено — промърмори Карлсън и доближи чашата до устните си. После кимна одобрително и келнерът напълни чашите и на останалите.

— За собственик на ресторант вие знаете много малко — каза Малори, като се постара предизвикателната ѝ усмивка да смекчи остротата на думите ѝ. Реши, че би трябвало да внимава със забележките, но у Джейк имаше нещо, което я караше да се държи дръзко.

Въпреки това тя подозираше, че е прекалила, особено когато той насочи вниманието си към нея. Очите му святкаха, в сивите им дълбини се отразяваха странни пламъчета, които я накараха да забрави всичко. Изведнъж се запита какво ли ще почувства, ако ръцете му погаят голите ѝ бедра. Знаеше, че ръцете му са горещи. Грапави, не меки. Горещи, твърди... и настоятелни.

Малори неволно стисна бедра и се опита да изгони видението от съзнанието си. Беше прекалено неприлично, прекалено еротично. Прокара език по пресъхналите си устни и видя как очите му проследиха това движение, почти физическото докосване на погледа му ѝ достави наслада.

Като се обърна и нехайно поприкри лицето си с чашата, вдигната на височината на бузата му, Джейк откликна на това предизвикателство. Само за секунда, само колкото да ѝ покаже, че може да чете мислите ѝ... и че някой ден ще ги превърне в реалност. Погледът му беше горещ и жаден като в нейните фантазии и тя му повярва.

За секунда Джейк ѝ даде възможност да проумее, че я разбира. Щом схвана смисъла на предупреждението му, Малори се досети, че ако не се държи прилично и не внимава с приказките, ще си понесе последиците.

Да, тя знаеше какво трябва да направи. Но не можеше да не се запита какво ли щеше да стане, ако пренебрегнеше неговото предупреждение.

— Аз бих се съгласил с Малори — каза Карлсън и неволно прекъсна тази чувствена игра на погледите им. — Струва ми се, че

подобни проблеми нямаше да бъдат нищо ново за вас, ако имахте някакъв опит в този бизнес.

— Това е първият ми ресторант — призна си Джейк, като откъсна поглед от Малори, за да го насочи към двамата мъже в изблик на откровеност. — Този ресторант все едно че ми падна от небето и не съм сигурен дали искам да го задържа.

— Значи имате други интереси в бизнеса? — обади се Карлсън.

— Това-онова.

Краткият му отговор предизвика любопитството на Малори. Имаше чувството, че Джейк се е набърквал и в разни други бизнес начинания и ѝ се искаше да го поразпита. Мисълта отново да привлече вниманието му я накара да затаи дъх, а тялото ѝ все още усещаше последиците от последния им мълчалив разговор. Но предизвикателството беше налице...

— Сега, след като знаете, че главният готвач е измамник, какво смятате да предприемете? — осмели се да го попита тя.

Той удостои с изучаващ поглед пресилено любезното ѝ изражение, поусмихна се и отговори:

— Сигурно ще го уволня.

— Това едва ли ще е най-умното — рече Винсънт. — Ще ви трябва доста време, докато намерите друг, особено ако държите да е наистина добър.

— Ако го задържа, това едва ли ще се отрази добре на бизнеса — възрази Джейк. — По-скоро бих затворил ресторанта, докато успея да взема нещата в свои ръце. Ако изобщо реша да го задържа.

— А междувременно ще загубите и останалия си персонал. Те не могат да ви чакат, докато оправите проблемите в кухнята.

— Значи предлагате да дам обява, че търся нов главен готвач? — попита Джейк, като в същото време се чудеше колко ли още е научил Винсънт за ресторантския бизнес, докато се е занимавал с правенето на дървени полици.

— Рискован ход — съгласи се Винсънт. — Ако сегашният ви главен готвач види обявата, ще се озовете в същото положение. И в двата случая нищо ужасно няма да стане.

— Предполагам, че сега ще ми предложите готовото разрешение на въпроса.

— Съжалявам — сви рамене Винсънт, после се облегна назад, за да позволи на келнера да му сервира. — Аз съм просто един дърводелец.

— Не ще и съмнение.

За момента Джейк остави нещата така.

Докато келнерът поднасяше омлетите, настъпи тишина и Малори наблюдаваше как всички бързо започнаха да се хранят. Тъй като не знаеше какво въздействие може да окаже тази комбинация от месо и яйца върху нивото на холестерола ѝ, тя само човъркаше своя омлет, потънала в мислите си.

— А сега какво има? — разтревожено попита Джейк.

— Вече не съм гладна — простичко отговори Малори, леко удивена от отчаяните нотки в гласа му. — Успях да изям по-голямата част от пържолата си, преди да наредите да я отнесат.

Джейк не успя да сдържи доволната си въздишка.

— Е, тогава май всичко е наред — каза той, но се питаше как ли е успяла да изяде нещо, което според него направо не ставаше за ядене.

Погледът му обходи нежните извивки на тялото ѝ под пуловера, матовата кожа на раменете. Мислите му се насочиха в друга посока. Ако двамата бяха сами, щеше ли да му позволи тя да докосне сенчестата вдлъбнатинка в основата на шията ѝ? Дали пръстите му щяха да доловят забързания ѝ пулс?

Или това щяха да направят устните му?

ВТОРА ГЛАВА

Малори усети върху себе си разпаления му поглед, но се постара да не го забележи. Само да се подчинеше на погледа му — и това щеше да я обезсили. Знаеше, че ще дойде време, когато няма да има избор. Джейк Галахър не беше като другите мъже, алхимията на общуването им представляваше могъща сила. Макар че обикновено не беше предпазлива, някакъв вътрешен глас ѝ препоръчваше сдържаност. Поне за момента.

Може би ако го познаваше добре, това щеше да има смисъл.

А Джейк си мислеше, че дори не знае фамилното ѝ име. Той бе сигурен, че едно име не е толкова важно, колкото си мислеха повечето хора, но ако знаеше фамилното ѝ име, сигурно щеше да открие и някои други факти.

След името можеше да научи и адреса ѝ. Като научеше адреса ѝ, по-късно щеше да я намери.

— Късно е.

— Колко е късно? — попита Малори. Струваше ѝ се, че са тук само от няколко минути.

— Достатъчно късно, за да не можем утре да започнем навреме — отговори Карлсън. — И като знаем с каква скорост работи Винсънт, нямаме нужда и от други пречки.

— За един художник времето не значи нищо — с усмивка каза Винсънт.

— Ти не си художник, а дърводелец. Малори е художничката — отбеляза Карлсън.

— Че защо тогава крие картините си в перачницата? — попита Винсънт.

— Имам достатъчно вкус, за да не излагам картините си там, където всеки може да ги види — отвърна Малори. — Нямам нужда да гъделичкам непрекъснато самочувствието ми.

Карлсън изсумтя и пресуши на един дъх чашата си, като избягваше заплашителния ѝ поглед. Ала Винсънт нямаше достатъчно

опит, за да разбере намека.

— Е, размерите са съвсем подходящи за тавана на банята — рече той. — И ако й разрешим да рисува само с един цвят, не виждам къде можем да сбъркаме.

— Мога да изрисувам по един кръг около всеки от вас, тъй че внимавайте какво говорите — каза Малори с престорена сериозност.

— Кръгове можеш да рисуващ, не ще и съмнение — с хитра усмивка рече Карлсън. — Всеки може да използва шаблон.

— Тогава е много жалко, че нямаме шаблон за тавана на банята — заяви тя. — Аз явно не съм способна на по-големи постижения.

— Струва ми се, че тя спечели този рунд — примири се Винсънт. — Да хвърлим чоп, за да видим кой ще плати вечерята. Който загуби, ще боядиса и тавана.

— Вечерята е от мен — намеси се Джейк, заинтригуван от намеците за творческите възможности на Малори. Но въпреки заяжданията им, тя беше на ниво и той бе доволен от това. Дяволитите пламъчета в очите ѝ му подсказаха, че ще им го върне.

— Благодаря — промълви Малори. Мигновено му се усмихна с искрена благодарност. — Очаквам с нетърпение да дойда отново тук, когато оправите нещата.

Винсънт и Карлсън също му благодариха, а Винсънт добави нещо, което звучеше като: „Късмет!“

Джейк се изправи заедно с тях, отместа стола на Малори, като се бавеше, за да остане поне за миг на четири очи с нея. Не искаше много — само няколко думи, възможност да я види отново... възможност да усети вкуса на устните ѝ.

Малори колебливо се спря до стола си, като даде възможност на Винсънт и Карлсън да се изнижат един подир друг от салона. Усещаше, че Джейк стои зад гърба ѝ. Бавно се обърна и вдигна лице към него. Той не каза нищо, но очите му го издаваха. Тя реши да рискува.

— Да ви изпратя ли покана за откриването? — попита тихо.

— Скоро ли ще бъде? — прошепна Джейк, който знаеше, че не ще може да чака дълго... няма да чака дълго.

— Вдругиден.

— Ще дойда — вдругиден, помисли си той. Цяла вечност. Сигурно можеше да се направи още нещо. — А как се казвате?

— Бенет. Има го в справочника, в Саусалито.

Тя заобиколи покрай подредените наоколо маси и Джейк я последва във фоайето. Карлсън и Винсънт се правеха, че разглеждат разни туристически брошури и рекламни кибрити.

— Още нещо — каза Джейк, като я спря. Знаеше името ѝ, почти знаеше и адреса ѝ. Утре щеше да научи повече. — Какво ще откривате?

— Е, това е много хубав въпрос — усмихна се Малори. Но не му отговори.

— Галерия — обади се Карлсън, който явно бе подслушал поне част от разговора им. — Живописна галерия.

— Мислех, че не ви бива да рисувате — каза Джейк, като се питаше дали не е разбрал погрешно шегичките за нейните способности на художничка.

— Това е само едно мнение — строго рече тя. — Но дори аз не съм толкова глупава, че да се опитвам да продавам собствените си произведения. Държа си ги вкъщи.

— Където им е мястото — намеси се Карлсън и се ухили, като зърна зловните пламъчета в очите ѝ.

— Във всеки случай — обърна се Малори към Джейк — не е необходимо да създаваш продаваеми произведения на изкуството, за да разбираш кое има стойност.

— Тя е права — каза Карлсън. — Наистина има невероятен усет за това кое ще се продаде и кое не.

— Струва ми се, че огънят често се насочва към вашия талант... или към липсата на такъв — заяви Джейк, като се наслаждаваше на нехайството, с което Малори пренебрегна смъртоносните ужилвания на тема „изкуство“.

— Ти с нищичко не си по-добър от тези двамата — каза тя с пресилено възмущение, за да го подсети, че се шегува. — А това, че някои хора не харесват картините ми, не означава, че не мога да рисувам.

— Никой не харесва картините ти — обади се Карлсън, който пръв мина през вратата и излезе навън.

— А ти ще се прибереш пеша, ако не престанеш — промърмори Малори и установи, че се намира между Винсънт и Джейк, както бяха

тръгнаха един подир друг към колата. Двама придружители ѝ идваха прекалено много и тя сериозно се замисли как да се отърве от тях.

Винсънт и Карлсън се настаняха в колата, след което започнаха да се правят, че ги няма. Това беше още по-лошо, защото така нямаше начин да забрави, че не е сама с Джейк. В мрака Малори смутено вдигна очи към лицето му, сви рамене и се вмъкна в колата. Успя да каже „довиждане“, преди той да затвори вратичката откъм нейната страна. Стори ѝ се, че Джейк промърмори нещо, но не успя да чуе думите му. Напипа очилата и небрежно ги сложи на носа си, а после веднага потегли.

Докато наблюдаваше как задните светлини на ягуара изчезват надолу по улицата, Джейк се почувства окрилен от две неща.

Първо, знаеше името ѝ.

Второ, джинсите ѝ останаха у него.

Застанала на вратата на банята, Малори наблюдаваше как Винсънт наплеска последния пласт боя върху тавана.

— Все още смятам, че тъмносиният цвят щеше да му придаде нещо уникално. Бялото изглежда толкова обикновено.

— Тъмносиньото смалява, особено когато е нанесено на тавана на малко помещение — каза Винсънт. — Мислех си, че ги разбираш по-добре тия работи, след като си художничка и тъй нататък.

— Струва ми се, че нищо не разбирам от боядисване — призна си тя и му подаде пластмасовата чашка с кафе, което Карлсън бе купил от магазинчето на ъгъла.

— Но аз съм виждал дома ти — рече Винсънт. — Там е свежо и просторно... и няма нито един син таван.

— Това е под влиянието на Карлсън. Той твърди, че не ме бива да подреда и една пещера, дори да разполагам само с мамонтови кожи и динозавърски кости.

— Разликата между това и рисуването...

— Е, стига с тия артистични шегички! — умолително изрече Малори.

Не го каза сериозно, най-вече защото шеговитият тон бе станал задължителен за тяхното трио. През този месец, докато подготвяха галерията, обичайната размяна на остроти между нея и Карлсън

разпали и Винсънт, който се включи с вроденото си чувство за хумор и беше на ниво.

— Хората, които са готови да правят стриптийз по ресторантите, не би трябвало да се вълнуват от разни дребни закачки — хладно заяви Винсънт.

Малори му призна една точка. Тръшна се в единия ъгъл на покритото с брезент канапе и започна да върти в ръце почти празната си кафена чашка.

— Че ти кога си виждал моите картини? Никога не съм ги носила в магазина.

— Разбира се, че не си ги носила. Ти страхотно разбираш от бизнес — Винсънт се отпусна на отсрещното канапе-близнак. — Карлсън ми показва две от твоите картини, когато вечеряхме на яхтата.

Тя изсумтя.

— Рисунки, не картини. Коего ме подсеща, че трябва да се захвана да разопаковам тези сандъци, за да закача нещо на стените. Не бих искала да оставям цялата работа за утре.

Малори доволно огледа просторното помещение, прекрасното съчетание между сводестия таван, стратегически разположената изложбена площ, осеяна с огледални плоскости, големи колкото човешки бой, и драматичната извивка на стълбището, което водеше към една по-малка зала на горния етаж.

Като въздъхна със задоволство, тя си спомни своя първи магазин за картини, където бе научила тънкостите на занаята. Периодът на изпитанията и грешките тогава се оказа много продължителен, но не и отчайващ. Сега, след две години на успешен бизнес, видимо напредваше. Новата ѝ галерия представляваше последната добавка към серията магазинчета, разположени в един ремонтиран стар склад в Мил Вали. Това бе един привлекателен търговски обект, където картините можеха да бъдат показани на клиентите в най-добрата им светлина.

Откриването щеше да бъде утре.

— Очаквах, че ще излъскате огледалата, докато се върна — каза току-що влезлият Карлсън.

— Обадох се в онази фирма и им предложих да свършат и това наред с цялостното почистване на помещенията — отговори Малори и

се усмихна, като срещна одобрителния поглед на Карлсън. После нетърпеливо попита: — Предаде ли я?

— Кое? — подразни я той.

— Поканата! — троснато изрече тя, защото Карлсън много добре знаеше за какво става дума. — Видя ли го?

„Го“ означаваше Джейк Галахър. Предишната нощ Малори почти не беше спала, като се има предвид, че непрекъснато си бе припомняла със смущаваща яснота дръзкото си държане във фойето на ресторанта и се бе питала какво ли си мислеше Джейк за нея и дали някога изобщо щеше да го види отново. А разправят, че човек винаги съжелявал за импулсивното си държане!

— Нямаше го — отговори Карлсън, отиде до махагоновото бюро и отбеляза нещо в тетрадката, сложена отворена върху книгата за покупко-продажби. — Оставих я на главния готвач.

— Ей това се вика погрешен избор. — Винсънт започна да клевети главния готвач. — Хич не ми харесва, че такъв приятен тип като Джейк Галахър си съсипва бизнеса заради некадърния персонал.

— А ти сигурно би се справил по-добре, а? — Карлсън смъкна изплескания с боя калъф от един стол и седна с лице към двамата.

— Да, разбира се — отговори Винсънт. — Точно с това се занимавах едно време, преди да се ожения. Преди да се захвана с този бизнес. — С широк жест показва цялата галерия.

— Кога беше това? — попита Малори, очарована от разкритието. Познаваше го от един месец и през цялото време той нито веднъж не бе намеквал за някаква предишна кариера, при това толкова различна от дърводелския занаят.

— Преди около двайсет години — рече той. Като се мръщеше на неприятните спомени, разказа останалото. — Грейс, така се казваше жена ми, имаше брат в строителния бизнес. След като се оженихме, тя си втълпи, че никога няма да забогатея като готвач. Така го наричаше — готвене. Не можеше да оцени годините на обучение и опит, таланта, който се изискваше. Непрекъснато ми надуваше главата с това, че брат ѝ печелел много пари и имал нужда от сигурен партньор в бизнеса.

Винсънт прочисти гърлото си, сякаш смутен от онова, което се готвеше да каже.

— Обичах я много и единственото, което исках, беше да ѝ угодя. И си мислех, че винаги мога да се върна към „готвенето“, ако не

излезеше нищо от строителния бизнес. Както и да е, зарязах работата си и станах партньор на брат й. Фирмата вървеше добре и аз научих достатъчно, за да се справям.

— И никога не съжалявахте, че не си вече главен готвач? — попита Малори.

— Съжалявах. Но колкото повече се занимавах със строителство, толкова по-трудно ставаше да се измъкна. После братът на Грейс умря и аз открих, че е ипотекирал фирмата... двойно! Е, накратко казано, не ми оставаше нищо друго, освен да банкрутирам. А Грейс — тя не можеше да проумее как съм допуснал това. За всичко обвиняваше мен — за липсата на пари, за пропадането на бизнеса, дори за смъртта на брат си.

— Ти си разведен?

— Тя ме напусна. Преди пет години. И сега работя на дребно тук-там, стига ми да преживявам, но нищо повече.

— Все пак не разбирам защо не си се върнал към... е, готвенето — рече Малори, като не знаеше как да се изрази по друг начин.

Той сви рамене.

— Съмнявам се, че ще мога да си намеря свястно място в днешно време. Страшно съм изостанал, не знам разните му нови тънкости, нито как изобщо приготвят храната сега. Ами всичките тия диетични храни с ниско съдържание на холестерол и с високо съдържание на въглехидрати и какви ли не новости... Струва ми се, че нямам никакъв шанс.

Една нова идея покълна в онова потайно ъгълче в мозъка на Малори, откъдето понякога се излюпваха разни машинации и други хитринки, но тя с нищо не го показа. Трябваше идеята да порасне и да се развие, преди да притисне Винсънт. И Джейк.

— Помислих, че ще искаш да си ги получиш обратно — каза самият дявол. — Нали разправяше, че това са любимите ти джинси.

Като проумя кой се е появил внезапно, Малори скочи на крака. Машинално — и отчаяно — хвърли поглед към близкото огледало и веднага съжали за това. Наистина косата й не стърчеше право нагоре, но изглеждаше така, сякаш Малори бе летяла над сградата на Градския съвет по време на буря. Поне тъмночервената лента бе все още на главата й, както забеляза с благодарност, макар че трябваше да я дръпне, за да я намести.

Най-после тя се обърна към Джейк, като избягваше да го погледне в очите, защото нервите ѝ все още подскачаха след внезапното му появяване. Вместо това, прикова погледа си в джинсите, които той ѝ подаваше. Нейните бяха. Позна ги по петната от боя.

— Благодаря — каза тя и пое мекия вързоп. — Дълбоко съм впечатлена. Мислех, че вече нищо не може да спаси джинсите ми.

— Подкупих персонала на онази пералня надолу по улицата — каза той и пристъпи напред, за да подаде ръка на Винсънт и Карлсън.

— Не трябваше да си правите труд да идвате чак дотук, за да ми ги върнете — каза Малори и с усмивката си му даде да разбере, че всъщност е доволна.

— Помислих си, че може да ви трябват за откриването — заяви той, а очите му весело искряха.

С крайчеца на окото си Малори забеляза, че Винсънт направо насила дърпа Карлсън към дъното на галерията. После напълно забрави и за двамата и съсредоточи цялото си внимание върху мъжа, който стоеше само на няколко сантиметра от нея.

— Надявам се, че няма да се разочаровате, ако се пременя с нещо малко по-изискано — каза тя и хвърли джинсите на канапето.

— Струва ми се, че каквото и да облечете, все ще ми хареса — рече той. Очите му шареха по работния комбинезон и прекалено голямата ѝ риза. — Но някак си, когато ви погледна, първата ми мисъл не е свързана с нищо изискано.

Малори долови намека за вчерашния си „стриптийз“ и цялата пламна. Да, явно предявяваше прекалено големи изисквания към неговото въображение.

— Предполагам, че ако нарека облеклото си скромно и дискретно, това ще ви се стори невероятно — каза тя, леко задъхана под втренчения му поглед. Усети, че само един негов поглед е достатъчен, за да се разтупти сърцето ѝ. Интимното държане на Джейк сякаш обгърна и двамата и всичко останало избледня и се изгуби. Те бяха сами, заедно — и нищо друго нямаше значение.

— Други думи ми се въртят в главата, когато ви погледна — каза той и се приближи още по-плътно до нея, като я докосваше с погледа си, с дъха си. — Думи като „невъздържана“ и „секси“ — впери очи в лудешки пулсиращата вена на шията ѝ.

— Няма да ми позволите да забравя за снощи, нали? — каза тя и облиза устни.

— Сигурно няма — внезапната му усмивка поуспокои напрежението. — Съмнявам се, че изобщо ще забравя и най-дребното нещо, свързано с вас, Малори.

Тя преглътна и побърза да смени темата, докато не е казала нещо необмислено.

— Пратих Карлсън да ви занесе една покана в ресторанта. Но той не ви намерил.

— В онази пералня трябваше да дам сума ти пари за подкупа. Трябва да ми се отплатите, като вечеряте с мен още тази вечер.

— В ресторанта ли? — попита тя, без да се усети. Измина една безкрайна минута, през която ужасено се питаше дали думите ѝ и на него са прозвучали така неприятно.

Джейк облекчено въздъхна, надявайки се, не тя няма да забележи какво е станало. Не беше казала „не“. Онова другото, за ресторанта, не беше важно.

— Не, не в ресторанта. Мислех си да опитаме онова заведение на кея, където сервират рибни специалитети.

— То е надолу по улицата, съвсем близо до мястото, където е нашата яхта.

Малори явно бе доволна от това предложение. Нейният план щеше да се осъществи. Сега трябваше само да позвъни по телефона, за да отмени резервацията, направена от Джейк, и да убеди Винсънт, че тъкмо на средна възраст има нужда от промяна в кариерата си. Надяваше се, че това няма да е трудно. Та нали в края на краищата всичко беше за негово добро!

— Нашата яхта? — повтори Джейк.

Тя само му се усмихна, бе прекалено заета със собствените си планове, за да се притеснява от хладните нотки, които долови в гласа му.

— Ние с Карлсън имаме яхта в Саусалито, само на няколко преки е.

— Ти живееш с Карлсън?

При тази неочаквана новина Джейк сбърчи вежди. Това сякаш нямаше смисъл, защото тя бе заявила, че Карлсън не е неин приятел. Тогава защо живееха заедно?

— Това притеснява ли те?

Веселото ѝ настроение, породено от внезапното му появяване, мигновено изчезна, прииска ѝ се да не беше казвала това последното за Карлсън. Нямаше желание точно сега да дава обяснения. Освен това едва ли можеше да каже истината на Джейк.

— Притеснява ме малко — рязко отговори той. Този отговор не бе искрен и реши да бъде откровен. — Много ме притеснява — заяви твърдо, като в същото време се питаше защо ли изобщо не се откаже веднага от цялата тази работа. В живота му имаше доста усложнения — главно свързани с бизнеса, — не виждаше защо трябва да си навлича и други. Да се обвързва с жена, която има връзка с друг мъж — не, той не искаше това. Тогава защо просто да не си тръгне?

— Ами ако ти кажа, че Карлсън не се меси в личния ми живот? — рече Малори. Поне не по начина, по който ти си мислиш, добави тя наум.

— И това обяснява ли всичко? — попита Джейк.

— Той не ми е любовник — ето, най-после го каза. Тя се надяваше, че това ще е достатъчно, защото беше самата истина.

Джейк въздъхна и едва сега усети, че неволно е затаил дъх, преди да чуе последните ѝ думи. Значи те не бяха любовници. Е, това поне беше нещо. Не бе научил всичко, но знаеше най-важната част. Кимна, но не посмя да продума. Нервите му бяха опънати до скъсване и не искаше тя да разбере, че за малко не е загубил контрол над себе си.

Като видя, че Джейк не казва нищо, Малори реши, че е време да го поизлъже. Не защото ѝ се искаше, а защото така щеше да се спаси от въпросите, на които не можеше да отговори.

— Той ми е брат.

— Брат ли?

— Заварен брат, по-точно казано. — Надяваше се, че думите ѝ звучат убедително. — Имаме един и същи баща, но сме от различни майки.

В продължение на няколко дълги секунди Джейк се взираше в лицето ѝ, опитваше се да разбере дали го лъже. Разбра, че няма никакви признаци за това. И се питаше откъде знае, че тя го лъже. Това за брат ѝ си беше чиста измислица. Но на другото, което тя му каза — че Карлсън не ѝ е любовник, — вярваше.

Интуиция — каза си той — и голяма доза самозалъгване. Надяваше се да излезе прав.

— Защо ли не ти вярвам? — кротко попита и нежно обхвана с длани ръцете ѝ над лактите, като по този начин ѝ даде да разбере, че не е ядосан, а само любопитен.

— Откажи се — рече Малори. Трябваше да внимава да не се задъхва много и да не мисли за топлината на ръцете му.

Джейк се усмихна съвсем лекичко, прокара длани нагоре-надолу по ръцете ѝ; искаше му се ризата ѝ да беше с къси ръкави, за да усети гладката ѝ кожа.

— Засега ще оставя нещата така — промълви той. — Но имай предвид, че изобщо не съм великодушен. Няма да те делия с никой мъж.

— Аз не те моля за това — каза тя и се намръщи, като си помисли, че тази измислена история, която двамата с Карлсън от дълго време използваха за прикритие, вече не върши работа. Това имаше значение, защото никак не ѝ се искаше да лъже Джейк, макар да имаше сериозни причини за това. Е, за момента беше достатъчно и това, дето ѝ повярва, че няма нищо между нея и Карлсън. — Във всеки случай не мисля, че въпросът за деленето с друг мъж изобщо стои на дневен ред — рече Малори, тъй като се опитваше да поотстъпи назад и да си поеме дъх. — Ние само ще вечеряеме заедно.

— Така ли? — попита той, защото нямаше никакво намерение да се примири с отстъплението ѝ. Между тях имаше нещо много повече от една проста уговорка за съвместна вечеря и Джейк държеше тя да го признае.

— Искам да кажа, че почти не те познавам — успя да прошепне тя, омагьосана от погледа му.

— Ще се постарая да не е така — каза той и внезапно отпусна ръце.

Вече имаха компания.

Карлсън се бе измъкнал от хватката на Винсънт и се бе приближил.

— Винсънт вика, че под мивката било пълно с мръсотия — заяви той с широка усмивка, като застана между Джейк и Малори. — Открил е откъде тече, ама иска да си мушнеш пръста в дупката и да натиснеш, за да може да го оправи.

— Че защо ти не си мушнеш пръста там? — попита тя.

— Много е дебел. — Той разпери петте си пръста под носа ѝ. — Това е малка тръба, Малори. И той те чака.

— Май не ми се иска да наблюдавам тази работа — заяви Джейк. — Да мина да те взема към седем?

— Седем и половина — машинално отговори тя, като се стараеше да избегне погледа му, за да не види отчаянието ѝ. Няма нищо — помисли си Малори, — цялата вечер ще бъда с него. А преди това трябваше да свърши куп неща, най-дребното, от които имаше нещо общо с някаква тръба и с палеца ѝ. — Карлсън ще ти даде адреса — добави тя и се запъти към задната стая.

Това, че остави Карлсън насаме с Джейк, явно не беше най-хитрият ѝ ход. Въобще не се знаеше какво ще измисли нейният съквартирант, но поне можеше да разчита, че ще даде адреса ѝ на Джейк.

Колкото до останалото... Е, по-късно щеше да се справи. Но след като притиснеше Винсънт, за да го накара да участва в онова, което беше замислила.

Не бе забравила и другия си план, замислен по-рано сутринта — онзи за участието на Винсънт и Карлсън в едно местно състезание след няколко седмици. Тайната беше в това, че никой от двамата не бе се кандидатира доброволно за участие в състезанието. Малори сама се беше погрижила за това. Щяха да онемееят, когато декларациите пристигнеха по пощата. И нямаше да имат право на избор, щеше да е прекалено късно. В края на краищата нали ставаше въпрос за милосърдие.

ТРЕТА ГЛАВА

Джейк бавно се разходи по кея Изакуей до мястото, където бе закотвена яхтата на Малори, наречена „Тортуга“. Беше в самия му край, както бе казал Карлсън, и имаше зелени капаци на прозорците и остъклена врата, върху която бяха гравирани два бобъра и едно фламинго.

Два бобъра и едно фламинго ли? Джейк недоверчиво поклати глава, нещо, което вече бе правил десетина пъти, откакто тръгна насам. Заобиколи една котка на черни и бели петна, изтегнала се върху летвите на кея, и забави крачка. Всичко, което виждаше наоколо, го изискваше. Лалета и бугенвиллии буйно растяха в сандъчетата, подредени по края на кея, и това изобилие от растения го изненада точно толкова, колкото и видът на самите яhti. Винаги си бе мислил, че яхтите са нещо като временни убежища, на един етаж... Е, нещо като малки къщички, плаващи във водата. Та той дори бе живял цели пет години наблизко, в Ларкспър, без да знае за погрешните си представи. Напълно погрешни.

Тези яhti въобще не приличаха на временни убежища. Да се возиш на такова нещо сигурно беше истинско приключение. Той щеше да се справи с навигацията, но едва ли беше като да запалиш мотора и да запухтиш с яхтата през залива. Пък и повечето от тези не бяха на един етаж. Повечето бяха двуетажни, а две — беше лесно да се види, защото имаха множество големи прозорци — се състояха от поредица по-високи и по-ниски плоскости, които някак си се свързваха, за да образуват многоетажни жилища.

Погледна часовника си и продължи напред към вратата — с двата бобъра и фламингото. Месингова плочка с надпис „Тортуга“ бе прикрепена точно под зелените капаци на единия прозорец. Джейк рязко натисна звънеца, като си мислеше за бобри, фламинго и костенурки. След миг Малори отвори вратата.

— Защо „Тортуга“? — попита той и усети как удоволствието от срещата кара сърцето му да бие все по-бързо. Беше толкова хубава, че

му трябваше малко време да се съвземе.

Малори се усмихна.

— Искаш да знаеш защо имам яхта на име „Костенурка“ или защо имам яхта на име „Костенурка“ с два бобъра и фламинго на вратата?

— И двете.

— „Тортуга“ се казваше моторната лодка на баща ми, преди да я загуби преди няколко години по време на ураган.

— Значи той я нарече „Тортуга“?

— Аз я кръстих — отговори тя и го покани да влезе. Той я последва, докато тя продължаваше да говори през рамо. — Движеше се прекалено бавно за моторна лодка.

— Като знам какви коли харесваш, сигурно е било точно така. — Джейк намекваше за ягуара ѝ. — Ами тази врата с бобрите и фламингото?

— Подарък ми е. Тогава ми беше трудно да кажа: „Не я искам.“ — Малори сви рамене и спря да затвори един прозорец заради силния вятър. — Освен това човек някак си свиква — обърна се към него, сега цялото ѝ лице сияеше от удоволствие, че са заедно.

Джейк си пое дълбоко дъх и си представи как я стисва в прегръдките си, за да я целуне, както толкова много му се искаше. Знаеше, че тя няма да има нищо против, личеше си по очите ѝ — желанието да бъде близо до него, да споделят вкуса на устните и плътта си. Но той не го стори, защото предвкушването на удоволствието и очакването щяха да направят всичко още по-хубаво, когато наистина я докоснеше и я целунеше.

Вместо това се сети за нещо, което Карлсън му бе споменал по-рано, когато му даваше наставления.

— Карлсън разправя, че като подкараш колата, някои възрастни мъже се превръщат в трепереци дрипи.

— Карлсън преувеличава — отвърна Малори с надеждата, че това е най-лошото, което Карлсън е успял да му каже. — Той просто си отмъщава, защото никога не му позволявам да шофира — реши да смени темата и го поведе към колекцията си от морски таралежки и разнообразни раковини. — Друг път качвал ли си се на яхта?

— Никога.

Джейк огледа разкошно обзаведената стая, удивен от размерите ѝ, както и от наличието на камина. Отвън човек въобще не можеше да предположи, че помещенията в една яхта може да са достатъчно големи, за да поберат две холони гарнитури, състоящи се от дивани и кресла, едната — разположена пред камината, а другата — пред големия еркереи прозорец. Леденосините и джодженово зелените им тапицерии създаваха приятна и малко нереална атмосфера, а няколкото ярки петна придаваха уют и топлота на обстановката. Имаше и два паравана с големи размери, зад които се криеше бог знае какво.

— Тази камина ме изненада — рече той. — Никога не съм предпологал, че на една яхта може да има камина.

— Премахва влагата, особено през зимата — каза Малори и го отведе до един от диваните близо до прозореца. — Не мога да си представя какво е без камина. Огънят е толкова... — поколеба се. Бе направила грешката да го погледне в очите и сега не бе в състояние да измисли и една дума, за да завърши това изречение, което не звучеше чак толкова многозначително. Някои прилагателни от рода на съблазнителен, възбуждащ, стимулиращ вече бяха на върха на езика ѝ, но за щастие тя го прехапа.

— Огънят е толкова... топъл — предложи той, явно доволен да я види объркана.

— Става! — рече Малори с благодарна въздишка. — Тази вечер ще запалим камината, ако искаш.

Джейк разкопча сакото си и седна, а тя се възхити от бялата му ленена риза и изведнъж усети, че съвсем непредпазливо го зяпа. Хвърли един бърз поглед към лицето му, увери се, че той все още разглежда стаята и си позволи да позяпа още миг.

Беше облечен почти като предишната вечер; носеше друг костюм, но със същата кройка, а вратовръзката му бе на изящни райенца вместо с щамповани индийски орнаменти. Харесваше ѝ как косата му леко се къдри над яката и малко се унесе, като изучаваше отново интересните черти на лицето му, намека за гъста брада по бузите му, макар че явно се бе избръснал тази вечер. Тя се вторачи в усмихнатите бръчици около очите му, в аристократичната извивка на носа му... и ужасно ѝ се прииска да ги докосне.

Но за това, разбира се, и дума не можеше да става.

— Тази вечер ли? — попита Джейк, учуден, че ще останат толкова дълго тук, та да си струва да запалят камината. Навярно тя си мислеше, че по-късно, след вечеря, ще пият бренди пред огъня. Идеята му хареса.

— Тази вечер какво? — промълви тя.

— Ами камината — с усмивка отговори той. Вече бе забелязал, че Малори с труд подрежда мислите си.

— Аз се надявах, че няма да имаш нищо против да прекараме цялата вечер тук — каза тя, като подръпваше ръба на възглавницата, която бе взела в скута си. — Наредих да ни сервират вечерята в осем. Съгласен?

— Карлсън ли е готвачът?

— Карлсън не може да свари и вода — рязко отговори тя. — Но пък е много изобретателен, когато иска да те убеди да вечеряш навън.

— Ще вечеряме навън?

С Карлсън? Това нямаше нищо общо с неговата представа за една интимна вечеря.

— Боже господи, не! — разсмя се Малори. — За теб съм подготвила специална вечеря тук, на яхтата. А що се отнася до Карлсън, той беше нещо зает тази вечер — или Малори поне се надяваше, че ще си намери някакво интересно занимание. Преди трийсетина минути го бе избутала навън и му бе наредила да не се връща преди полунощ. — И се обадох в онзи ресторант да отменят резервацията ти, тъй че май няма къде да мърдаш.

Доста се е потрудила — помисли си Джейк, като отбеляза препълнените със свежи цветя вази, които украсяваха стаята. Пролетни аромати се смесваха с изкусителния дъх на канела и чесън, прокрадващ се откъм мястото, където вероятно се намираще кухнята, омайваха го и го изпълваха с предчувствия за великолепната вечеря. Доста се е потрудила — повтори си наум Джейк. Отпусна се назад върху възглавничките, опря разперени ръце на облегалката на дивана и започна да наблюдава Малори, която нервно се суетеше наоколо.

Все по-неспокойна под втренчения му поглед, тя изведнъж се втурна към барчето — не че ѝ се пиеше толкова, но просто трябваше да се занимава с нещо. Като се осведоми за предпочитанията на Джейк, наля по малко уиски и на двамата.

Той пое чашата си и като промърмори „благодаря“, успя да докосне пръстите ѝ. Това случайно докосване бе нещо съвсем дребно, но сякаш нищо друго не го интересуваше в момента. Каза си, че пак ще направи същото.

— Хубави цветя — рече Джейк, насочвайки се към по-безопасна тема, за да не се поддаде на импулсивното желание да дръпне Малори към себе си и да я сложи на коленете си.

— Струва ми се, че по този начин Карлсън се опитва да се извини заради снощното си заяждане.

— А ти наистина ли мислиш, че той съжالياва?

— Съвсем не — с усмивка отговори тя. — Но когато му споменах, че тази къща изглежда съвсем мрачна без цветя, той много елегантно прие намека ми.

И тъй като през този ден в главата ѝ се въртяха все задни мисли, Малори се постара непременно да намекне на Карлсън за люляка, който бе видяла във витрините на цветарския магазин, намиращ се близо до галерията. Пеги Маркъм бе собственичка на този магазин, а Малори няколко седмици вече търсеше начин да я запознае с Карлсън. Когато се върна с цветята, той не каза нищо, но Малори добре знаеше, че ще е глупаво да настоява за информация по въпроса. Колкото и безнадежден да беше опитът ѝ, Карлсън щеше да побеснее, ако се досетеше, че се опитва да му намери приятелка.

— И свърши ли работа? — попита Джейк.

— Кое?

— Извинението. Той отказа ли се вече да те дразни?

— Нека просто приемем, че той още доста ще се изпоти, преди да кажа, че съм доволна.

— Нещо ми говори, че е опасно човек да се заяжда с теб — промълви Джейк, като се питаше дали тя е толкова жестока, както подсказваше изражението на лицето ѝ.

Малори се засмя.

— Няма такова нещо. Но винаги гледам да си го върна, особено когато става въпрос за разни некадърни критички на изкуството.

— Дразнят ли те? — попита той. — Имам предвид хората, които налитат да критикуват работата ти.

— Защо ме питаш?

— Защото не съм сигурен дали всичко това е шега или не. И ми се струва, че като разбере това, ще разбере и много неща за теб — Джейк мислеше, че знае отговора, почти бе готов да се хване на бас какъв ще бъде. Интуицията му подсказваше, че всичко е на шега, че Малори всъщност изобщо не може да рисува и хич не ѝ пука от това. Ами ако грешеше, ако тя случайно бе засегната от подмятанията на най-близките си приятели, тогава той непременно трябваше да го знае.

— Не съм някаква сложна личност — тихо каза Малори, а очите ѝ се усмихваха. — Не мога да рисувам и го знам, но това ни най-малко не ме безпокои. Самочувствието ми не страда от тези шегички, а и винаги им го връщам. Приятелите би трябвало да си имат достатъчно доверие, за да се държат така.

— Значи ако кажа нещо остроумно за картините ти, няма да разбия сърцето ти, така ли?

— Не, по този начин няма да разбиеш сърцето ми.

Не, не по този начин — помисли си тя. Но имаше други начини.

Джейк кимна почти незабележимо и в същото време погледът му долови лекото безпокойство, което за миг се изписа на лицето ѝ. После то мигновено изчезна и той не бе сигурен дали изобщо е видял нещо.

— Значи просто трябва да се надявам, че ние с теб ще станем приятели.

— За да можеш да правиш повече хапливи забележчици за картините ми, така ли?

— И това също.

— Но не забравяй едно нещо — рече тя с най-сериозно изражение.

— Какво?

— Аз винаги си връщам.

Джейк се усмихна, с което изрази пълното си безразличие към тази заплаха.

— После да не кажеш, че не съм те предупредила.

Изгледа го достатъчно продължително, за да му покаже, че не се шегува, а след това сведе очи, за да скрие мислите си от изпитателния му поглед.

Джейк се взираше в тайнственото изражение на лицето ѝ и се питаше кога за последен път е бил толкова заинтригуван от жена и дали изобщо е срещал някоя друга, толкова очарователна, като

Малори. Беше приятно да я гледаш, не бе чак красива, но изглеждаше интересна. И елегантна, реши той. Миналата вечер, когато се беше появила в неговия ресторант с калните си джинси, пак беше доста шик.

Сега изглеждаше небрежно-елегантна. Носеше друг пуловер, мек и пухкав, украсен с дребни пайети. Пуловерът беше розов, а атлазената ѝ пола бе с половин нюанс по-тъмна от него. Контрастът между плетената материя и атлаза предизвикваше у него желание да я докосне, но вместо това, той впи пръсти в тапицерията на дивана.

Не можеше и дума да става да я докосне, защото знаеше, че тези съблазнителни тъкани няма да го спрат. Това щеше да бъде само началото, а после щеше да му се прииска да разбере какво има под тях. Знаеше, че под тях ще открие коприна — мека, гладка копринена кожа.

А косите ѝ... Безкрайно дългите вълни се спускаха по гърба ѝ, а от двете страни на главата ѝ бяха прикрепени с шноли, изглеждащи прекалено изящни за тежката маса, която поддържаха. Косите ѝ сякаш бяха по-тъмни тази вечер, по-различни и той се досети, че сумракът на ранната вечер сигурно отнемаше малко от блясъка им. Представи си как по-късно трепкащите отблясъци на огъня в камината щяха да заиграят по тези кичури и да ги накарат да оживеят.

Сега очите ѝ привлякоха вниманието му. В наситените им махагонови дълбини буквално проблясваше нещо загадъчно. Малори си беше наумила нещо и той изведнъж долови вълнението ѝ. Джейк изпи последните капки от питието си и се наведе напред, за да постави чашата си на ниската масичка. И тогава, точно когато престана да се съпротивлява на желанието да сграбчи Малори в обятията си, дочу някакви приглушени звуци зад ориенталския параван, последвани от дискретно покашляне.

— Вечерята е сервирана.

Издокаран с бяла готварска шапка и престилка на розови райета — която несъмнено стоеше по-добре на Малори, доколкото си спомняше Джейк — Винсънт сгъна паравана и зад него се показа изящно подредена маса.

— Готварската ти престилка е много сладичка, Винсънт — подразни го Малори и пренебрегна заплашителното му сумтене, за да се наслади на удивлението, изписано върху лицето на Джейк.

— Мислех, че е дърводелец — с половин уста промърмори той, преди да стане и да я хване за ръката.

— След малко ще разберем дали е така — прошепна тя и го поведе към другия край на стаята. Не се сети да освободи пръстите си от неговите. Помисли си, че разстоянието до масата е само две крачки. Нямахше защо да се вълнува.

А тогава защо сърцето ѝ биеше толкова бързо?

Докато двамата прекосиха стаята, Винсънт изчезна и ги остави сами да се наслаждават на масата — ослепителна гледка под ниско спуснатия полилей. Кристалът и порцеланът хвърляха дъгоцветни отблясъци, а полилеят отразяваше хилядократно умножените пламъчета на двете запалени свещи. Дъгоцветните отблясъци почти недоловимо потрепваха в такт с лекото полюшване на яхтата.

Това бе най-романтичната обстановка, която някога беше подготвяла, и Малори се питаше дали Джейк няма да си помисли, че иска да го прелъсти. Опита се да убеди себе си, че съвсем не е имала такива намерения. Всичко беше заради Винсънт, не заради нея самата.

— Забележи, че той няма намерение да вечеря с нас — каза Джейк и посочи двата комплекта прибори на масата. — Това не те ли притеснява поне мъничко?

Тя улови прекрасните аромати и поклати глава.

— Така приятно мирише, че ще го изям каквото и да е — рече Малори.

— Снощи Винсънт твърдеше, че нищо не разбира от готвене.

— Той ни поизлъга — каза Малори и се усмихна на Винсънт, който тъкмо поднасяше ордъовъра. — Нали, Винсънт?

— Според мен просто избегнах да кажа истината — кисело отговори той.

После сервира и на Джейк, преди да извади от кофичката изстуденото вино. Щедро напълни двата бокала и мигом излезе.

— Ще ми обясниш ли какво означава всичко това? — попита Джейк.

— Мисля, че е цикория с нещо като плънка от омари — весело отговори тя и посегна към вилицата си. — Винсънт искаше да повтори снощното меню, за да видиш каква е разликата в готвенето, но снощи нямаше ордъовър, тъй че това е импровизация.

— Искях да кажа...

— Знам какво искаше да кажеш — прекъсна го Малори, твърдо решена да избегне обясненията. — Но все още няма да говорим за това. Защо не хапнеш, преди да се е стоплило виното?

— Да не би да искате по този начин да ме трогнете? — попита той и реши да хапне от салатата. Беше лека, крехка, възхитителна и той откри, че леко са отклонили вниманието му от собствения му въпрос.

— Може би — отговори Малори.

Изпита облекчение, защото той не настоя за по-точен отговор, и с ентузиазъм се зае със своя ордьовър. Тя си взе още една хапка и бавно я сдъвка, обмисляйки плана си. Да докаже на Джейк, че Винсънт умее да готви, щеше да бъде по-лесно от детска игра. А осъществяването на останалата част от плана ѝ — да накара Джейк да вземе Винсънт на работа в ресторанта си — щеше да зависи от интелигентността на Джейк, защото само един глупак би изпуснал готвач, който може да приготви такова нещо. Джейк Галахър не приличаше на глупак.

Та като споменаваме за глупаци — помисли си тя, — май е време най-напред да разбере защо се е захванал с ресторантския бизнес. Отказа се от директния въпрос и започна отдалече.

— С какво се занимаваше, преди да купиш ресторанта?

— От всичко по малко — отговори той, като довърши салатата и пийна глътка вино. — А ти с какво се занимаваше, преди да имаш галерия?

— С това-онова — отвърна тя и се усмихна, озарена от трепкащата светлина на свещите. — По-рано работил ли си насам?

— Питаш дали съм работил в окръг Марин?

— Да. И това бих искала да знам. Но всъщност съм много любопитна да узная защо притежаваш ресторант, когато нищо не разбираш от този бизнес.

— Изборът не беше мой — каза Джейк и се облегна назад, докато Винсънт събра празните чинии и сервира основното ястие. — Един познат ми дължеше, пари и ми даде ресторанта, вместо да ми плати.

— И ти взе неговия ресторант?

— Трябваше да избирам между това и съдружие на дребно във верига от санаториуми в Южна Калифорния.

— Струва ми се, че санаториумите щяха да ти носят по-големи доходи.

— Не се заинтересувах от санаториумите най-вече защото не исках да му бъда партньор в бизнеса. В края на краищата един ресторант представлява по-добро капиталовложение. Само парцелът, на който е построен, струва цяло състояние.

— На мен ли го казваш! — тя потопи вилицата си в соса, който покриваше кръглия бифтек, и си взе една хапка. С две думи казано, яденето беше страхотно. Изяде още едно парче месо, преди да продължи: — Наемът за галерията е петдесет процента от всичките ми разходи.

Джейк кимна и пхна хапка месо в устата си.

— Как можеш да твърдиш, че яденето е същото като онова, което си бяхте поръчали в моя ресторант? — недоверчиво попита той. — По нищичко не прилича на снощната вечеря.

— Знам — рече Винсънт, който незабелязано се бе вмъкнал в стаята, за да огледа с опитно око положението.

— Тогава къде е тайната? — попита Джейк.

— Няма тайна. Аз просто сложих малко черен пипер и лек сос с горчица, вместо да поля месото със собствения му сос като вашия готвач. И зеленчуците са пресни, а не замразени — добави той, като посочи яркооранжевите ситно нарязани моркови и моравия лук. — Разликата е голяма — подхвърли през рамо, докато се оттегляше към кухнята.

Малори разбираше от търговия, затова реши да държи езика си зад зъбите и да позволи на стоката сама да се продаде. Остави Джейк да хапне на спокойствие, преди да се върне отново към своя въпрос.

— Разбирам вече как си налетял на ресторантския бизнес, но от това не ми става по-ясно какво си работил, преди да се заемеш с ресторанта.

— През по-голямата част от живота си съм се занимавал със строителство — отговори той и остави вилицата си, тъй като никой не се канеше да му сипе допълнително. — Но преди няколко години се отказах, най-вече защото се уморих да работя по двацет и четири часа в денонощието.

— И оттогава си стоял така и си очаквал ресторантът да ти падне от небето, а? — попита тя, съзнавайки, че прекалява с любопитството, но не можеше да се сдържи.

Той вдигна чашата с вино и над ръба ѝ впери поглед в Малори, сякаш обмисляше доколко да бъде откровен. Това още повече възбуди любопитството ѝ, главно защото повечето мъже, които познаваше, обикновено говореха съвсем открито за работата си и изобщо за живота си. Нямаше нищо против да ги изслушва, защото това компенсираше собствената ѝ сдържаност. Не че не искаше да говори за галерията си, но личният ѝ живот беше нещо като забранена територия.

Джейк пийна една глътка от великолепното бургундско, като му се искаше поне веднъж да каже каквото му дойде наум, вместо първо да премисля последиците от думите си. Не за първи път в живота си той се занимаваше с такива деликатни преговори, свързани с бъдещи капиталовложения. Такива неща изискваха много такт и пълно мълчание. Ако говореше прекалено много и някой повтореше думите му, работата бързо можеше да се провали. Не че Малори щеше веднага да разгласи каквото е чула, но все пак той не я познаваше чак толкова добре, че да си позволи да рискува. Реши да каже част от истината — да ѝ каже какво е правил през миналия месец и да пропусне да спомене за сегашното си положение.

— Включен съм в нов проект, свързан с Ийст Бей — каза той, като назова името на малкото градче, за което тя бе чувала по радиото напоследък. — Миналата седмица подготвих пакета от документи, който трябваше да изпратим на бъдещите инвеститори.

— Търсите инвеститори?

Едно тънко гласче ѝ зашепна предупредително в ухото — онова същото, което все ѝ повтаряше да не се доверява на мъжете, които се интересуваха повече от парите ѝ, отколкото от самата нея. Сестрата на Малори вече бе попаднала в такъв капан и нейният опит беше я научил да бъде предпазлива. Ако Джейк искаше парите ѝ, Малори предпочиташе да няма нищо общо с него.

— Всъщност не — каза той и отмести чинията си, за да облекне лакът на масата. — Към нашия проект проявяват голям интерес, така че просто ще трябва да си изберем някои от предложенията.

Малори едновременно изпита облекчение и бе силно заинтригувана. Може би това беше мъжът, за когото нямаше да има значение, че баща ѝ е много състоятелен. Самоувереността на Джейк говореше много за успешния му бизнес. Той не беше от хората, които

преследват химери. Този човек нямаше да преследва нищо, щеше сам да си го вземе. Малори реши да поговори с Карлсън за това и, разбира се, да го накара да разбере с какъв точно проект се занимава Джейк. От много предпазливост глава не боли.

— Мислиш ли, че мога да си позволя да наема Винсънт?

Тя стреснато вдигна очи и се върна към действителността.

— Бих казала, че по-скоро не можеш да си позволиш да не го наемеш.

— Което означава, че не ни остава да говорим за нищо друго, освен за...

— За ресторанта? — бързо вметна тя.

— Ъхъ. — Джейк се усмихна и поклати глава. — Сега е твой ред.

Той искаше да научи колкото може повече. Какво имаше в нея, та сърцето му биеше с такъв странен екзотичен ритъм? Джейк можеше да разбере и да овладее физическото привличане, но в случая това не беше всичко. Имаше и нещо друго, нещо, което не можеше да определи. Ако я оставеше да говори, може би щеше да открие ключа.

— Искаш да знаеш нещо повече за галерията ли? — попита Малори с пресъхнало гърло. Какво имаше в погледа му, та непрекъснато ѝ напомняше за неговата мъжественост?

— Цяла нощ мога да те слушам — каза Джейк. — Разкажи ми за галерията, за приятелите си... за себе си. Нека да започнем с теб — предложи той. Отпиваше от виното си и не сваляше поглед от нея.

— Като например какви хобита имам и как се развличам? — тихо изрече тя, налучквайки пътя си през лабиринта от емоции, породени от неговата мила загриженост.

— Ами аз имах предвид нещо по-... интимно — каза той и гласът му постепенно стихна до прелъстителен шепот. — Обясни ми защо имам такива проблеми с дишането, когато те погледна?

Тя пламна цялата, като се питаше какво общо имаше разговорът със страстния му поглед. Колко вълнуващо говореше за интимна близост! Само една дума бе достатъчна, за да я изстреля от света на дребните любовни закачки в света на необузданите хаотични емоции.

Ако той я докоснеше, Малори щеше да се разтопи. Знаеше го със сигурност, както знаеше, че докосването на ръцете му до тялото ѝ — навсякъде — щеше да бъде страшно възбуждащо.

Само като си помисли за това, и дъхът ѝ секна.

— Никога не съм спала с мъж като тебе — прошепна Малори, наклонила глава на една страна, вперила изучаващ поглед в него. Знаеше, че всичко между тях ще бъде страшно вълнуващо и с много страст. Но смееше ли да си позволи такава любов, когато инстинктът оглушително я предупреждаваше, че с никой друг мъж вече няма да бъде същото?

— Моля?

Джейк с усилие преглътна и стисна страничните облегалки на стола си, за да не посегне към нея. Не бе очаквал такава откровеност, не и толкова скоро. Никога не съм спала с мъж като тебе. Малори го бе изненадала с откровеното си признание, защото жените, които бе познавал, никога не се издаваха до такава степен. Опасно беше да споделяш толкова много и толкова рано.

Тя явно не се страхуваше.

Пламнала цялата, Малори се опита да заглади впечатлението от думите си.

— Не исках да кажа...

Думите застинаха на устните ѝ, когато забеляза как довольното му изражение се смени с нежна усмивка.

— Знам, че не искаше, миличка — дрезгаво изрече той. — Но това е една много хубава мисъл. А какво искаше да кажеш с това мъж като тебе!

— Аз почти не те познавам — прошепна тя. Посегна към чашата си, но бързо дръпна ръка; така силно трепереше, че не искаше да рискува. — Това исках да кажа.

— Разбира се — с лекота се съгласи той, като я остави да се измъкне за момента. — А пък аз говорех само за... разговора ни.

Но очите му лъжеха и тя знаеше, че вече е решил какво иска. Що се отнасяше до нея, и тя знаеше какво иска. Но все пак това не означаваше, че ще се поддаде на порива си. Засега Джейк беше един съвсем непознат мъж.

— Сигурно трябва да сме доволни, че Винсънт е в другата стая — подразни я той, преди да изпие последната глътка вино от чашата си.

— Като се има предвид, че не сме си изяли десерта, толкова по-добре.

— Ако имате бърза работа, защо не ми казахте — озъби се Винсънт, който изведнъж се появи и започна да прибира празните чинии.

Малори и Джейк се спогледаха стреснато, питайки се как така Винсънт бе улучил точно момента, когато двамата избягнаха продължението на този предизвикателен, лекомислен разговор. После едновременно се вторачиха в главния готвач. Винсънт се направи, че не ги забелязва; засуети се около масата, почисти трохите от ленената покривка, сервира десерта и се оттегли в кухнята.

Малори изчака, докато той затвори вратата след себе си, след което се наведе напред и прошепна:

— Сто процента съм сигурна, че повече няма да мога да го погледна!

— Смутена си, защото той може да е чул, че искаш да спиш с мен, така ли? — попита Джейк и потопа лъжицата си в сочната, извита нагоре спирала от шоколад с ароматен пълнеж. Приблужи до устните си една хапка ох лекото като перце суфле и вдъхна мириса на канела, преди да сложи невероятния деликатес в устата си.

— Не съм казала такова нещо!

— Изяж си десерта — предложи ѝ Джейк, вместо да спори с нея.

— Аз само казах...

— Ти каза, че никога не си спала с мъж като мене — добави той и с поучителен жест размаха лъжицата си. — Е, ако не ти се иска да правиш това, защо изобщо повдигна въпроса?

Малори реши да не му отговаря.

— Не разбираш ли, че Винсънт чува всяка дума? — попита тя вместо това, като се стараяше да не забравя, че всъщност не са двама, а трима.

— Сигурно.

Джейк довърши десерта си и посегна към бутилката с вино. Наля на себе си, а с останалото допълни нейната чаша.

— Това означава, че ако аз случайно ти спомена, че бих искал малко кафе, той ще се появи през тази врата с кафеника, преди да си довършила десерта си.

— Ами ако не се появи?

— Значи е по-дискретен, отколкото съм предполагал.

Вратата внезапно се отвори и Винсънт разсеяно се приближи до масата, като носеше сребърен кафеник.

— Келнерите са дискретни — с официален тон заяви той и наля на двамата по чашка кафе. — Главните готвачи са темпераментни.

— Мога да го понеса, стига да са способни — каза Джейк. — Кога можеш да започнеш работа?

— Веднага щом се отървете от онзи надут глупак в кухнята ви.

Винсънт остави кафеника и се облегна на близкия шкаф. После скръсти ръце на гърдите си и впери изучаващ поглед в по-младия мъж.

— Вече го няма — рече Джейк, като пийна от кафето си и отвърна на погледа му. — Днес следобед го изгоних и наредих на заместника му да поеме работата, докато намеря нов главен готвач.

— Май понарушихте реда на нещата, а? — попита Винсънт.

— Видя ми се логично — отговори Джейк. — От него имаше повече вреда, отколкото полза. Нямахме никакъв шанс да се оправят нещата, дявол го взел.

— Значи утре мога да се появя там — с равен глас каза Винсънт, сякаш му беше съвсем безразлично.

Джейк само се усмихна; знаеше, че Винсънт непременно ще пристигне преди изгрев-слънце. Очите на досегашния дърводелец блестяха от нетърпение и той не можеше да го скрие. Сега Джейк си позволи да се поотпусне — с помощта на Винсънт ресторантът щеше да има някакъв шанс. Въобще не бе ставало нужда да взема някакво решение. За Джейк наемането на Винсънт на работа беше неизбежно, както и сближаването с Малори, което бе само въпрос на време и подходяща възможност.

— Ами заплащането?

Двамата мъже се обърнаха и се вторачиха в Малори, сякаш бяха изненадани, че тя все още е тук.

— Ние с Винсънт ще обсъдим всички подробности утре — каза Джейк. — В подходяща обстановка.

Винсънт се съгласи и стисна ръката на Джейк. После главният готвач промърмори нещо за чинии, гореща вода и черен робски труд и изчезна в кухнята.

— Просто една проверка — рече Малори, малко ядосана от явното нежелание на Джейк да я включи в досегашния разговор. — В края на краищата идеята беше моя.

— Малко бренди пред камината? — предложи той.

— Ако си сигурен, че искаш да останеш...

Малори хвана ръката му и му позволи да я отведе в другия край на стаята.

— Недей да се цупиш, Малори — каза Джейк и нежно я побутна към дивана. — Ти великолепно изпълни ролята си и аз ти благодаря. Останалото ще свършим двамата с Винсънт.

— Аз не си завирам носа в чужди работи — възрази тя, събу обувките си и се сви в единия ъгъл на дивана. — Просто исках да съм сигурна, че ще получи достойно възнаграждение — а после, когато Джейк се приближи до камината, възкликна: — Не пали огъня!

— Защо?

— Просто малко предпазливост — уклончиво отговори Малори. — Ще ти кажа кога е безопасно.

Джейк реши, че сигурно знае доста неща за яхтите и камините и не настоя за по-ясен отговор. Вместо това, каза няколко финални думи за новия си главен готвач.

— Винсънт е достатъчно възрастен, за да се грижи сам за себе си — заяви той и отиде до барчето. Наля си солидна доза бренди и изпи една голяма глътка, преди да сипе малко и за Малори. Мълчаливо я молеше за разбиране. Довери ми се! — мълком я умоляваше. А на глас добави:

— Представи си, че ме познаваш достатъчно добре, за да си сигурна, че няма да излъжа приятеля ти.

— Но аз не те познавам.

— Това не е важно — Джейк се настани до нея на дивана и ѝ подаде чашата с бренди. — Аз знам много неща за теб, повече от онези, които не знам. Например ти ме помоли да ти повярвам, че Карлсън не ти е любовник.

— Казах ти, че ми е брат!

— И още как — промърмори той. Грубо тресна чашата си върху масичката, от което тя трябваше да се счупи, но това не стана. После се обърна към Малори. — Ако Карлсън е твой брат, аз съм неомъжената ти леля!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Това ми прилича на охладняване — каза Винсънт.

Когато той нехайно се появи в стаята, Малори се сви между възглавничките на дивана, смутена като всяка жена в присъствието на любовника си и на дърводелеца си. Главен готвач — поправи се тя. И вече не беше неин. Беше на Джейк.

Джейк се справи по-добре.

— Великолепна вечеря, Винсънт — рече той. — Да ти извикам ли такси?

Винсънт се ухили при този ослепителен намек и поклати глава.

— Товарният автомобил е отвън. Но все пак благодаря.

Малори изчака да чуе затварянето на входната врата и едва тогава се обади:

— Ако все още искаш да запалиш камината, кибритът е на полицата.

— Трябваше да изчакаме да си тръгне Винсънт, за да запалим огъня, така ли? — попита Джейк и й хвърли любопитен поглед през рамо, докато отиваше към камината.

— Последния път, когато бяхме тук, всички седяхме пред огъня и се черпехме с бонбони „Зефир“. Не исках да го изкушавам.

— Бонбони „Зефир“, а? — с надежда повтори Джейк и докосна кибритената клечка до автоматичната газова запалка на камината. Огънят буйно пламна и жадно обхвана добре подредените цепеници.

— Мисля, че свършиха — каза Малори и заби нос в почти празната си чаша.

Защо ли всички мъже в нейния живот обичаха да се черпят с бонбони „Зефир“? Карлсън направо беше пристрастен към тях и никак не беше трудно да накара Винсънт да държи вилиците за правене на фондан над пламтящия огън. Сега пък Джейк малко замечтано очакваше възможността да опита това лепкаво, лигаво удоволствие.

Малори имаше чувството, че животът ѝ е пълен с бойскаути.

Джейк почака няколко минути да се разгори хубаво огънят, после изключи автоматичната запалка и намести малкия параван пред камината. След това взе две възглавнички от близката купчина и ги постави до тухления зид на камината, преди да опре гръб на него. Беше много приятно да се разположи така пред огъня. Той посегна към масичката, за да вземе чашата си с бренди, като в същото време внимателно наблюдаваше реакциите на Малори.

Тя май се чудеше дали да се присъедини към него или не.

— Защо просто не си останеш там, където си? — предложи той с пресилено мек и утешителен глас.

Малори объркано поклати глава при това невероятно начало. Езикът на тялото му беше ясен; той я подканваше да легне до него, за да споделят заедно топлината на огъня... на неговия огън. Но думите му означаваха друго нещо.

— Не те разбирам — каза тя, защото наистина не го разбираше... и защото искаше да пренебрегне разумния му съвет да стои настрана и да откликне на мълчаливата му покана.

— Харесва ми да те гледам — тихо рече Джейк. — Почти толкова, колкото и да те докосвам. Сега сме сами, Малори. Няма го Винсънт. Няма го Карлсън. Само ти и аз и огънят.

— Аз все още не те познавам — прошепна тя, хипнотизирана от бездънните му тъмносиви очи.

— Ето защо аз съм тук долу, а ти си там горе — каза той. — Разкажи ми за галерията.

Джейк иска да го опозная — помисли си тя. Беше толкова явно, толкова просто. Точно както и той искаше да я опознае.

Затова заговори. За галерията, за това как се е опитвала да рисува само за да открие, че истинските ѝ способности са в откриването на чуждия талант, а не в показването на своя. Разказа му за художниците, които представяше в своята галерия, за вълненията си около новата изложба.

Обичаше работата си и му го каза. С жестове и погледи подкрепяше всички тези обяснения.

Джейк се взираше в нея, слушаше я разсеяно и изучаваше душата ѝ. Малори беше изцяло погълната и отдадена на работата си. Той се опита да си представи колко усилия ѝ е струвало да пожертвува

желанието си да рисува заради истинския си талант да подкрепя чужди постижения.

Не роптаеше срещу съдбата си. Това, че не бе успяла да превземе света на изкуството, се бе превърнало просто в една стъпка от новата ѝ еволюция. Беше доволна от живота си, професията ѝ се виждаше вълнуваща и в момента съвсем не съзнаваше колко прелъстително звучеше гласът ѝ.

Че откъде да знае? — каза си той. Ако имаше някаква представа, че собственият ѝ глас шибва като с камшик твърдото му самообладание, тя не го показваше. Говореше така, сякаш не осъзнаваше, че звукът на гласа ѝ стопява задръжките му и на тяхно място избликва желанието — дръзко и първично.

Колкото повече говореше, толкова по-силно я желаше.

Колкото повече научаваше за нея, толкова повече му се искаше да знае. Тъкмо това го караше да седи там долу, до огъня. Нуждата да научи нещо повече за нея.

Тя си призна, че е на трийсет години и Джейк бе доволен, защото я бе мислил за по-млада, а осем години представляваха напълно приемлива разлика.

С делови тон му каза, че смята себе си за „средна хубост“ и той се засмя. Тя също се засмя и му обясни, че е средно висока и средно красива жена и има средно големи амбиции. Мислено той се съгласи, че е жена, но нищо в нея не беше средна хубост.

Нейната приказливост се оказа заразителна. Малори тъкмо бе разказала с най-големи подробности за последната работа на един от любимите си клиенти, когато Джейк неочаквано за самия себе си започна да ѝ обяснява как е преминал денят му в ресторанта.

— Дупките на паркинга са запълнени и скоро ще сложа ново осветление.

— Това са грижи за фасадата — рече тя и с учудване установи, че съжалява за дупките на паркинга. В края на краищата, ако не бяха тези мръсни ями, може би изобщо нямаше да се запознае с Джейк. — А наемането на Винсънт ще реши ли вътрешните ти проблеми?

— Ще видим. Но повече ме интересува откъде знаеш, че Винсънт е добър готвач. Толкова добър, искам да кажа. Ти си призна, че едва днес си разбрала колко го бива в кухнята, тъй че сигурно не си присъствала на друга подобна демонстрация.

— Досетих се — отговори тя. — Щом той казва, че някога е бил главен готвач, значи трябва да му повярвам, че го бива. Приятел ми е — добави Малори, сякаш това обясняваше всичко.

— Което означава, че той не може да прави грешки, така ли?

— Което означава, че е заслужил да му се даде един шанс — поправи го Малори и се усмихна малко предизвикателно. — А след онази вечеря в твоя ресторант смятах, че всеки друг готвач ще е по-добър.

— Така си е — съгласи се Джейк и ѝ отговори със същата усмивка. — Но сега, като ти взех Винсънт, Карлсън няма ли да се натовари прекалено много? Тази галерия и всичко останало.

— Галерията е готова — безгрижно отговори тя. — На яхтата има малко работа за Винсънт, но мисля, че ние с теб можем да се разберем за графика му.

— И Карлсън няма да има нищо против?

— Че какво общо има той? — попита Малори, макар да знаеше прекрасно, че Джейк отново се е насочил към темата за Карлсън, яхтата и нея самата и какво е общото между тях.

— Не бих искал да го дразня — каза Джейк. — Той изглежда малко упорит и груб по рождение. Предполагам, че знае как да се погрижи за себе си... и да се справи с всеки, който му се изпречи на пътя.

— Мислех си, че с този нов ресторант по-малко ще се сецаш за мен и за Карлсън и ще предпочиташ собствените си проблеми — погледна го изпитателно над ръба на кристалната си чаша. — И доколкото разбирам, те са доста.

— Винаги спирам работа достатъчно рано, за да ми остане време да се насладя на плодовете от труда си — тихо рече той, като въртеше чашата си в ръце и се питаше дали да се премести на дивана при нея.

— Да не говорим, че ти остава време да се месиш в чужди отношения — искаше да го подразни заради прекаленото му внимание към Карлсън, но веднага разбра, че той не е в настроение.

— Отношения ли? Така ли се казва?

— Изразът е такъв — отговори Малори, пламна цялата и затърси най-елегантния начин да смени темата, с която изобщо не биваше да се захваща.

— Много е красноречив.

Джейк забеляза, че очите ѝ вече не се смеят; сякаш отразяваха неговия собствен поглед. Той нямаше да ѝ позволи да си играе с него и ако тя искаше да го тормози с вероятната си любовна връзка с Карлсън, не му оставаше нищо друго, освен да се изпари.

— Нали ти казах, че не ми е любовник — безстрастно изрече Малори.

— Тогава кой ти е любовник? — попита Карлсън от прага.

В стаята се чуваше само пращенето на огъня. Малори се сви още повече сред възглавниците на дивана; искаше ѝ се езикът ѝ да не е толкова остър и мозъкът ѝ да реагира по-бързо, за да го държи под контрол. Не смееше да се обърне към Карлсън, но не можеше и да погледне Джейк.

— Струва ми се, че тя имаше предвид теб — най-после се обади Джейк.

— О? — Карлсън метна шлифера си на облегалката на един стол, прекоси стаята и си наля бренди. Вдигна бутилката по-високо и кимна на Джейк. — Още малко?

Джейк се изправи на крака и това плавно движение накара Малори да се съвземе от унеса си. Докато двамата мъже се приближаваха един към друг, тя се прекръсти, молейки се да не направят някоя глупост. Изправиха се лице в лице и само чукнаха чаши, а после пийнаха от силното бренди.

— Тя е права, да знаеш — рече Карлсън, като току поглеждаше към Малори, която надничаше иззад облегалката на дивана. — Ние не сме любовници. И никога не сме били.

— Повярвах ѝ още първия път, като ми каза — заяви Джейк, с което изненада и двамата. — Но просто не мога да разбера какви са отношенията ви.

— Няма да повярваш, че ми е доведена сестра, нали? — попита Карлсън, а в ъгълчетата на устните му неудържимо потрепваше усмивка.

— Нито за миг.

— И аз не очаквах — спокойно рече Карлсън, но не предложи друго обяснение, преди да се отдалечи от Джейк.

Джейк го последва до осветения кръг, където Малори гризеше ноктите си, докато наблюдаваше двамата мъже. Не настоя за друг отговор, защото това, изглежда, вече нямаше значение. Всичко важно му беше известно.

Знаеше, че желае Малори повече от всяка друга жена, която бе срещал.

— Мислех, че няма да се върнеш преди полунощ — най-последно каза тя на Карлсън и на лицето ѝ се изписа раздразнение, когато той седна в другия край на дивана.

— Наближава един — отбеляза той. — Как беше вечерята?

— Страхотна — отговори Джейк. Остави чашата си на масичката и се обърна към Малори. — Време е да си вървя. Ще ме изпратиш ли до вратата?

Поддаде ѝ ръка и ѝ помогна да стане от дивана, а после продължаваше да стиска пръстите ѝ дори когато се сбогуваше с Карлсън.

Коридорът беше тесен и ярко осветен от изкуствени газени лампи. Джейк стигна до вратата, натисна електрическия ключ и всичко потъна в мрак.

— Защо угаси осветлението? — попита тя.

— Защото ще те целуна — отговори той тихо и я привлече към себе си. — И май ни се полага само илюзията, че сме сами.

Лунни лъчи падаха косо през квадратното прозорче в горния край на вратата и Малори можеше да види очертанията на лицето му, на раменете му. Вдигна очи към него и усети топлия му дъх върху бузата си. Усети мирис на бренди и някаква пикантна мъжка миризма и вдъхна дълбоко.

Той щеше да я целуне. Най-последно. Имаше чувството, че цял живот е чакала този миг и направи онова, което бе искала през цялата вечер. Вдигна ръце, разтвори сакото му и притисна длани към гърдите му под ризата.

Сърцето му биеше под пръстите ѝ — силно и малко неравномерно — и тя с удоволствие усещаше как пулсира в ръцете ѝ... как кара и нейното да бие със същия ритъм.

Ръцете му я обхванаха през кръста и тя усети как съвсем лекичко я подканват да направи последната стъпка. Джейк не я притискаше към себе си, а я уговаряше, караше я да реши сама. Той искаше повече

от това да усети ръцете ѝ върху гърдите си, много повече. Устните ѝ тръпнеха от желание, а сърцето ѝ за миг замря, като си представи колко хубаво ще бъде това.

Напрежението беше прекалено голямо и тя поспря.

— Радвам се, че дойде — каза Малори. Знаеше, че само след няколко часа ще го види отново, но не ѝ се искаше да му каже „довиждане“, защото утрешният ден изглеждаше толкова далеч.

— Добре — хрипливо промълви той само секунда преди да вземе положението в свои ръце. Леко движение на китките му и тя беше до него, притисната до него, ръцете ѝ посягаха към раменете му и той сграбчи тялото ѝ, впи устни в нейните.

Беше потресаващо, усещанията бяха толкова силни, че не можеше да ги отдели едно от друго. Устните ѝ се разтвориха, гърдите ѝ се притискаха плътно към неговите.

Когато Джейк я отблъсна от себе си, желанието ѝ да го притежава бе неудържимо. Малори простена и той се наведе, за да заглуши с устни вика ѝ. Привлече я отново към себе си. Тя усети как утешително я погали по косите, прегръдката му изведнъж стана топла и успокоителна, нежна топлина, която поохлади невероятното ѝ желание.

— Защо не... — най-накрая се опита да каже тя, но устните му заглушиха думите ѝ.

Когато желанието ѝ отново стана неудържимо, Джейк отговори на зададения преди малко въпрос, като при всяка дума докосваше устните ѝ:

— Не тази вечер, Малори. Не тук.

— На яхтата? — дали той си мислеше, че Карлсън ще подслушва?

— В коридора — отблъсна я той и злобно се усмихна, когато Малори свирепо изпъшка. — И няма да е лошо да се уединим някъде — а после добави с тих, прелъстителен шепот, от който по гърба ѝ затанцуваха тръпки: — Страшно ми харесват тези тихи звуци, които издаваш. Не бих искал друг да ги чуе.

Тя отново изпъшка, но Джейк се направи, че не я чува и натисна дръжката на вратата. После спря на прага на отворената врата, обърна се и обхвана лицето ѝ с длани. Целуна я, преди да се отдалечи.

— Ще се видим на откриването.

— Колкото до Карлсън... — започна тя.

— Какво за Карлсън?

— Ще ми се довериш ли, без да питаш повече? — тихо попита Малори. — Наистина няма какво повече да ти кажа, освен онова, което знаеш.

Доверие. Джейк си помисли за бившата си съпруга и колко глупаво бе от негова страна да ѝ се доверява, когато тя всъщност искаше само парите му.

Сети се за ягуара на Малори, за луксозната яхта и галерията и реши, че що се отнасяше до парите, тя явно можеше да разчита на себе си.

— Добре — отговори той и я оправда поради липса на доказателства и защото самият той вече беше хлътнал прекалено много, за да се откаже от онова, което желаше най-силно. — Ще се видим на откриването — повтори Джейк и едва се сдържа да не се приближи отново до нея.

— Ще бъда там — прошепна тя, като едва се държеше на краката си, защото той си отиваше и ѝ отнемаше равновесието.

Джейк се усмихна. Разбира се, че щеше да бъде там. А след това... Е, той щеше да има думата.

— Ще се наложи да му кажа, нали разбираш — кротко заяви Малори, когато се върна във всекидневната.

Карлсън вдигна очи от списанието, което четеше, и ѝ хвърли един открит и безкритичен поглед или поне така се надяваше. Това не бе лесно, особено като се имаше предвид колко ѝ личеше, че са я мачкали и целували, да не говорим за отнесеня ѝ вид.

— Ако му кажеш за мен, ще развалиш цялата работа.

— Той е по-различен — заяви тя и се тръшна на стола срещу него. — Още отсега съм сигурна, че не се интересува от парите ми.

— Страхотни финални слова — промърмори той под нос. — Баща ти едва ли щеше да ме наеме, ако смяташе, че всички мъже са честни и почтени, за какъвто сигурно смяташ Джейк.

— Татко може да е решил да ми обеси детегледачка на врата, но когато става дума за собствения ми живот, аз имам думата. — Малори

се наведе напред, издърпа една възглавничка иззад гърба си и я притисна до гърдите си.

— Аз съм бодигард, а не детегледачка, ако нямаш нищо против — самодоволно се ухили Карлсън.

— Каквото и да си — промърмори тя. Беше сърдита, защото си мислеше какво ли щеше да се случи, ако нейният съквартирант беше прекарал нощта някъде другаде.

Карлсън се надигна от дивана, прекоси стаята и отвори барчето, после наля две чаши леденостудена вода за себе си и за Малори. Върна се и сложи едната чаша в протегнатата ѝ ръка.

— Разбира се, ти решаваеш какво да правиш с мъжете, с които се срещаш — кротко започна той. — Но все пак моята задача е да установя дали харесват тялото ти или парите ти.

— Ами ако харесват само ума ми? — заядливо подхвърли тя.

— Стига да го открият...

Малори запрати възглавницата в лицето му, но не улучи, защото той рязко се наведе и успя да я избегне.

— Какво толкова лошо може да се случи, ако му кажа?

Карлсън нямаше грешка с отговора:

— Ако не е свикнал да прескача законите, сигурно ще се изплаши. В края на краищата колко мъже биха държали на жена, която има повече пари, отколкото ще видят през целия си живот? Преди да успеете да се опознаете, той вече ще се чувства неудобно. От друга страна, ако не е почтен човек, ще те баламоса. Никога няма да разбереш дали обича теб или парите ти. И в двата случая губиш.

— Ти си голям песимист.

Малори отпи голяма глътка вода, после още една. И през ум не ѝ мина да го пита защо ѝ е налял вода, нито пък да го убеждава сериозно, че би трябвало да сменят правилата само заради Джейк. Трите години, прекарани в едно жилище, бяха научили Карлсън, че тя умира за вода, след като е пила алкохол, а освен това тя знаеше, че той няма да наруши правилата на разследването заради никого.

Но по-рано това не бе я смущавало ни най-малко.

— На твоето място не бих се притеснявал — рече Карлсън. — Всичко ще се оправи. Като си помислиш само, че ние го открихме, а не той нас, значи началото е добро. — Той отиде до еркерния прозорец и се взря навън, макар че светлината в дневната не му позволяваше да

види почти нищо. — Освен това имам чувството, че играя ролята на параван.

— Преди нямаше нищо против — каза Малори и си спомни колко пъти той бе успявал да изрита мъжете, които злоупотребяваха с гостоприемството ѝ. Обикновено усещаше много точно как стоят нещата и знаеше кога Малори ще оцени намесата му... и кога не.

— Никога не си била толкова... увлечена, струва ми се — бавно изрече той. — Джейк сигурно е нещо повече от поредния мъж.

— Несъмнено.

— Ако продължаваш да го държиш в неведение за нашите отношения, това само ще влоши нещата — безстрастно каза той.

Карлсън беше напълно прав, но Малори не можеше да мисли само за себе си. Ами баща ѝ? Негова беше идеята да я предпази по този начин.

— Откъде да знаем, че той не е Норман номер две?

Наложи си да го каже — безвкусно подмятане за онова, което можеше да стане, ако не внимаваше.

Нейната сестра Мередит не беше внимавала и трябваше да си плати за това — и с пари, и с чувства. След случилото се с Мередит Малори живееше според определени правила, за които се предполагаше, че ще я предпазят от същото.

— Норман се превърна в голямо изпитание за цялото ви семейство — съгласи се Карлсън. — Когато баща ти разбра, щеше да го убие.

— Защото се ожени за Мередит, без да се разведе с първата си жена, или защото успя да прибере ценните книжа, които ѝ беше оставила майка ни?

Карлсън я погледна с укор.

— Ти познаваш добре баща си, Малори.

— Прав си — отговори тя и почувства, че справедливо са я смъмрили заради критичните намеци, отправени към баща ѝ. — Той беше бесен за парите, но нещастията на Мередит едва не го погуби.

— И ти не се отърва така лесно от това преживяване — отбеляза Карлсън. — Цели две години не искаше да говориш с никой мъж, ако първо не съм се запознал с него.

Малори се усмихна, защото беше прав. Спомни си как по едно време всяка седмица му представяше поне по пет имена за проверка.

Карлсън ѝ казваше да си избере един от петимата и с него да прекара уикенда, а останалите имена да хвърли в кошчето, защото разнообразието било по-безопасно от емоционална гледна точка, но за неговия работен график било направо смъртоносно. В края на краищата като шеф на сигурността в бащиното ѝ царство той имал и друга работа да върши, освен да проучва евентуалните ѝ гаджета.

Именно тогава двамата станаха приятели. Малко по-късно тя се премести в Калифорния, а Карлсън реши, че е дошло време и той да промени някои неща в живота си и дойде с нея. Това бе станало преди три години и макар че Карлсън все още редовно получаваше чекове от бащата на Малори, задето я държеше под око, всъщност бе останал, защото само семейството можело да даде истинско спокойствие на един мъж, както твърдеше.

— Той не е Норман номер две — твърдо рече Карлсън, като се извърна от прозореца и по този начин прекъсна хода на мислите ѝ. — И ако аз трябваше да решавам, щях да ти кажа: „Довери му се.“ Инстинктът ми подсказва, че е добър човек. Но...

— Но въпреки това ще го провериш — усмихна се Малори, когато той стисна пръстите ѝ с коравата си ръка.

— Въпреки това ще го проверя — съгласи се Карлсън и като взе празната ѝ чаша, тръгна към кухнята. — А междувременно смятам да прекарам няколко часа пред компютъра.

Малори погледна след него с въздишка, после се надигна от стола и усети, че умората неусетно се е прокраднала в тялото ѝ.

— Не мога да проумея как така пишеш по цяла нощ, а сутрин рано изглеждаш буден и свеж — подхвърли тя зад гърба му.

— Ако не пишех тази книга, щях да върша нещо друго — сви рамене Карлсън. — Ако спя повече от четири часа,хващат ме дяволите.

— А какво ще стане, като я продадеш? — попита Малори, когато той се върна. Беше останал с нея по-дълго, отколкото бе необходимо, за да напише книгата, както сам казваше. Но тя се питаше дали, след като свършеше с писането, Карлсън изобщо щеше да се заеме с нещо друго.

— Ако я продам, искаш да кажеш — ловко заобиколи въпроса ѝ той.

— Ще ме изоставиш ли, Карлсън? — попита тя и усети, че болката от една бъдеща раздяла вече разкъсва сърцето ѝ.

— Все някога ще трябва да се заема със собствения си живот — нежно рече той. — Но мисля, че няма да те изоставя. Струва ми се, че напоследък все по-малко имаш нужда от мен. При това положение наистина ли ще искаш да остана?

Той ѝ каза „лека нощ“, а Малори остана, за да загаси огъня, като се питаше как би трябвало да отговори на този въпрос.

ПЕТА ГЛАВА

— Страхотно парти, шефе — каза Винсънт, като се измъкна през остъклените врати на галерията и се приближи до Джейк, който стоеше отвън на тротоара. — Защо не влезеш?

— Вече ти казах да не ми викаш „шефе“ — изръмжа Джейк и неспокойно погледна към тълпата вътре. Истинска навалица, каквато той направо мразеше.

— Бих могъл да ви наричам „мистър Галахър“ — замислено рече Винсънт, — но ако в кухнята вземе да стане пожар и се наложи да ви извикам, доста време ще ми отнеме.

— Затова ме наричай Джейк — предложи той и се направи, че не е чул нищо за горящата кухня. Последното, за което си мислеше в този момент, бе ресторантът. Съжеляваше, че не е дошъл по-рано заедно с Винсънт, вместо да чака, докато напливът стане така голям, че да не му се иска да влезе.

— Вижда ми се малко прекалено интимно да се обръщам към шефа си на малко име — учтиво възрази Винсънт, като се облегна на колонката на паркинговия брояч. — И не бих искал персоналът да ви нарича така. Това някак си смъква реномето на заведението.

— Но ти се обръщаш към Карлсън и Малори на малко име — каза Джейк, като обърна гръб на партито и гневно изгледа Винсънт.

— Малори е по-различна от другите и ти го знаеш — отговори Винсънт. — Но Карлсън? — Поклати глава и лека усмивка затрептя на устните му. — Това е фамилното му име.

— Тогава как е малкото му име?

Винсънт само се ухили широко.

— Сега нямаме време за приказки — каза той, пхна ръце в джобовете си и закрачи надолу по улицата. — Трябва да се върна на работа, преди оня смахнат хлапак да стигне до края на списъка, който му дадох.

— Какво ще стане, ако свърши всичко, преди да си се върнал? — Джейк повиши глас, тъй като Винсънт вървеше все по-бързо.

— Ще трябва да му повишиш заплатата — отвърна през рамо Винсънт.

„Заплати“ — помисли си Джейк и направи гримаса, като се обърна към входа на галерията. Но нали Винсънт го бе предупредил, че разходите първо трябва да се увеличат, преди да спаднат, а това, че той самостоятелно управляваше персонала, бе част от договора им, който бяха съчинили тази сутрин.

Само след няколко часа на Джейк му беше станало ясно, че Винсънт го смята за част от персонала. Някак неусетно бе понижен от човека, който взема решения, до обикновен изпълнител — Винсънт вземаше решения, Джейк ги изпълняваше. Като оставим настрана това, че беше засегнат, Джейк бе истински бизнесмен и веднага се съгласи, че ако решението да изпълнява нарежданията на човек, който си разбира от работата, може да спаси бизнеса му, той ще го вземе.

И навярно щеше да му остава повече време за Малори.

— И така ли ще стоиш тук цяла нощ?

Карлсън бе застанал пред вратата и я държеше отворена — или искаше вътре да влезе малко свеж въздух, или подканваше Джейк да побърза. Джейк пое протегнатата ръка на Карлсън и му позволи да го въведе вътре сред тълпата.

— Помислих, че може да си се поуплашил — говореше Карлсън и с лекота си пробиваше път към централната пътека, сякаш бяха на пуст плаж. Джейк се възхищаваше от вродената му способност да избягва лакти, винени чаши и прекалено красноречиви жестове, докато го водеше към дъното на галерията.

— Трябваше да довърша някои неща в ресторанта — рече Джейк. Тази сутрин Винсънт му бе представил един списък със задачи и той едва успя да свърши всичко, за да му остане време колкото да изтича до вкъщи и да се преоблече.

— Винсънт изглежда в добро настроение — каза Карлсън и препречи пътя на един сервитьор, за да измъкне чаша шампанско за Джейк.

— Разбира се, че е в добро настроение — измърмори Джейк, — както се е развихрил.

Карлсън се изкиска.

— Значи не му трябваше много време, за да ти обясни кой е шефът.

— Би трябвало да съм благодарен, че не ме е уволнил — промърмори Джейк. Вдигна изящната чаша срещу ухилената физиономия на Карлсън и задоволи жаждата си с шампанското, като в същото време се питаше дали ако застане на едно място и не мърда, Малори няма случайно да се появи отнякъде.

— Не ми се вярва да си чак съкрушен от присъствието на новия си подчинен.

— Много съм смутен — каза Джейк. — Но Винсънт смята, че може да спаси ресторанта, тъй че съм съгласен да понеса някои унижения.

— Стига да успееш да се задържиш на повърхността — заяви Карлсън. — Доколкото разбирам, трябва да имаш пари, за да направиш още пари.

Джейк кимна, но реши да не коментира тази забележка. Нямаше никакъв смисъл да разправя на Карлсън, че може да влага пари в този ресторант от днес до края на света. Но, разбира се, нямаше да го стори и ако в рамките на една година ресторантът не започнеше да се самоиздържа, Джейк сериозно щеше да се замисли дали да не се откаже от него в полза на друго, по-доходно предприятие, свързано с недвижима собственост.

— Намерих го — рече Карлсън на някого, който стоеше зад гърба на Джейк.

Нямаше нужда да се обръща, за да разбере, че това е Малори. Все пак се обърна, защото бе чакал прекалено дълго да я види.

Зад него стоеше съвсем непознатата жена.

Тази Малори беше дръзка, вълнуващо нова, екзотична. Погледът му проследи интригуващите черни и бели райета на роклята ѝ, спусна се надолу и замря при извивката на ханша, където изящната кройка подчертаваше идеалните ѝ форми. Роклята бе почти затворена около врата, но раменете и ръцете на Малори бяха голи. Дълга до петите, тя подчертаваше красотата на тялото ѝ и стигаше до опасно високите токчета на обувките.

Малори се обърна, за да се усмихне на минаваща наблизно двойка, и на Джейк му се стори, че целият свят изведнъж замря. Гърбът ѝ беше оголен до кръста, роклята се задържаше на тялото благодарение на чудото на шивашкото изкуство, което разчита на една

крехка презрамка повече, отколкото ѝ се полага. Джейк потрепери и изпита облекчение, когато тя отново се обърна към него.

Косите ѝ бяха великолепни. Гъсти и дълги, те докосваха голите ѝ рамене и го караха да се измъчва, защото току си представяше какво ли ще изпита, ако зарови пръсти в тежките къдрици.

За първи път виждаше Малори да стои неподвижно на едно място. Тя облиза устни, които веднага пресъхнаха в присъствието на Джейк, и стисна с две ръце крехката чаша, която носеше. Преди малко с лекота се бе движила сред тълпата, въодушевена от комплиментите и дори от дребните грижи около бизнеса, зарадвана от успеха на галерията. Картините, които беше избрала за откриването, се продаваха по-бързо, отколкото бе очаквала, и едва успяваше да ги отбележи в списъка си, а нарастващото търсене я караше да си припомня с мълниеносна бързина имената на художниците, предвидени за следващата изложба.

Това вълнение нямаше нищо общо със сегашните ѝ чувства, бе застанала пред мъжа, когото беше търсила през цялата вечер.

Забеляза, че отначало той не я позна. Зърна и Карлсън, който се оттегляше, и зачака Джейк да каже нещо... каквото и да е. Тя самата не можеше да проговори. Устните ѝ бяха пресъхнали. Той е виновен — помисли си Малори. Джейк изглеждаше много добре, прекалено добре.

Знаеше, че косата му е черна, но не бе предполагала, че може да е чак толкова черна на фона на крещящо белия му смокинг. Очите му изглеждаха почти прозрачни, в дълбините им нещо блестеше и потрепваше, докато шареха нагоре-надолу по тялото ѝ.

Почти усети докосването, цялото ѝ тяло реагира по невероятен начин на жадния му поглед. Потръпна и разбра, че той забеляза това почти недоловимо движение.

Когато погледите им най-после се срещнаха, Малори се примири с мисълта, че той може да чете мислите ѝ.

— Колко остава? — попита Джейк, гласът му хриптеше от желание.

— Докато свърши ли? — попита тя; знаеше, че ще трябва да остане до края, но ѝ се искаше да не е така.

Той кимна и Малори видя как гърдите му се надигнаха от продължителната дълбока въздишка.

— Цяла вечност — промълви тя и изписка, защото една мъжка ръка я обгърна през талията и почти се настани в скута ѝ.

— Акварелите на Джоузеф са страхотни, миличка — промърмори някакъв мъж в ухото ѝ. — Но как изобщо успя да го накараш да се откаже от въглена?

Джейк впери поглед в ръката на непознатия и не го отмести, докато тя не се отдръпна. После изгледа злобно натрапника, с което несъмнено му даде да разбере, че повече никога не бива да си позволява такова нещо.

Малори беше по-възпитана. Тя запозна двамата мъже, но никак не се изненада, когато Андрю забеляза някакъв познат в тълпата и побърза да изчезне.

— Струва ми се, че ти го изплаши — каза тя и отпи глътка шампанско, за да подкрепи съсипаните си нерви.

— Има късмет, че ръката му си е все още на мястото и си го знае.

— Не знаех, че си такъв ревнивец — заяви Малори и усети, че не е сигурна дали това ѝ харесва или не.

— И аз — промърмори Джейк. — Но тъкмо говорехме как ще си тръгнем заедно и кога може да стане това и изведнъж се появи тоя тип и взе да те опипва. Не успях да преживея прехода от едното към другото.

— Е, ти се справи — игривият тон прикриваше горещите вълни на желанието, които се разливаха по тялото ѝ при мисълта, че щеше да си тръгне оттук заедно с него.

— Не ми се вярва.

Джейк отново обходи с поглед цялото ѝ тяло, мислейки си за крехката златиста презрамка, която придържаше роклята ѝ. Когато най-после се вгледа в лицето ѝ, разбра, че тя съвсем е забравила за Андрю. Внимателно остави чашата си на близката маса и се обърна да огледа тълпата.

— Ще се поразходя наоколо. Имам чувството, че ако продължавам да стоя до теб, бизнесът ще пострада.

— Струва ми се, че това няма значение — промълви тя, защото никак не ѝ се искаше да се раздели с него. Разбира се, че има значение — възмутено ѝ шепнеше едно тъничко гласче, но Малори не искаше да го слуша.

— Има значение — заяви Джейк и наведе глава, сякаш искаше да ѝ каже нещо на ухото. Вместо това притисна устни към изящната ушна раковина — само за миг, но този миг бе достатъчно дълъг, за да усети как потръпна цялото ѝ тяло.

После той се обърна и се залута сред тълпата.

Наближаваше полунощ, когато Малори затвори вратата след последните гости. Най-после всички си отидоха.

Освен Джейк, разбира се. И Карлсън. Тъй като и двамата не можеха да се нарекат гости, тя събу обувките си и прекоси с боси крака дебелия килим пред дивана, разположен точно срещу двамата мъже. Те бяха придърпали два стола с меки седалки и се бяха разположили на тях — вратовръзките им разкривени, краката им опрени на малка масичка. Малори се тръшна на дивана и се зае да сваля тежките си обеци.

— Лошото е, че трябва да отворим и утре — каза тя, като се взираше в стената отсреща и броеше, за да разбере колко картини са продадени. — Ще ми трябва поне три седмици, за да се възстановя след носенето на тези обувки.

— На теб и на оня тип, когото настъпи — сухо рече Карлсън. — Хубаво е, че не тежиш много. Можеше да пробиеш дупка в крака му.

— Не че не се опитах — троснато отвърна тя без ни най-малко съжаление в гласа. — Съжалявам само, че го направих, преди да ми напише чек. Сега ще трябва да обяснявам на Греъм, че не съм я продала, защото не съм искала да попадне в лоша къща.

— Аз май съм пропуснал тази сцена — обади се Джейк.

— Не си пропуснал нищо — успокои го тя. Старият трик с настъпването бе едно от първите неща, които беше научила от Карлсън.

— Но като говорим за пропуснати неща, тази вечер не трябваше ли да бъдеш в ресторанта?

— Помислих, че на Винсънт ще му бъде много по-леко да се запознае с работата, ако ме няма — каза Джейк. Това беше много близко до истината, макар да не можеше да си признае, че малко е смаян от мощността на този парен ваял, който бе наел на работа.

— Значи те изрита — накратко обобщи Малори.

— Горедолу — призна си той, все още зашеметен от собственото си покорство. След като десет години бе ръководил една напориста строителна компания и през други пет бе подготвял инвестиционни програми за милиони долари, сега позволяваше да го командува един човек, когото всъщност бе видял да носи престилка на розови райета!

— Въобще не бях забелязала, че Винсънт има наполеоновски заложби — рече Малори. — Може би просто е малко развълнуван от това, че отново работи в кухня.

— Кухня ли, дявол го взел! — изсумтя Джейк. — Той вече е взел всичко в ръцете си.

— Като говорим за кухни — намеси се Карлсън, — трябва да ви кажа, че онези от фирмата за услуги по домовете са оставили истински хаос след себе си.

Малори въздъхна и усети как умората завладява цялото ѝ тяло, отпуснато на меките възглавнички.

— Следващия път ми напомни да наема друга фирма — промълви тя, а после се поразвесели, защото се сети за близкото спасение, което щеше да дойде с утрото. — Джанет каза, че утре рано сутринта ще бъде тук — рече Малори, като се сети за една от жените, които бяха работили в предишната ѝ галерия.

— Въпреки това ще трябва да оправим кухнята — заяви твърдо Карлсън.

— Не може ли да почака до сутринта? — умолително попита тя и като се сгуши между възглавничките, остави всички решения в ръцете на Карлсън.

Когато затвори очи, за да си почине от ярките светлини в галерията, тя не очакваше отговор на последния си въпрос. Няма смисъл — помисли си. През цялата вечер бе чакала вратите най-после да се затворят, Джейк да я вземе в прегръдките си и да облекчи мъките от пламтящия огън, който бе запалил в нея. През цялата вечер бе като пияна от мисълта за онова, което щеше да се случи, тъй като знаеше, че взаимната им страст ще бъде точно толкова силна, колкото ѝ подсказваше въображението.

Да се люби с Джейк Галахър — ето това страшно много ѝ се искаше. Това не бе моментен порив, а необходимост, пред която

рухваха задръжките ѝ, търпението ѝ. Щеше да бъде невъобразимо преживяване. Знаеше, че наградата ще е огромна.

И за нещастие в момента не можеше да помръдне дори малкото пръстче на левия си крак. Разумът искаше, но тялото бе уморено.

— Мислиш ли, че спи? — тихо попита Джейк и свали краката си от масичката.

— Така изглежда — отвърна Карлсън и посегна към кафеника, за да напълни двете чаши пред тях. — Изтрепа се от работа, за да подреди това място. Можем да прибавим и снощното ѝ безсъние — добави той неопределено, вперил поглед в Джейк над ръба на чашката си.

— Прекалено вълнение заради откриването? — попита Джейк.

— Или нещо подобно — отговори Карлсън, а безизразното му лице не издаваше нищо.

Или нещо подобно — повтори си наум Джейк. Сърцето му лудешки прескачаше, щом си спомнеше за еротичните образи, които го бяха карали да спи на пресекулки, и той се питаше дали и Малори не е била нападната от видения. Не си позволи да мисли повече за това, защото несъмнено предишната нощ щеше да се повтори.

Джейк желаше Малори, жената... съвършената жена. Любене, смях, игра. Питаше се дали щеше да ѝ се понрави да пътува с възжената железница над Сан Франциско в гъста мъгла, или щеше страшно да ѝ хареса, както на него. Дали в неделя сутрин спеше до късно, или ставаше със зората, за да се наслади на целия ден, отреден за почивка. Искаше да я наблюдава как работи, както бе правил тази вечер, и да сподели с нея своите успехи. Искаше да знае всичко за Малори. Дори му се искаше да я наблюдава как рисува.

— Ще се събуди ли, ако я занеса до колата ти? — попита Джейк. Опрял лакти на коленете си, той се бореше с импулсивното желание да легне до нея на дивана, да я вземе в прегръдките си и да я държи така, докато тя сънува.

— И земетресение не може да я събуди — отвърна Карлсън. — Колата ми е пред задния вход. Дай ми една минута да заключа тук.

Джейк не помръдна, с едно ухо слушаше как Карлсън гаси една по една лампите в галерията и заключава вратите. След като нагласи автоматичните ключалки на входната врата, Карлсън се наведе и вдигна захвърлените обувки на Малори.

Най-после Джейк се размърда.

Тя никак не го улесняваше. Щом пъхна ръце под коленете ѝ и под гърба ѝ, Малори се сгуши в него, обгърна шията му, сякаш той беше мече играчка. Топлият ѝ дъх галеше кожата му в отвора на ризата, гърдите ѝ се търкаха в неговите. Голата кожа на гърба ѝ сякаш го ужили, а топлината на тялото ѝ проникваше през дрехите му и му се искаше да освободи ръцете си, за да я докосва, да я гали.

Притисна я още по-плътнo към себе си и няколко пъти дълбоко си пое дъх, за да успокои лудешки разгуптяното си сърце.

— По-тежка е, отколкото изглежда — рече Карлсън, сякаш погрешно бе изтълкувал храброто усилие на Джейк да се овладее.

— Ще се справя — промълви той над главата на Малори, намести още веднъж тялото ѝ и последва Карлсън. — Често ли ѝ се случва това?

— Не достатъчно често, че да разчитам на нея за линията си.

Много лошо — помисли си Джейк, като премина с едното рамо напред през вратата, водеща към кухнята. Той можеше да свикне да я носи. Изчака отвън, докато Карлсън включи алармената система, а след това го последва до синята спортна кола, паркирана до ягуара на Малори.

— Аз ще я сложа да спи — рече Карлсън, докато Джейк просто стоеше пред него и се мъчеше да измисли нещо, за да може да я закара със себе си у дома, вместо да я оставя на този непознат мъж.

Кимна одобрително.

— Ако смятах, че имам причини да ревнувам, щях да ти възразя.

— А ако аз бях сигурен, че утре няма да ме изхвърли, щях да ти отстъпя почетните си задължения — отвърна Карлсън и двамата си стиснаха ръцете в знак на пълно разбирателство.

— Нещо ми подсказва, че ще изхвърли и двама ни — заяви Джейк.

Карлсън се ухили и седна зад волана.

Малори се наведе ниско над четката и още по-силно затърка петното на дъното на умивалника.

Тежкия физически труд не можа да притъпи унижението, което изпитваше от ранно утро, но тя все пак бе успяла да възстанови

обичайния ред в кухнята, и то преди Джанет да пристигне на работа, значи си заслужаваше. Беше давала надежди на Джейк, категорични надежди с цялото си тяло му беше подсказвала, че го желае, с думи му бе казала кога.

И не само че беше заспала, но той я беше занесъл до колата, без тя нищо да усети!

Малори потисна смущението си и прекара целия ден тук — помогна на Джанет да се ориентира в обстановката, прегледа безброй каталози и направи двойна проверка на снощните продажби.

Картините от откриването на галерията щяха да останат по местата си най-малко още три седмици, но трябваше да се увери, че след определеното време ще има с какво да ги замести. Междувременно около тях гъмжаха множество клиенти, които бяха прочели някъде за откриването на галерията и нямаха търпение да разберат дали не е останало някое съкровище за продан.

Е, поне още известно време нямаше да се притеснява за подреждането на галерията, както си помисли точно преди да вдигне слушалката на звънящия телефон, а Джанет ловко пресрещна следващия клиент.

— Джейк се обади и каза, че в края на краищата няма да дойде за вечеря — заяви Карлсън.

Малори поддържа слушалката колкото може по-далеч от ухото си, като се взираше, без да мигне, в нея, а после я опря на рамото си. Вечеря ли?

— Като се има предвид, че аз не съм го канила, никак не съм учудена — рече тя, преди да я обземат лоши предчувствия. — Не съм го поканила, нали?

— Не, аз го поканих.

— Ти какво?

— Аз го поканих на вечеря. И той прие, но сигурно при него нещата са се променили, защото току-що ми се обади и отмени срещата ни.

— О! — Малори не знаеше кое я притеснява повече: поканата на Карлсън или отказът на Джейк. — Ти нуждаеш ли се от компанията му?

— Да, но не се безпокой. Ще измисля нещо.

Той затвори телефона, преди Малори да успее да осмисли казаното.

Тя погледна към стенния часовник, а после към Джанет, която изпращаше един клиент, и реши, че не е фатално, ако затвори галерията пет минути по-рано.

Карлсън си беше наумил нещо и тя имаше намерение да разбере какво е то.

ШЕСТА ГЛАВА

— Обадох се на Винсънт и той каза, че вечерята ти ще е готова в осем — рече Карлсън, когато Малори пристигна на яхтата.

— Винсънт пак ли ще готви тук?

— Разбира се, че не — отговори Карлсън, след което вдигна вазата с рози от масичката за кафе и я постави на полицата до еркерния прозорец. — Поръчал съм да донесат вечеря от онзи тайландски ресторант, който току-що отвориха. Ти отиваш при Джейк.

— В дома на Джейк?

— В ресторанта на Джейк, Малори — отговори насмешливо Карлсън. — Защо ще трябва да ходиш в дома на Джейк? — Той премести вазичката с розови виолетки в единия ъгъл на близката полица с книги, а самите книги подреди така, че да не мачкат виолетките. После се поотдалечи, за да се наслади на постижението си. — Всъщност защо Винсънт ще готви там, когато има толкова много работа в ресторанта?

— Не мога да си представя — промърмори тя, като се питаше дали няма да е по-добре да излезе и след малко да започнат същия разговор отново.

— Срамота е, че Джейк няма да дойде тази вечер — рече Карлсън, — но сигурно някой от неговите търговски партньори е цъфнал ненадейно — той се вторачи в огромния букет от макове и кученца, който направо преливаше от полицата над камината. После явно реши да не се занимава повече с него и насочи вниманието си към лилиите на бюрото. — Щеше да улесни нещата.

— Кое щеше да улесни?

— Вечерята, разбира се — разсеяно отговори Карлсън. — Тя е малко срамежлива и аз си помислих, че ако има повече хора, ще се отпусне.

Малори се разположи в един стол и преди Карлсън да успее да се намеси, на пода паднаха обувките ѝ, чантичката, пуловерът. Докато той

дооформи букета с лилиите, тя вече се бе настанила удобно. Малори му се закани с пръст и го предупреди:

— Няма да помръдна оттук, докато не ми кажеш какво става.

— Нали ти казах. Ти ще вечеряш в ресторанта. Пеги ще вечеря тук. — Карлсън впери поглед в купчината вещи на пода. — Какъв е този безпорядък?

— Това не си ми казвал — отговори тя и бе обзета от такъв ентузиазъм, че любезно пренебрегна намека за „безпорядъка“. — Нека да остана, Карлсън, моля те. — В гласа ѝ звучеше почти коленопреклонна молба. Бе доволна, че хитрият ѝ план да събере Карлсън и Пеги бе успял, ѝ искаше лично да види резултатите от своите замисли.

— Не.

— Ще измия чиниите — разпалено предложи тя, забравила за собственото си разочарование, че Джейк е ангажиран тази вечер. През целия този дълъг ден беше чакала да ѝ се обади... питаше се дали не е сърдит, че снощи беше заспала пред очите му.

— В никакъв случай — отговори Карлсън, сграбчи нещата ѝ от пода и ги хвърли в скута ѝ. — Прибирай ги или ще останеш без тях — предупреди я той, сякаш този път не се шегуваше. — Аз се старая да направя добро впечатление.

— Не виждам защо да не мога да остана — настояваше тя и се опитваше да стане от стола, без да изпусне нещата си. — В края на краищата ти си поканил Джейк и само защото той не може да дойде, аз трябва да изчезна, така ли? — едната ѝ обувка тупна на пода и Малори изчака Карлсън да я вдигне, решавайки, че и той трябва да свърши нещо, ако иска да има ред.

— Ако бяхме четирима, всичко щеше да бъде наред, но иначе не мисля, че тя ще разбере твоето присъствие.

— Искаш да кажеш, че нашата уговорка за яхтата няма да бъде спазена за втори път през тази седмица?

— Съвсем не — спокойно отговори той, като същевременно доста настоятелно я побутваше към стълбището. — Просто тя е малко срамежлива. Все пак, като си представя, че и ти ще бъдеш тук и няма да има кой да ти отвлича вниманието от Пеги, мисля, че на нея ще ѝ е по-добре без теб.

— Това не е твоята...

— Първа среща — каза той, като стоеше зад гърба ѝ, докато тя се изкачваше по стълбите към стаята си. — И стига си си пъхала носа в чужди работи — Карлсън я побутна за последен път и тя влетя в спалнята си. — След двацет минути да те няма.

Първа среща — повтаряше си тя наум и едва се сдържаше да не се усмихне самодоволно. В момента не можеше да си позволи да злорадства. Щеше да си запази това право за по-късно, когато той налапаше въдицата.

Карлсън не понасяше да го водят за носа, особено когато ставаше въпрос за жени. Малори съблече копирената си рокля и си сложи черен панталон и атлазено лъскава блуза с широки ревери, като през цялото време си мислеше за възможността да измъкне някои пикантни подробности, но знаеше, че е по-добре да не опитва. Хрумна ѝ, че не е задължена да ходи в ресторанта на Джейк, но когато седна пред огледалото да се среше, изведнъж разбра, че няма начин да се откаже.

Все имаше някаква вероятност да налети на Джейк.

— Много мило от страна на Карлсън, че се е сетил да ти се обади, Винсънт — каза Малори, пийна малко студена вода и погледна часовника си, питайки се как ще прекара следващите три часа и половина, докато дойдеше време да се прибере у дома.

— Щях да те нахраня дори да не беше ми се обадил — отговори Винсънт и удобно се настани на стола до нея. — В края на краищата това е ресторант.

— Мисля, че се чувства виновен за нещо — промълви тя, докато в същото време с малко тъга изучаваше новото облекло на Винсънт. Девствено бялото сако и шапката на главен готвач изглеждаха страхотно, но тя имаше слабост към онази престилка на розови райета.

— Джейк нещо е зает — рече Винсънт. Погледът му критично оглеждаше всичко наоколо.

— Нищо не може да се направи — каза тя, но стомахът ѝ се сви, защото не знаеше какво мисли Джейк. Само по себе си това, че беше заспала пред очите му, бе достатъчно, да не говорим, че отгоре на всичко отлагаше възможността да разбере каква е реакцията му за ненавременната ѝ дрямка.

Винсънт почака Малори да опита крем супата, която беше поръчал за нея, после гребна от собствената си купичка. Промърмори нещо, което звучеше като „тъпак“, „прекалено много индийско орехче“, „ще му отрежа главата“, и с недоволно ръмжене се върна в кухнята.

Тъй като нямаше вече кой да ѝ прави компания, Малори започна да разглежда другите клиенти на ресторанта. Не бяха много, но нали не можеше да се очаква чудо за толкова кратко. Щеше да мине доста време, докато Джейк и Винсънт успееша да преобразят всичко тук.

Питаше се дали той може да си го позволи.

Тази мисъл ѝ се видя доста неприятна и се намръщи. Тя не беше користна, ни най-малко. Притежаваше значително състояние и нямаше защо да бъде такава. Не че не можеше да уважава един мъж без пари.

Просто нямаше да му има доверие. Не още, не и преди Карлсън да си е свършил работата.

— Мислех, че Карлсън е поканил гости за вечеря — каза един дрезгав глас и тя неволно ахна.

Леко се изчерви, а сърцето ѝ отчаяно се опитваше да възстанови нормалния си ритъм след внезапното появяване на Джейк. Изтърси първото нещо, което ѝ хрумна:

— Поканил е четирима, трима са много.

— Знам — с известно съжаление каза той. — И бих предпочел да сме само двамата, но имам среща с един съдружник.

— Разбирам — промълви Малори и леко въздъхна, защото, както изглеждаше, времето и бизнесът работеха срещу тях двамата. — Може би утре? — вдигна очи към него и сърцето ѝ спря, защото в този миг сякаш целият ѝ живот зависеше от неговия отговор.

Той леко кимна и с усмивка повтори: „Утре.“ Беше се облегал на тапицираната стена на сепарето ѝ и Малори изведнъж разбра, че той я желае толкова силно, колкото и преди. Нищо не бе се променило, погледът му се спря на устните ѝ и тя усети как дишането ѝ отново се ускорява.

— Ей, Джейк, приятелю, мислех, че вечеряш.

Джейк прикри отчаянието си и успя да хвърли още един страстен поглед на Малори, преди да се мобилизира и да насочи вниманието си към мъжа, застанал зад гърба му.

— Запазил съм маса ей там, до прозорците — каза Джейк и понечи да тръгне.

— И ще оставиш тази млада дама да вечеря съвсем сама? — непознатият пренебрегна напълно Джейк и подаде ръка на Малори през масата. — Той разправя, че в присъствието на хубави жени няма да можем да говорим за бизнес, но аз винаги съм смятал, че в женска компания преговорите вървят по-добре. Казвам се Уитакър. Хари Уитакър.

— Малори Бенет — каза тя и протегна ръка, след което пръстите ѝ изтръпнаха от въодушевеното ръкостискане. Той бе едър мъж, понисък от Джейк и с шкембе, от което фигурата му изглеждаше помасивна, отколкото бе всъщност. Оредялата му сива коса беше сресана на път, за да прикрие плешивината на темето, а веселата му усмивка разкриваше пълен набор от зъбни коронки.

— Сигурен съм, че Малори няма да иска да присъства на нашата скучна делова вечеря — рече Джейк.

— Не бих искала да ви се натрапвам — заяви Малори и се усмихна на Хари, доволна от факта, че най-накрая е пуснал ръката ѝ и че пръстите ѝ всъщност не са счупени. — Сигурна съм, че ще се справите по-добре без мен.

Хари показа несъгласието си, като се вмъкна в сепарето. Поизмести масата, за да настани по-удобно килограмите си, и вдигна ухилената си физиономия към Джейк, сякаш го предизвикваше да ги остави двамата сами.

Джейк сви рамене и седна от другата страна на Малори.

— Ние така и така вече почти бяхме свършили — каза той и направи знак на келнера.

— Добра работа свършихме — натъртено изрече Хари.

— Колкото по-бързо стартира изпълнението на проекта, толкова по-бързо ще започнем да печелим пари.

— Какво представлява този проект? — попита Малори, като се чудеше дали не става въпрос за същото нещо, което Джейк бе отказал да коментира предишната вечер.

— Същият е, за който ти споменах — увери я той и хвърли гневен поглед на Хари, преди да продължи: — И както вече ти казах, нещата още не са стигнали дотам, че да ги разгласяваме.

— Глупости, Джейк! — Хари явно нямаше намерение да се стряска от предупреждението му. — Какво смяташ, че ще направи Малори? Ще се катери от покривите и ще вика оттам ли?

— Не бих го направила — заяви тя.

Това, че Джейк не искаше да я намесва в своя проект, ѝ хареса. Иначе щеше да се притесни, защото щеше да очаква следващата стъпка — да я придумат да вложи част от парите си в едно сигурно начинание.

Така беше започнала историята на Мередит, която всъщност се беше омъжила за онзи навлек и му бе позволила да разполага с всичките ѝ пари, а не с част от тях.

— Разбира се, че няма да се разприказваш — каза Джейк, страшно му се искаше Хари да си държи устата затворена. — Но както ти обясних вече, всичко е въпрос на време. Бих искал да го уредим, преди да се разчуе — нямаше причина да крие нещо от Малори, но въпреки това не му се щеше тя да знае, не още. Искаше тя да цени него, мъжа. Всичко останало нямаше значение.

Хари възприе намека с недоволно сумтене и отстъпи достатъчно, за да помогне при избора на виното. Но той беше словоохотлив по природа и през цялата вечер не млъкна, разказваше им чудати истории за жена си Софи и за трите си деца. „Амбициозна пасмина“ — нарече ги той. Малори си представяше това детско трио, помъкнало тежки дипломатически куфарчета, когато с удивление откри, че най-голямото от децата на Хари е на осем години. Последният му подвиг бил да си присвои домашния компютър и с негова помощ да започне да издава седмичен квартален вестник.

— Вчера — разказваше той — открих Сара, тя е на пет години, да разговаря с компютъра. Още не може да чете, но беше включила устройството за подаване на устни команди и страшно се забавляваше, като объркваше файловете.

— Нямате ли код, с който да държите тези малки дяволчета настрана от компютъра? — попита Малори и се засмя, като си представи с какво удоволствие се е забавлявало петгодишното хлапе.

— Разбира се, че имаме — смутено отговори Хари. — Записан е заедно с телефонния ни номер. Тя просто набрала кода и толкова.

— Страшна система за сигурност сте измислили — рече Джейк, който не можеше да си представи, че едно петгодишно дете ще се

ориентира в такава сложна система.

— Всичко зависи от способността им да подражават — строго каза Хари. — Тези деца са като маймунки. Каквото видяла маймунката, такава направила — облегна се назад, за да позволи на келнера да прибере празните чинии, и допи виното си. — Е, сега, след като се навечеряхме, май ще трябва да се върнем към бизнеса.

— Няма за какво толкова да приказваме — спокойно се обади Джейк. — По някое време през тази седмица можем да се уговорим за останалото по телефона.

Малори си помисли, че Джейк прекрасно се справя с положението — не позволяваше на Хари да се разприказва за деловите им работи и го правеше деликатно. Все пак тя започваше да става любопитна — какъв ли беше този мистериозен проект?

— Учуден съм, че не си убедила Джейк да ти позволи да инвестираш в нашето малко предприятие — подхвана Хари, все едно че не беше чул думите на Джейк. — Сигурен съм, че ако се заемеш сериозно, ще успееш да го накараш да ти продаде две-три акции.

— Акциите свършиха, Хари — каза Джейк. — Но дори да бяха останали няколко, сигурен съм, че Малори нямаше да се заинтересува.

И нещата спираха дотук, но Хари не можеше да го разбере.

— Ти винаги би могъл да изровиш още някоя акция, Джейк — възрази той. — О, хващам се на бас, че ако тя те помоли, ще ѝ дадеш част от твоите. Какво ще кажеш, Малори? — ухили се той, без да забележи неудобството им. — Смяташ ли, че ще можеш да похарчиш някой и друг долар за една добра кауза?

Тя не му отговори веднага и той побърза да продължи:

— Няма да хвърлиш парите си на вятъра. Ами че ние за нула време ще удвоим парите, които вложихме. Нали така, Джейк?

— Само ако ликвидираш авоарите си, и то в най-подходящия момент — с равен глас отговори той.

— Е, не е като да не можеш да намериш купувачи, стига да искаш — каза Хари, като се опитваше да компенсира явната липса на ентузиазъм от страна на Джейк.

— Всичко е въпрос на време, Хари. Малори няма да иска да остави капиталовложението си непокътнато за цели три години, преди да реализира печалбата, за която ти спомена.

— Три години не са кой знае какво, особено ако ти е гарантирано, че накрая ще получиш цяло съкровище. Какво ще кажеш, Малори? Искаш ли да споделиш с нас това богатство?

Тя мълчеше през цялото време и упоритият Хари най-после го забеляза. Малори изведнъж се досети, че няма защо да се страхува от някакви хитри замисли на Джейк. Той бе оставил всичко на Хари. Джейк я беше накарал да му повярва, че не иска да обсъжда проекта си с нея и сега, когато любопитството ѝ беше раздразнено, той я оставяше като плячка в ръцете на Хари.

„Плячка“ май не беше най-подходящата дума, но каквато и игра да играеха тези мошеници, на Малори не ѝ пукаше. Знаеше само, че са ѝ заложили капан. Как бяха успели да научат, че произхожда от богато семейство — нямаше представа поне в момента.

Сега Малори искаше само да сложи край на всичко.

— Малко ми е трудно да кажа дали ще се включа, след като нямам никаква представа къде ще отидат парите ми — кротко рече тя. Погледна студено Джейк, като се стараеше да овладее гнева си. — А освен това откъде знаете, че имам достатъчно пари, за да участвам в... мизата, тъй да се каже?

Хари се усмихна.

— Вие сте от висока класа, госпожо — каза той и ѝ намигна. — Страшно висока. И ако питаш мен, само едно нещо може да ти я осигури. Парите. Паричките — после се ухили самодоволно при вида на удивеното ѝ изражение и като се извини, напусна масата.

Боже, като си помисля само, че в началото Хари ми харесваше — мислеше си Малори, докато го наблюдаваше как заобикаля масите и се насочва към фоайето.

— Съжалявам — каза тихо Джейк. — Хари май попрекали с пиенето. Като се върне, ще му повикам такси.

Джейк разбра, че тя е разстроена, но не можеше да проумее защо. Беше ясно като бял ден, че всичко е свързано с този разговор за бизнеса им, но дали Малори се смущаваше, защото нямаше достатъчно пари за инвестиране, или пък не обичаше да ѝ се налагат — Джейк не знаеше. Хари наистина бе прекалил, но той знаеше, че това се дължи на големия му ентузиазъм.

Малори насила отмести поглед от празния вход на сепарето и си наложи да погледне към Джейк. Той се взираше в нея, сякаш се чудеше

какъв подход да избере в случая, и тя реши да го улесни.

— И на колко възлиза една от вашите акции?

Джейк ѝ отговори, защото това му се видя най-лесното нещо, което можеше да направи в момента. Тя с нищо не показва как възприема тази информация.

— Ами ако реша да се включа? — попита Малори. — Ще можеш ли да ми отделиш две-три акции?

— Предполагам, че ще мога да ти дам част от онези, които съм запазил за себе си — с нежелание отговори той. — Ако искаш, ще дойда в галерията и ще ти донеса копие от проспекта. След това ще ми кажеш какво е мнението ти за него.

От тези думи я заболя неочаквано силно. Не бе очаквала, че той ще го направи.

Каква грешка! Каква огромна, невероятна грешка бе допуснала.

— Ами ако ти кажа, че не желая да се включа? — попита тя с равен глас и с треперещи пръсти отново разгърна салфетката си върху масата. — Ще се откажеш ли или ще ме притиснеш малко по-силно?

— Че кой те притиска? — шеговито рече Джейк, но смехът заседна в гърлото му, защото разбра, че тя не се шегува. Бързо прехвърли в главата си досегашния им разговор, но не можа да открие какво я е вбесило.

— Аз говоря сериозно, Джейк — каза Малори, вперила суров поглед в него, а очите ѝ блестяха, пълни със сълзи. — Отговори на въпроса ми.

Какво ставаше тук, по дяволите? Най-напред тя се интересува от капиталовложенията им, а сега се държеше така, сякаш ужасно съжеляваше, че изобщо е чула за тях.

— Ако не ги искаш, това означава, че ние сме там, откъдето започнахме — каза той, като внимателно опипваше почвата, защото вече знаеше, че е станала някаква ужасна грешка.

Малори го погледна строго, за миг му повярва, защото ѝ се искаше, за миг му се довери, защото не можеше иначе. Помисли си, че това е като да хвърляш ези-тура, но в същото време ѝ се искаше да забрави за правилата и да послуша сърцето си.

— Сигурно си прав — рече тихо. — Ние сме точно там, откъдето започнахме.

Джейк въздъхна дълбоко, искаше му се да разбере точно какво става. Тя явно изпитваше някакво неудобство, когато говореха за пари. Но какво ли си бе въобразила, та изглеждаше толкова разстроена?

— Колко акции успя да ти измъкне тя, а, Джейк? — Гръмкият глас на Хари, който се провикна отдалеч, някак странно отекна в почти празния ресторант. Като се ухили на Малори, той се приближи с бърза крачка до масата и ентусиазирано потупа Джейк по гърба.

Джейк се опита да опровергае предположенията на Хари, без да възбужда отново желанието му да продава акции на Малори.

— Нищо не съм й продал досега — отговори той. — Но ако не стоиш настрана от тази работа, Малори ще си помисли, че искаш да й продадеш от твоите. Или тя ще ни обработи и двамата и ще вземе по малко акции от всеки.

Джейк се усмихна на Малори, като се наслаждаваше на моментното неудобство на Хари. Тя отдръпна ръката си колкото може по-далеч от неговата и той веднага го забеляза, усети липсата на топлина.

— Малори? — все така шеговито попита Джейк. — Какво ще кажеш, готова ли си да бухнеш някой и друг долар в нашата сигурна сделчица?

Хари изглеждаше страшно възмутен.

— Не продавам! — възкликна той, а после се закиска. — Но все пак бих искал да ви предложа аз да платя вечерята. Подозирам, че в края на краищата ти ще продадеш няколко акции на Малори, а после, когато започнеш да си получаващ дивидентите, ще решиш, че аз съм виновен, защото си се лишил от някои печалби.

Малори се бе вторачила в Джейк, поразена от внезапното си просветление. Едва не му повярва! Нищо не съм й продал досега — бе казал той. Не, Джейк не беше се отказал от плана си. Като се усмихваше насила и избягваше погледа му — защото бе непоносимо да го гледа и да се пита дали е права, или е сбъркала, или пък просто е пълна глупачка, защото сърцето ѝ бе разбито от един мъж, който се готвеше да я измами, — тя се извини и тръгна към дамската тоалетна. Щом веднъж се изгуби от погледите на мъжете, Малори заобиколи през фойето и бързо напусна ресторанта.

Беше десет часът, когато тя влезе в закусвалнята; два часа по-късно можеше спокойно да се върне у дома, без да нарушава обещанието си. Поръча си кафе, макар да знаеше, че кофеинът ще я държи будна през цялата нощ; беше прекалено безразлична към всичко, за да се сети да поиска кафе без кофеин. Изпи първата чаша почти наведнъж, взирайки се в черната дъска, на която беше изписано менюто за деня. Унесено се запита дали филето от съомга, предлагано тук, имаше същия вкус като онова, което снощи ѝ беше сервирали Винсът. Неговото беше великолепно, както и всичко останало, което бе вкусила там, включително и няколко ситирани скариди — беше ги задигнала от чинията на Джейк, когато той не я гледаше.

Стомахът ѝ се сви, като се сети за Джейк, затова се съсредоточи върху отношенията на Карлсън и Пеги и започна да се пита дали са прекарвали добре заедно. Тайландската им вечеря сигурно не е била похубава от вечерята, която тя бе споделила с Джейк. После сама си направи забележка, защото не можеше поне за минута да забрави за него.

Изпи още една чаша кафе, преди да престане да избягва темата за Джейк и онова, което щеше да стори, за да го забрави.

Малори не го обвиняваше. И тя щеше да се разсърди, ако мъжът, с когото излизаше, я обвинеше, че се опитва да го измами и да му задигне парите. Не че Джейк имаше и най-малка представа за това какви престъпни дела му е приписвала тя в мислите си. Беше предостатъчно, че си тръгна, без да му каже едно любезно „лека нощ“ или поне да му зашлеви шамар.

Още когато колата ѝ с рев се понесе по булеварда, Малори разбра, че е направила грешка. Нямаше никакво значение дали Джейк възнамеряваше да я измами или не. Тя просто трябваше да каже „не“ и толкова.

Какъв човек беше той, каква беше тя — та това нямаше нищо общо с всичко, което ставаше в сърцето ѝ. Дълбоко в душата си — там, където се преплитаха чувства, логика и опит — тя знаеше, че не може без него. Искаше да бъдат заедно, да научи повече за него, да сподели поне някаква малка част от живота му, за да ѝ остане един прекрасен спомен, когато всичко свърши.

Но като избяга от него, тя всъщност се отказа от всичко това и сега не знаеше как да си го възвърне.

Пиеше третата чаша кафе, когато той се появи.

Като се съсредоточи с всички сили върху дишането си, което се бе превърнало в съзнателно усилие, тя го наблюдаваше как излиза от колата си и с едри крачки се запътва към ярко осветения вход на закусвалнята. Само още две маси бяха заети и той почти не ги погледна, а направо прекоси помещението и седна срещу нея.

— Трябваше ми малко време, но се досетих — каза Джейк, който въртеше чашата си в ръце и изчака сервитьорката да я напълни с кафе, преди да вдигне очи към Малори.

— За какво си се досетил? — прошепна тя, като се страхуваше да говори, защото бе сигурна, че това ще бъде грешка.

— Сетих се какво те е накарало да си тръгнеш — с равен глас изрече той. — Аз май прекалено много се стараех да попреча на Хари да ти досажда с нашия проект, та затова изобщо не се замислих как би могла да възприемеш приказките ми.

Джейк почака около минута, мълчаливо изпи кафето си и най-после разбра, че тя нямаше намерение да продума, за да го улесни.

— Не ми трябва парите ти — заяви той, вперил поглед в нея, и сам видя облекчението, изписано на лицето ѝ. Джейк се ядоса малко, че тя си беше въобразила разни неща за него, но ѝ беше толкова благодарен, че все пак го слушаше. А останалото нямаше значение. — Не ми трябва. Нямам нужда от тях.

— Това няма значение...

— Има! — изрече през зъби той. — Но си мисля, че има и някаква причина да стигнеш до подобно заключение и че тази причина няма нищо общо с мен.

— Стори ми се, че искаш да ме измамиш — каза тя и едва не се разсмя, защото всичко ѝ се виждаше толкова комично, толкова мелодраматично.

— Точно за това се досетих — каза Джейк, но думите ѝ го накараха да потръпне. Нараниха го тези думи, макар да знаеше, че не би трябвало. — Но когато най-после ми се изясни картинката, ти вече беше изчезнала. Тогава разбрах, че си избягала, защото си обидена, и това май ме изненада. Досега винаги си била непредсказуема.

— Защо мислиш така?

— Нима не се съблече гола в моя ресторант, не ми сервира страхотна вечеря в дома си, когато дойдох да те взема да излезем, и не заспа, когато беше обещала... нещо друго?

— Не съм се събличала гола! — възкликна тя, почти сигурна, че само тук имаше известни основания да възрази.

— Въпросът е спорен — отговори той с лекота, пренебрегвайки твърдението ѝ. — Но като се върнем на онова, което стана снощи, бих искал да знам дали беше сериозна.

— За кое?

— За това, че ще се върнем там, откъдето започнахме — тихо изрече той. — Ти каза тогава, че бихме могли да направим точно това.

— Казах го, преди да започна да се държа като пълна идиотка и да избягам — с искрено съжаление заяви Малори. — И не съм сигурна към какво точно ще се върнем... нито докъде бяхме стигнали.

— До твоя коридор — промълви той, припомняйки ѝ колко близки бяха тогава, какви взаимни чувства изпитваха в онези кратки мигове. — Всичко останало някак ми се губи.

— Не те интересува защо аз...

Джейк я прекъсна, преди да успее отново да подхване темата, която трябваше да бъде забравена.

— Интересува ме, но не мисля, че това е важно точно сега. Просто бих искал да знам дали... — млъкна за малко, защото не можеше да намери точните думи. Впери поглед в нея и тъй като не искаше да рискува да стане причина дори за най-малкото недоразумение, започна същото изречение отново: — Просто бих искал да знам дали желаеш да бъдеш с мен.

Тя кимна, а жаждата му да я притежава превръщаше кръвта ѝ в река от разтопен метал. Имаше нещо в него, което я караше с лекота да взема някои решения.

— Искам да ми повярваш, че няма да те нараня — каза той. — Ти ме помоли да ти повярвам за Карлсън.

— Това е друго нещо — промълви Малори.

— Зависи от гледната точка. Когато се обвързвам с някоя жена, малко ме смуцава фактът, че някаква загадъчна личност от мъжки пол ми диша във врата.

— Напълно те разбирам.

— Моля те само да държиш чантичката си затворена и да ми повярваш, че няма да се опитвам да я отворя. Толкова ли е трудно това?

Тя едва не каза „да“, но в последния миг се въздържа, защото много ѝ се искаше да му достави удоволствие.

— Ще се опитам — изрече най-накрая и наистина вярваше, че постъпва правилно.

Джейк се поколеба малко, но после кимна.

— Това е добре — малко грубо каза той, разочарован, че тя не може да му даде повече и в същото време обзет от странното усещане, че не е имала намерение да отстъпи и толкова малко. — Засега това е добре.

— Как успя да ме намериш? — попита Малори, изпълнена с любопитство, защото местоположението на закусвалнята бе такова, че не беше логично да я търси точно тук.

— Карлсън се досети, че може да си в тази закусвалня — отговори Джейк.

— Надявам се, че не си му попречил — каза тя и впери очи в часовника си, за да избегне погледа му. Оставаше ѝ още половин час.

— Обадох му се по телефона. Сетих се, че той имаше някакви планове за тази вечер.

Осветлението в закусвалнята за миг угасна, с което предупреждаваха клиентите, че е време за затваряне. Джейк сложи няколко банкноти на масата и изчака Малори да стане, а после я последва, без да се докосва до нея. Вече не беше възможно само любезно да я прегърне през кръста.

Той искаше всичко — нежното ѝ тяло да се извива под неговото, любовните ѝ стенания да отекват в ушите му.

Вместо това, попита я къде си е оставила очилата. Утре, когато тя успееше да обмисли отново нещата и да си почине, щеше да я помоли да му се довери. Най-малкото щеше да успее да открие защо ѝ е толкова трудно да го стори.

— В колата — отговори му тя, като ровеше в чантата си за ключовете. Защо ли имаше чувството, че ще се качи в колата си, ще потегли и ще напусне завинаги живота му? Той не беше я докоснал нито веднъж.

Навярно след като всичко бе казано, той вече не искаше да я докосва.

— Никога не съм те виждал с очила — промълви Джейк. Като се проклрнаше за слабостта си, той хвана дръжката на чантичката ѝ с един пръст и я хвърли на покрива на колата. Утрешният ден изведнъж му се видя безкрайно далечен. Прегърна Малори през кръста и като се облегна на колата, привлече я плътно към себе си. — Хващам се на бас, че изглеждаш дяволски секси с тях.

Малори се изви в ръцете му, цялото ѝ тяло изведнъж пламна, защото бедрата му плътно се притиснаха към нейните. Но тя искаше да го види, имаше нужда да разбере дали в очите му тлее същият онзи огън, който я изгаряше отвътре. Вдигна глава, но зърна само тъмните сенки наоколо.

Когато устните му откриха пулсиращата вена в основата на шията ѝ, тя впи пръсти в твърдите мускули на раменете му. Той я докосваше навсякъде, устните му леко захапаха ухото ѝ, притиснаха се до челото. Малори зарови пръсти в косата му и се опита да обуздае движенията му, докато устните ѝ търсеха неговите.

Усетил топлината на тялото ѝ, Джейк сякаш забрави къде се намират. Тялото ѝ беше стегнато и толкова горещо, а той все не успяваше да се приближи достатъчно плътно до огъня. Усети вкуса на кожата ѝ, гладкостта ѝ, копринената бариера на облеклото ѝ го измъчваше с лъжливи надежди.

Искаше да я гледа, да чува стенанията ѝ, докато я води от един връх на удоволствието към друг.

Тази картина беше опияняващо еротична.

Малори вече напълно бе изгубила здравия си разум и нищо не можеше да ѝ попречи да желае Джейк. Усещаше само нуждата да го притежава, невероятната страст, която бушуваше в нея и я караше да дърпа безпомощно копчетата на ризата му.

Когато ги осветиха фаровете на една минаваща кола, тя се бореше с третото копче.

Пръстите ѝ замряха под дланта му. Той я притисна силно, нежно, зарови лице в косите ѝ и двамата заедно изплуваха на повърхността.

— Мога само да се извиня за мястото — прошепна Джейк, — но ти ме накара да се забравя...

— Чувствам се като ученичка — каза Малори.

— Ще те последвам с колата, мила — каза Джейк и ѝ помогна да се настани на седалката.

— Не искам да се прибера сама — рече тя. Знаеше, че слага всички карти на масата, но не ѝ пукаше. Искаше да бъде с него — това бе всичко — и беше толкова важно да му го каже.

Усмивката му ѝ подсказа колко много е искал да чуе тези думи.

— Преди никога не съм знаел какви точно са отношенията ми с една жена — с удивление каза той. — С теб всичко е ясно. Нищо не криеш.

— Освен отношенията си с Карлсън — подразни го тя; беше толкова щастлива, че можеше да се шегува с този болезнен въпрос.

— Да, освен отношенията си с Карлсън — съгласи се Джейк тържествено. И понеже той не бе в състояние да се шегува, наведе се, за да целуне за последен път устните ѝ. Той говореше, като при всяка дума възбуждащо докосваше устните ѝ: — И Карлсън има среща тази вечер, тъй че мога да си позволя да почакам още малко, докато ми разкриеш тайната си.

Малори си беше вече у дома, в леглото, когато се сети, че Джейк не беше казал и дума за това кога ще се срещнат отново. Тя се усмихна и се зае да прави различни планове, които включваха и възможността да го почака на определени места. Беше благодарна за това, че тази неделя се падаше на Джанет да се грижи за галерията и като впери поглед в тавана, — реши да се възползува от предизвиканата от кофеина бодрост.

Да го намери нямаше да бъде трудно и тя го знаеше. Да убеди Винсънт да му позволи да зарече ресторанта можеше да се окаже малко трудно. Най-накрая реши да му даде време до обяд. След това Джейк щеше да бъде отвлечен и тя нямаше да позволи на Винсънт да ѝ попречи.

СЕДМА ГЛАВА

— Вчера проведох няколко телефонни разговора, свързани с Джейк — рече Карлсън, макар да знаеше, че е съвсем невъзможно да привлече вниманието ѝ, когато се е заела да се рови в купчини вехтории и разни „съкровища“. Тя беше направо пристрастена към неделните утрини, прекарани на битпазара, и докато правеше едва забележими усилия да се държи любезно, истинските ѝ усилия бяха насочени в друга посока. Но все пак Карлсън смяташе, че си струва да опита.

— Какво каза? — рязко попита Малори, впери очи в него и побърза да се приближи. — Ти каза нещо за Джейк?

— Казах ти, че вчера проведох няколко телефонни разговора — повтори той, като нарочно се стараеше да говори тихо.

— И?

— И засега нищо. — Най-последно успя да избегне вторачения ѝ поглед и се загледа в изложбата от дивашки африкански маски. — Засега нашият човек е чист.

— Аз го знаех — бързо изрече тя и пламна, защото това прозвуча като дребна лъжа.

Малори въздъхна дълбоко и описа на Карлсън сцената в ресторанта.

— Чувствам се ужасно, защото все правя прибързани заключения — заяви тя накрая.

— Не би трябвало да се чувстваш като тъпачка — рече Карлсън, който преобърна думите ѝ по такъв начин, че тя се запита на чия страна е всъщност. — От друга страна, можехте изобщо да избягвате деловите разговори.

— Такива са плановете ни отсега нататък — каза Малори и погледна часовника си, защото не искаше да закъснява с разписанието си. Беше само девет часът, но тя още не бе завършила първата си обиколка на битпазара, а никога не пропускаше да поогледа набързо и

втори път. — Междувременно ще ти бъда много благодарна, ако получа някаква информация от теб, преди да съм се побъркала.

— Ще трябва да почакаме до вторник — рече Карлсън. — Онзи тип, с когото трябва да говоря, е в отпуск дотогава.

— Това сигурно означава, че няма какво друго да правиш? — попита тя и повдигна вежди, защото се опитваше да си пъха носа в личния живот на Карлсън.

— Означава, че днес нямам време да наблюдавам как се ровиш из тези очарователни боклуци — уклончиво отговори той, целуна я по бузата и бавно се отдалечи. Застанала по средата на пътеката между сергиите, докато обичайната тълпа едва-едва пъплеше около нея, Малори съжеляваше, че не е имала смелост да го попита направо дали има среща с Пеги. Накрая реши, че Карлсън ще ѝ отговори на въпроса, ако поиска и когато поиска, и се загледа в една сергия, пълна с малахитови бижута и преспапиета.

— Карлсън ми каза, че ще те намеря тук, но не му повярвах.

Стресната и малко раздразнена, защото той като че ли все я дебнеше, Малори внимателно остави миниатюрното розово храстче на сергията и се обърна към Джейк.

— Защо толкова много обичаш да играеш на криеница? — попита тя, а очите ѝ се наслаждаваха на мургавата красота на лицето му, сякаш не беше го виждала от дванайсет години, а не от дванайсет часа.

— Просто не ме забеляза — спокойно отговори Джейк и я хвана за ръката. — От десет минути вървя след теб.

Тя извинително сви рамене.

— Като дойда тук, просто се забравям.

— Карлсън разправя, че ако не си получиш седмичната порция пазаруване, става невъзможно да се живее с теб — преди Малори да успее да измисли нещо свястно, за да му възрази, той добави: — Май си струва това да се запомни.

— И преди съм казвала, че Карлсън много говори — заяви тя и го дръпна, за да го поведе в друга посока. Винаги следваше един и същ маршрут през пазара и нямаше намерение да си разваля навика само защото Джейк беше с нея.

Трябваша ѝ само пет минути, за да разбере, че той не е любител на битпазарите.

Малори взе едно дълго до глезените плетено манто от купчината дрехи, струпани наблизно върху син брезент, и реши да го премери, като отиде да се огледа в едно огледало, което се продаваше на отсрещната сергия.

— Нямах намерение да го купиш, нали? — попита Джейк, като оглеждаше с подозрение мантото.

— Разбира се, че ще го купя — отговори тя.

— Много е бохемско — заяви Джейк, когато разбра, че тя не се шегува.

— Мога да си го позволя — троснато отговори Малори и едва не се изсмя, защото Карлсън би казал същото.

Джейк повдигна едната си вежда, но се въздържа от повече коментари. Тя попита за цената и свали мантото, когато продавачът ѝ каза, че струва двайсет долара.

— Щях да го купя моментално, ако струваше пет долара — каза тя на Джейк, — защото ще стои страхотно с бледоморавата ми миниполичка. Много малко ще го използвам, за да дам двайсет за него.

Продавачът намали цената на петнайсет долара. Малори метна мантото на ръката си и започна да го оглежда, да не би да има някакви дефекти. Откри малка дупчица на рамото и я показа на продавача, с което успя да намали цената на десет долара.

— Когато вали, лесно ще се намокриш с него — каза Джейк.

— Ще си нося чадър.

— Не ми харесва — обяви той, сякаш това можеше да ѝ повлияе.

— Но на мен ми харесва — с усмивка рече тя и попита продавача дали ще свали на седем долара. Накрая се споразумяха за осем долара и той прибави подходяща шапка към мантото.

След това Малори купи мерителна чашка от тънко зелено стъкло.

— Двайсет и пет долара са много за една такава чашка — с известно подозрение каза Джейк. — За един долар можеш да си купиш съвсем нова.

— Не и като тази — каза тя, очарована от съкровището си.

— Та ти дори не готвиш.

— Е, тогава няма да се притеснявам, че може да я счупя, нали така? — находчиво отговори Малори и пъкна в чантата си увитата във

вестник чашка.

Коприненият шал за десет долара беше истинска находка, както настояваше тя, и щеше да изглежда страхотно с бледоморавата пола и плетеното манто. Джейк се интересува защо не се е опитала да намали цената на пет долара и тя се засмя — всичко живо знаело, че точно този продавач нямал причини да намалява цените си. Да купиш от него било голям удар.

— Това любов от пръв поглед ли беше? — попита той, когато отиваха към паркинга.

Тя се спъна и щеше да падне, ако Джейк не беше я хванал за ръката. Поклати глава, защото беше сигурна, че не е чула добре и го помоли да повтори въпроса си.

— Този битпазар — обясни ѝ той със закачлива усмивка. — От първия път ли ти хареса толкова много или постепенно се пристрасти към него?

Разтуптяното ѝ сърце не можа да се успокои дори когато нещата се изясниха. Едва не бе казала „да“ и въобще не беше очаквала такова нещо! Сигурно беше любов от пръв поглед, както си мислеше тя сега, докато се взираше учудено в очите на Джейк. Това обясняваше толкова много неща.

Може да не беше точно от пръв поглед, ами от втория или третия, но в едно нещо Малори бе абсолютно сигурна.

Тя обичаше Джейк, а той просто я беше попитал за битпазара. Засмя се и реши да запази това списващо откритие за по-подходящо време.

— Да — най-после изрече тя, като с това отговаряше и на двата въпроса едновременно. — Винаги съм обичала да ходя на битпазар. А ти?

— Струва ми се, че мога да преживея и без него — отговори Джейк и я прегърна през раменете, защото тя пристъпваше малко несигурно и той си помисли, че това навярно се дължи на тежката чанта на рамото ѝ.

— Ще прекараш ли целия ден с мен?

— Няма ли да ходиш на работа? — удивено попита той. В неделя имаше най-много посетители в галериите.

— Днес е ред на Джанет — сърцето ѝ потръпваше от надежда. — Ами ти?

— Винсънт ми каза, че имам нужда от свеж въздух.

— Значи затова дойде на битпазара?

Тя се бе облегнала на колата и изучаваше лицето му. Какво ли щеше да направи той, ако посегнеше и погалеше устните му с пръсти?

— Дойдох тук, за да те потърся — поправи я Джейк и наведе глава, за да я целуне леко по устните.

— Харесва ми как ме целуваш — промълви тя и се изчерви като домати, когато двама минувачи се изсмяха. Разбра, че са чули думите ѝ.

— Трябва да отидем някъде другаде — грубо каза Джейк и я побутна да влезе в колата. — Ще се срещнем на яхтата.

След като блъсна вратата в израз на пълно безразличие към скъпоценната цялост на ягуара, той тръгна да търси собствената си кола. Малори го наблюдаваше как се отдалечава и изчакваше да се успокои дишането ѝ, преди да запали мотора.

Реши да му разкаже за Мередит и Норман и за това какво общо имаше Карлсън с цялата работа, а и защо снощи се бе държала като глупачка.

А по-късно, когато събереше кураж, щеше да му каже за любовта от пръв поглед и за това, че преди никога не беше вярвала в нея.

Карлсън разведе Джейк из задната част на яхтата, където имаше пералня и кабинет с библиотека.

— Тук държим картините на Малори — заяви той и отстъпи от вратата, за да даде на Джейк пълна възможност да се наслади на гледката.

Джейк си пое дълбоко дъх и се приготви да каже нещо безлично от рода на: „Не са чак толкова лоши, колкото очаквах“ или „Интересно е, ако харесваш такива картини.“ Но това беше, преди да ги види добре.

Бяха ужасни. Направо отвратителни. Погледът му скачаше от една картина на друга и преди да се усети, изказа искреното си мнение:

— Тя всъщност не може да рисува, нали?

— Направо са удивителни, нали? — рече Карлсън и го заведе в пералнята, където бяха окачени най-лошите.

Джейк въобще не беше очаквал такова нещо. Смяташе, че ще види нещо като модерно изкуство, което се харесва на малко хора. Вместо това откри пейзажи, които изглеждаха така, сякаш „художникът“ бе започнал да се учи да рисува най-много преди час.

— А тя харесва ли ги?

— Разбира се, че не — бързо отговори Карлсън. — Просто обича да ѝ напомнят, че няма талант, но иначе успехите ѝ са големи.

— Много големи — обади се женски глас от коридора.

Двамата мъже се обърнаха и Малори пристъпи към тях, облечена с лятна рокля, с голи ръце и рамене.

— Струва ми се, че е достатъчно да погледнеш галерията си, за да разбереш колко си добра — каза Джейк, възхищавайки се на прекрасната ѝ външност: тежките коси падаха по раменете ѝ, а чифт очила с лилави рамки придържаха отгоре тъмните вълни.

— Може би присъствието на тези картини е унижително — каза тя. — И аз ги пазя тук, защото от време на време ми се приисква да рисувам пак. И когато това се случи...

— Когато това се случи — прекъсна я Карлсън, — тя притичва при тези картини, за да си спомни, че рисуването не си струва усилията, нито разходите за бои.

Малори сбърчи нос при тези думи и хвана Джейк под ръка, за да го изведе оттук, преди нещата съвсем да загубеят.

— Имаш ли нещо предвид за днес следобед? — попита тя и с усмивка избягна страстния му поглед.

Джейк промърмори нещо неясно, но вместо да го помоли да повтори думите си, тя сама предложи:

— Днес е прекрасен ден за залива на вкаменелостите.

— Залива на вкаменелостите ли?

— Аха, но ще трябва да се закълнеш, че ще пазиш тайна.

Тя взе една плажна шапка от закачалката, извика „довиждане“ на Карлсън и задърпа Джейк към входната врата.

— Защо? — разсеяно попита Джейк. Цялото му внимание бе съсредоточено върху ягуара, към който се беше насочила Малори, и той с нетърпение очакваше да му позволи да покара.

— Защото ако не се закълнеш да пазиш тайната, ще трябва да ти вържа очите.

Тя му се усмихна, отвори предната врата и се настани зад кормилото.

— Няма ли да ми позволиш да карам? — попита той и в гласа му се прокраднаха едва доловими раболепни нотки.

— Не можеш да караш с вързани очи — съвсем логично заключи Малори и затвори вратата.

— Ще внимавам — обеща той, притеснен малко, защото се сети какво бе казал Карлсън за нейното шофиране.

— Няма да имаш тази възможност — каза тя, усмихна се и го помоли да закопчае предпазния си колан и да вдигне дясната си ръка.

Когато приключи с клетвата, Джейк я попита защо е толкова стисната и не му позволява да кара колата.

— Защото това е първото нещо, което си купих със собствени пари — отговори тя, явно горда от покупката си, и смъкна очилата си на носа.

Когато ягуарът се включи в движението по платното, той жадно заслуша доволното мъркане на мотора му.

— Но аз никога не съм карал ягуар.

— Още една причина да не започваш с този.

— Ти си егоистка.

— А ти се цупиш — рече Малори и се разсмя. — Освен това аз съм виждала онова нещо, което наричаш твоя кола, и смятам, че не се отнасяш с необходимия респект към колите.

Джейк сви рамене, не му се искаше да признае, че такива работи като издраскан калник и очукана броня не бива да се допускат.

— Винаги съм мислил, че една кола може да се смята за здрава до първата катастрофа. Твоята как е в това отношение?

Като натисна до дупка газта, Малори реши, че хич няма да ѝ пука, дори до края на пътуването им Джейк да се присмива на вбесеното ѝ изражение.

Тя нямаше да му позволи да кара колата ѝ!

— Значи отгук си събрала колекцията си от морски таралежи? — попита Джейк и се наведе да опипа една полузаровена раковина, която се оказа счупена. Хвърли я настрани и бавно се приближи до океана,

вълните бяха доста високи. Макар че панталоните му бяха навити до коленете, рано или късно щеше да се намокри.

— Освен всичко друго — каза тя през рамо, — тук има най-различни вкаменелости, но човек трябва да знае какво търси.

— Ти прекарваш доста време на това място, нали?

Вперил поглед в нея, Джейк наблюдаваше как бризът къдри долния край на полата ѝ, развява косите ѝ, и си казваше, че никога не е виждал толкова жизнена, толкова красива жена.

— М-м-м.

Тя го изчака да се приближи до нея. Когато усети ръката му върху раменете си, осъзна, че това е най-прекрасният миг в живота ѝ. Двамата заедно слушаха плискането на вълните в краката си и наблюдаваха как слънцето се спуска над океана.

Наближаваше време за прекрасната гледка на тихоокеанския залез и Малори знаеше най-подходящото място за наблюдение. Задърпа Джейк, за да го накара да побърза, двамата се затичаха по пясъка и се качиха в колата ѝ. Измъкнаха се от паркинга и Малори подкара с голяма скорост по шосе номер едно почти без да продума. Но Джейк се разприказва, описваше ѝ бреговете на други далечни морета, където бе ходил, там водата била тюркоазна, а рибките — с цветовете на дъгата.

Но макар че разказаното ѝ се виждаше съвсем реално, едва ли не сякаш тя самата е била там, Малори искаше да отиде отново там с него, наистина да отиде.

Вечеряха на балкона на малък, но приличен ресторант, където тя много пъти бе ходила. Ястията там бяха забележителни като залеза, заради който бяха бързали да дойдат. Джейк говореше повече, разказа за дядо си по майчина линия, който бил португалски рибар, за баща си — ирландец, който довел семейството си в тази страна и така се разгърнал в дърводелския си занаят, че накрая цялото семейство се оказало въввлечено в процъфтяващия му строителен бизнес.

Разказа ѝ за бившата си съпруга — съвсем малко, колкото да стане ясно на Малори, че е бил женен и че всичко отдавна е приключило. Пропусна онази част от историята, от която ставаше ясно, че жена му е искала само парите му и всичко, което може да се купи с тях. Това вече нямаше значение, както си каза той, когато си даде една пауза, за да обмисли тези неща, а може би имаше значение

онази част за частния детектив, който наела бившата му жена след първата им среща. Беше му хвърлила в лицето този факт по време на ожесточените им битки преди развода, дразнела го, защото знаела, че според него тяхното е било любов от пръв поглед.

Джейк прогони жестоките спомени. Сега беше с Малори и тя нямаше нищо общо с онова посегателство върху личния му живот, което го беше вбесило. С всичко това бе свършено веднъж завинаги и макар че се беше оженил слепешката, условията, при които се разведе, много точно отразяваха отвращението му от сметкаджийските машинации на бившата му жена.

Той се усмихна на Малори и ѝ разказа колко много майка му искала да го види с диплома от колежа и колко била щастлива, когато не само Джейк, а и двете му сестри се справили с предизвикателствата на висшето образование.

След като престана да говори за семейството си, той очакваше, че Малори ще разкаже нещо за своето. Тя с лекота му съобщи, че няма майка и че баща ѝ направо я побърквал с прекалените си грижи. Спомена за Мередит и за настоящите ѝ занимания. Всичко останало, което беше свързано с Норман, щеше да му каже по-късно. Пропусна да спомене и за семейното богатство, и за работата на Карлсън, защото настроението им беше прекалено безгрижно за такива неща, а желанието да разкрие душата си — прекалено съблазнително.

Освен това той сигурно щеше да иска да научи нещо повече по въпроса. А тази нощ не беше подходяща за голата истина.

Тази нощ тя искаше да разбере дали да се люби с Джейк е толкова невероятно хубаво, колкото бе очаквала.

След като се навечеряха, двамата се върнаха при океана, като се спуснаха по едни стръмни стъпала, издялани в скалите, и отново слязоха на пясъка, където босите им крака оставяха ясно различими следи на лунната светлина.

Те бяха съвсем сами на плажа. Ресторантът се намираше на скалата точно над главите им, но никой друг не слезе на брега. Може би причината бе в мрака или в нещо друго, също толкова незначително.

А Джейк и Малори просто не можеха иначе. Тихият плисък на водата, която се разбиваше в скалите, ги беше привлякъл надолу по пътеката.

Той забеляза, че Малори е неспокойна. По мълчанието, настъпило след интимната вечеря, разбра, че всички бариери са паднали. За нея той вече не беше чужд човек. И Джейк го знаеше, и Малори го знаеше.

Тя спря до водата и се наведе да вземе нещо от пясъка. Малка вълничка целуна краката ѝ и преди да се изправи, тя изми във водата онова, което държеше.

— Морски таралеж — извика Малори и затича към Джейк с протегнатата ръка. — Направо е свършен.

— Толкова е малък — каза той. — По-малък е от другите в колекцията ти.

— Изключителен е — прошепна тя, а очите ѝ блестяха.

— Ти си изключителна — прошепна в отговор Джейк. Наведе се и целуна пръстите ѝ. Малори потрепери. Миниатюрната раковинка щеше да падне, затова той я пхна в джоба си, преди да привлече Малори към себе си.

Усети се премаляла от топлината му и с желание се отпусна надолу. Джейк помръдна малко, тялото ѝ се плъзна между твърдите му бедра и защитено от острите скали, се отпусна на една страна върху неговото. Ръцете му я обгърнаха, пръстите му се сплетоха на кръста ѝ — нежна прегръдка, която съвсем не отговаряше на бясното биене на сърцето ѝ.

— Мислиш ли, че е подходящо сега? — промълви той в ухото ѝ и устните му се заровиха в косите ѝ, за да докоснат нежната кожа на шията.

Пръстите ѝ се впиха в твърдите мускули над лакътя му, а устните ѝ потърсиха неговите. Той отново ги избегна и Малори потрепери, когато езикът му потърси чувствителната вдлъбнатинка зад ухото ѝ.

Стиснал я здраво с една ръка през кръста, Джейк бавно плъзна другата нагоре по тялото ѝ, докато стигна косите. Пръстите му потънаха дълбоко в тежките къдрици и тя усети топлината им на тила си.

— Струва ми се, че тази идея не е добра — промълви той и устните му леко докоснаха нейните.

— Идеята да ме целуваш ли? — попита тя, жадно търсейки устните му в желанието си да го убеди по друг начин.

— Да те целувам тук — трябваше да използва малко сила, за да отдалечи лицето ѝ от своето. — Никога не сме били така сами и не съм сигурен, че само ще се целуваме.

— Джейк, нека да останем тук, моля те!

— Тук ли?

Той се усмихна на жената, която лежеше в ръцете му, но се постара да не приближава много лицето си до нейното, защото устните ѝ го изкушаваха прекалено силно. Знаеше, че всичките му добри намерения ще се изпарят, щом докосне устните ѝ.

— Тук ли — повтори той, — на пясъка?

Погледът му лениво обходи пясъка наоколо и му се прииска двамата да бяха някъде на Таити или на Виикини или където и да е в южните страни. Макар и красиви, северните брегове на Каролина не бяха идеални за лагеруване без предварителна подготовка. — Добре — съгласи се той, — тук.

ОСМА ГЛАВА

Малори се засмя и посочи нагоре към скалата.

— В хотелчето, Джейк — рече тя. — Там горе, където ядохме, има хотел. Дават стаи.

— Стаи ли?

— Спални — доуточни Малори. — Където хората...

— Не го казвай!

— Ти се смути! — извика тя, доволна от откритието си. — Хващам се на бас, че сигурно си се изчервил!

— Аз не се изчервявам! — отговори той, макар да бе благодарен на тъмнината. — И въобще не съм смутен. Просто съм учуден.

— Защото искам да се любя с теб ли?

Джейк зацелува намусените ѝ устни и те в самозабрава се разтопиха под неговите. Нямаше повече сили да се владее и цял се предаде на нея... и на желанията си.

И преди я беше целувал, но не така страстно, сякаш нямаше никакво намерение да спре. Не че тя искаше това. Като повдигна треперещата си ръка, тя обгърна врата му и привлече главата му още по-близо, а устните ѝ още по-силно се впиха в неговите.

— Хайде да влезем вътре — изстена Джейк и като я държеше здраво, се надигна от скалата. Малори кимна, благодарна, че ръката му продължаваше да я прегръща и да я подкрепя, докато бавно вървяха към пътеката.

Джейк мигновено затръшна вратата след себе си, защото тук двамата бяха съвсем сами и той повече не можеше да чака нито миг. Без да ѝ даде време да си помисли за онова, което щеше да стане, той облегна гърба ѝ на вратата и прилепи устни върху нейните.

Ръцете ѝ се протегнаха към него и сграбчиха раменете му, за да го привлекат по-близо. Но Джейк се противопостави на усилията ѝ, докато тя не простена, защото ѝ беше студено без него.

— Ако си сигурна — прошепна той, опрял устни в устните ѝ, — но искам да те чуя да го казваш.

Отдръпна се от нея, отстъпи няколко крачки назад, виждаше се само сянката му в тъмната стая. Луната все още светеше ярко, но завесите на прозореца бяха дръпнати и приличаха на неясни квадратни сенки, едва различими за слабото ѝ зрение.

— Какво да кажа? — замаяно попита Малори. Значи той искаше от нея да говори?

— Че искаш точно това — отговори Джейк и отстъпи още една крачка назад, когато тя отдели гръб от вратата. — Че ме желаеш — отстъпи още малко назад и се озова до прозореца. Пресегна се, дръпна завесите и разкри еркерния прозорец и канапенцето под него.

— Желая те — тихо каза Малори.

Без да продума, той смъкна сакото си. После обувките ѝ, които бяха натъпкани в джобовете му, шумно тупнаха на пода, но Джейк не обърна внимание. Вместо това протегна ръка и зачака Малори да се приближи до него.

Тя нетърпеливо направи една стъпка, после още една. От дясната ѝ страна имаше креват с балдахин, от лявата страна — тоалетна масичка със смачкана завеска. Още една стъпка към морето зад прозореца и вече беше близо. Лунната светлина струеше вътре в стаята и осветяваше мъжа, който чакаше само на няколко крачки от Малори.

После изведнъж между тях нямаше нищо. Тя пое предложената ѝ ръка и се остави да я обгърне топлината му — толкова добре позната и все пак вълнуващо нова. Размърда се и притисна устни към ризата му. Сърцето ѝ сякаш биеше чак в самите ѝ устни. Той я галеше, тя разкопчаваше копчетата. Джейк нежно прокара пръсти по тила ѝ и задната част на шията, а тя се вкопчи в ризата му, за да не падне.

— Прозорецът — прошепна тя, а после простена, защото горещите му длани докоснаха оголената вдлъбнатинка отзад на кръста ѝ.

Малори беше гола под лунната светлина и трепереше от внезапните му действия. Гърдите ѝ не бяха големи, талията ѝ не беше тъничка, краката ѝ не бяха по-дълги, отколкото е необходимо... но всичко това заедно изглеждаше така, че го накара да затаи дъх.

Джейк едва преглътна, почти се страхуваше да я докосне, но знаеше, че вече нищо не може да го спре. Стисна я в обятията си и загали треперещото и тяло с намерението да я утеши колкото може повече, преди самият той съвсем да загуби разсъдъка си.

Но Малори нямаше нужда от утешение.

Положи я на канапенцето до прозореца, под лунните лъчи тя потрепери не заради бриза, цялото ѝ тяло вибрираше от милувките му, докато го наблюдаваше как се съблича.

Беше великолепен, както си го бе представяла... и нещо повече. Не че ѝ даде възможност да го разгледа, смъкна дрехите си и веднага се върна при нея.

На канапето нямаше достатъчно място, но това беше без значение. Джейк внимателно легна върху нея и за първи път голата кожа на цялото му тяло докосна нейната. Тя усети как ръцете му я повдигат и изведнъж се намери легнала върху него, краката ѝ се вплетоха в неговите, косите ѝ се спускаха върху раменете и лицето му.

— Сигурен ли си, че това е добра идея? — пошегува се тя, а усещането, че от това положение може да контролира всичко, я накара да остане без дъх.

— Сигурен съм — промълви той. Нави един кичур от косите ѝ около ръката си, докато я накара да приближи лицето си до неговото. — И така няма опасност да паднем.

— Откъде знаеш?

— От физиката, мила моя — отговори той и потърка устни в нейните. — Свързано е с центъра на тежестта — обясни с дрезгаво чувствен поучителен глас. — А освен това мислех, че ще ти хареса.

— Харесва ми... както ти каза — пое си дълбоко дъх и отвори очи. Горещият му поглед я накара да пламне цялата. И понеже беше много щастлива, тя се усмихна. — И на теб ти харесва.

Малори извика, когато възбудата ѝ надхвърли всякакви граници, наруши ритъма на движенията си и усети, че се носи някъде горе, сред звездите. Целият свят около нея избухна и тя щеше да падне, ако ръцете на Джейк не стискаха здраво китките ѝ.

Усети, че се разтапя и пада надолу, надолу, докато гърдите му не я приютиха. Тя забеляза, че буйно се повдигат и си помисли, че трябва да се отдръпне, за да му позволи да диша. Но нямаше сили да го стори.

Както беше заровила лице на гърдите му, по едно време усети, че сърцето му започва да бие по-спокойно. Нейното продължаваше да бумти яростно в гърдите ѝ, когато каза:

— Май имахме голям късмет, че не паднахме от това нещо. Струва ми се, че се поувлякохме.

— Сигурно си права — Джейк облекчено въздъхна, защото не бяха паднали на пода, макар да не беше сигурен, че щеше да го забележи, ако бе станало. — Никога не съм се забравял така — заяви той и поклати глава. — Беше почти...

— Ако кажеш нещо за метафизиката, ще запищя!

— По-скоро си мислех за нещо неземно.

— Не съм сигурна, че това не е още по-лошо — подразни го тя и близна рамото му.

Джейк леко я плесна.

— Значи ми се подиграваш.

— Просто защото е толкова лесно — тя се примъкна малко по-нагоре и приближи устните си до неговите. Докосна брадичката му и изведнъж усети по гърба си полъха на нощния бриз, от който цялата настръхна. — Не знам дали ще имаш нещо против да се преместим на леглото.

— Само ако се преместиш първа. Нямам сили да те отнеса дотам.

Дори не беше сигурен, че ще може да ходи, но не го каза. Нямаше смисъл отново да ѝ дава повод да му се присмива. Като си пое дъх, той търкулна тялото ѝ към стената и се измъкна изпод него. Щом се изправи на крака, хвана я за ръката и тръгна.

— Почакай поне да се изправя! — извика тя, защото Джейк едва не я смъкна на пода.

— Извинявай. Забравих.

— Всичко е наред. — Малори опря здраво краката си в пода. Удивена от факта, че крайниците ѝ напълно ѝ се подчиняват, тя се възползува от тази възможност и се изправи. — Сигурно си доста изморен.

Джейк престана да съзерцава леглото. Бавно и преднамерено той огледа цялото ѝ тяло. Когато очите му отново се насочиха към лицето ѝ, тя разбра, че е сгрещила.

Той никога не беше прекалено уморен. Малори преглътна, а после мигом си придаде невинно изражение надявайки се, че той няма да възприеме думите ѝ като предизвикателство.

— Ако не бях толкова глупав, щях да кажа, че искаш още — промълви той, задърпа я след себе си към леглото и се пхна между чаршафите.

— Да спя! — бързо изрече Малори. — Ето от какво имам нужда.
— Тогава внимавай какво говориш.

Той я взе в прегръдките си, почака да се сгуши удобно в него и тогава зави раменете ѝ с одеялото.

— Джейк? — сънливо промълви тя, заровила глава на гърдите му.

— Х-м-м-м?

— Искан да ти кажа нещо — изломоти Малори и се обърна на една страна, тъй че гърбът ѝ се опря в топлите му гърди. Телата им направо идеално си подхождаха, както си помисли тя унесено. И като забрави, че се готвеше да му каже нещо много важно, отпусна се в прегръдките му и заспа.

— Малори? — тихо я повика Джейк, но разбра, че тя вече не е с него.

Заровила глава във възглавницата, Малори тихичко сумтеше и той изпита облекчение, защото не можеше да си представи нищо похубаво от това да заспи, като я държи в прегръдките си.

Всякакви приказки вече бяха излишни, защото и двамата бяха изразили чувствата си. Думите едва ли можеха да направят по-разбираемо невероятното чувство, което изпитваше.

Любов — това беше много повече от една дума с пет букви, помисли си Джейк.

Джейк хвърли роклята и бельото на Малори в банята и за малко да запрати и нея подир тях.

— И побързай! — настоя той. Затвори вратата, изпълнен с надежда, че тя няма да се сгуши на пода, защото тогава щеше да се наложи да я буди отново.

— Изобщо не обичам такива работи — промърмори тя достатъчно високо, за да я чуе Джейк, но все пак внимаваше да не събуди останалите клиенти на хотела.

— Знам, миличка — каза той, докато се обличаше. — Но обещах на Винсънт, че ще бъда там сутринта, когато докарват зеленчуците, и ще помогна на новия готвач да отвори ресторанта.

— Какво ли разбираш ти от отваряне на ресторанти? — изръмжа Малори.

— Аз имам ключ.

След като се облече за рекордно кратко време, защото имаше намерение да остане будна само докато стигнеха до Саусалито, тя се измъкна от банята и пое обувките си от ръцете на Джейк.

— Не разбирам защо трябва да правиш всичко това в четири и половина сутринта — рече тя. — Още не се е съмнало.

— Затова пък няма да се притесняваш, че някой може да те види такава разчорлена — отговори Джейк и смеейки се, избягна юмрука ѝ, насочен към рамото му.

— Можеше да ми заемеш гребена си.

Тя прокара пръсти през разрешената си грива, стараейки се да избягва погледа на Джейк. Той изглеждаше прекалено елегантен за сутринта след събитията и нямаше желание да прави сравнение.

— Няма време — каза Джейк, загърна раменете ѝ със самото си и я изведе от стаята. — Освен това смятам, че изглеждаш много красива — добави и лекичко я целуна.

— Казваш го, защото се чувстваш длъжен — промърмори тя, докато отключваше колата. Седалката беше студена и тя включи отоплението, след като запали мотора.

— Ако ти кажа, че най-тежката ми задача през това десетилетие беше да те измъкна от леглото, без да се любим отново, ще ми повярваш ли?

— Зависи.

— От какво?

— От това кога ще получа компенсация.

Забелязал дяволито повдигнатите ѝ вежди, Джейк се засмя, привлече лицето ѝ към себе си и я целуна дълго и страстно, пусна я, когато се сети, че все още са на паркинга и че желанието му да тръгне се изпарява.

— А сега подкарай таратайката — нареди той и ѝ подаде очилата, които бяха оставени на арматурното табло. — Винсънт ще ме убие, ако закъснея.

— Радвам се, че наминахте — рече Карлсън.

— Това е само защото трябваше да ти помогна да преместиш тази маса — отговори Джейк.

После изсумтя, вдигна я над главата си и последва Карлсън до стълбището на галерията.

Карлсън направи всичко възможно да не се разсмее, но не успя напълно да скрие усмивката си.

— Тъй си е — призна той, докато наблюдаваше през рамо как масата се доближава до огледалната стена. След малко тя бе поставена в средата на помещението и двамата мъже отстъпиха назад. — Малори изглежда така, сякаш изобщо не е спала снощи — каза Карлсън.

Тази забележка учуди Джейк, който не бе очаквал каквито и да било коментари по въпроса. И тъй като все още не беше наясно какви са отношенията между двамата, съвсем не бе сигурен дали това е критика или предупреждение, или само една обикновена забележка. Вдигна очи и видя, че Карлсън му се усмихва одобрително.

— Тя спа — твърдо рече Джейк. — Само дете малко рано трябваше да я измъкна от леглото.

— Аз съм живял с нея осем години и единственото нещо, заради което тя може да стане преди осем, е битпазарът — сухо заяви Карлсън.

— Ще запомня това — каза Джейк с широка усмивка.

Беше ясно, че макар Карлсън и Малори да бяха близки това нямаше да се отрази на връзката му с нея.

— Сигурно сега ще иска да донесем тук и онази глупост — изведнъж рече Карлсън, имайки предвид скулптурата, която трябваше да бъде поставена на масата.

Джейк бе виждал тази скулптура и смаяно поклати глава.

— Мислех си, че има по-добър вкус.

Той бавно се приближи до един странен предмет, закачен на отсрещната стена. Имаше рамка и от чисто техническа гледна точка можеше да се нарече колаж. Но той не беше сигурен в това, защото никога не бе виждал подобно нещо. Състоеше се от дървени и метални парчета и късчета мръсен плат, които бяха залепени или заковани към чакълестата повърхност.

— Смятам, че това нещо тук подхожда на боклука, който смята да сложи на масата.

Карлсън се приближи до него и му каза колко струва това чудо на стената.

— Не мисля, че всичко това е въпрос на вкус — обясни Карлсън. — По-скоро тя избира онова, което ще се продаде. А този боклук — той докосна парчетата дърво с форма на граната, които стърчаха на няколко сантиметра извън рамката — ще се продаде.

Произведението се разпадна в ръцете му. Не цялото, отлепи се само около един сантиметър от онова парче, което бе пипнал. Двамата си размениха ужасени погледи и Карлсън се опита да върне счупеното на мястото му.

— Лепило — припряно изрече той. — Донеси малко лепило, преди тя да е разбрала!

— Как е възможно да не разбере? — попита Джейк, като с всички сили се стараяше да не се разсмее, но безславно се провали, когато забеляза паниката, изписана на лицето на Карлсън. — Ти току-що съсипа едно ценно произведение на изкуството!

— На изкуството? — изломоти Карлсън. — Ти го нарече боклук!

— Това беше, преди да ми кажеш колко струва.

— Престани да спориш и ми донеси лепилото, преди тя да се е появила!

Карлсън отново завря лице в картината, съедини двете парчета и зачака да стане някакво чудо и да се залепят сами.

— За какво ви е това лепило?

Двамата едновременно се преместиха, за да скрият от погледа на Малори повредения колаж, а Карлсън скри счупеното парче зад гърба си.

— За крака на масата — импровизира той.

— Какво му има на крака на масата? — попита тя, като бърчеше подозрително вежди пред здравата стена, която Джейк и Карлсън дружно образуваха с телата си.

— Има нужда от малко лепило — отговори Джейк, като се усмихваше наивно. — Защо да не оставим тази работа на Карлсън? Имам много малко време за обяд — той се опита да я избута навън, но на нея такива не й минаваха.

— Познавам това изражение на лицето ти, Ъруин Джеймс Карлсън — заяви тя и се направи, че не чува смеха на Джейк, който се смая, като чу цялото име на Карлсън. — Ти криеш нещо зад гърба си. Дай ми го.

— Ъруин Джеймс ли? — възкликна Джейк през смях, чувствайки се в безопасност, защото в този момент Карлсън бе достатъчно зает с Малори.

— Дай ми го — настоя тя. С ръце на кръста се приближи на един косъм разстояние от виновната физиономия на Карлсън.

Той въздъхна дълбоко и разтвори дланта си, за да ѝ покаже счупеното парче дърво.

— Какво е това? — попита тя.

— Кракът на масата — изрече той без особена надежда.

Малори беше прекалено умна за такъв номер. Тя решително го отмести от пътя си и вторачи поглед в колажа.

— Ти си го счупил!

— То само се отчупи!

— Няма разлика! Съзнаваш ли какво си направил?

— Стана случайно — намеси се Джейк, защото изглеждаше, че на Карлсън няма да му се размине лесно. А искаше и да изкупи вината си, че се беше присмял на името му. — Освен това той не е виновен. Аз го счупих.

— Ти!

Малори се обърна към новата си мишена, впери укорен поглед в Джейк и се приготви да съдере няколко парченца от кожата му.

Зад гърба ѝ Карлсън отвори уста да възрази, но се въздържа, защото Джейк му хвърли предупредителен поглед. Сви рамене и се облегна на масата, за да наблюдава фойерверките.

— Няма защо да се вълнуваш, Малори — каза Джейк, приближи се до нея и сложи ръце на раменете ѝ, за да разтрие напрегнатите мускулчета, които напипа там.

— Няма защо да се вълнувам! Това нещо струва майка си и баща си и аз отговарям за него!

Тя го изгледа разярено, опитвайки се да остане безразлична към нежната настойчивост на пръстите му, но лека-полека импровизираният масаж оказа своето въздействие.

— Ще го купя.

Тя ахна, не беше сигурна, че е чула добре.

— Ще го купиш? Но той струва...

— Знам — прекъсна я Джейк. — Струва майка си и баща си. По-късно ще обсъдим подробностите.

Като се стараеше да не мисли за това къде ще окачи покупката си, Джейк се усмихна насила. Парите не бяха важни, но нямаше навик да купува боклуци.

Но нали трябваше да направи някакво дарение за благотворителния търг, който щеше да се състои през следващия месец. Когато тази мисъл се завъртя в главата му, усмивката му стана искрена.

— Харесва ми — поизлъга той, когато видя, че тя не продумва. — Искам да го купя.

Преглътна, а после се почувства малко по-добре, защото си спомни, че колажът трябва да остане в галерията поне още две седмици — до края на изложбата. По-късно щеше да го предаде на комитета по организирането на благотворителния търг.

— Не ти вярвам — упорито възрази тя. — Можеш ли да си го позволиш? — попита веднага, без да успее да си поеме дъх.

— Е, на това се казва неприличен въпрос — промърмори Карлсън от другия край на стаята.

Малори не му обърна внимание и се вторачи в Джейк. Ако тази покупка щеше да го доведе до просешка тояга тя нито за миг нямаше да се поколебае да му откаже.

— Имай ми доверие — само това каза той, макар че зад прекалено любезното му изражение можеше да се крие всичко — от ужас до веселие.

Малори едва не се усмихна, успя да се сдържи и го погледна подозрително.

— О, май съм чувала тези думи и по-рано, а?

Джейк не ѝ отговори. Вместо това само повдигна вежди в очакване на следващия въпрос.

Тя за миг се обърка, никак не ѝ се вярваше, че той харесва колажа.

— Джоузеф никога, няма да ми прости, че съм позволила да развалят колажа му — мрачно спомена за темпераментния художник.

— Щом веднъж го продадеш, сигурно няма да е необходимо да даваш каквито и да било обяснения — твърдо заяви Джейк. — И освен това нищо не е развалено. Дай на Карлсън възможност да залепи парченцето и колажът ще стане като нов.

Карлсън се надигна, за да помогне за приключването на пазарлъка.

— Хайде да слезем на земята, Малори. Никой, абсолютно никой няма да забележи разликата.

— Аз ще я забележа — възрази тя, но неизвестно защо имаше чувството, че се опитват набързо да я извозят.

— Точно затова ти си собственичка на галерия, а пък ние сме селяндури — търпеливо каза Джейк. — Хващам се на бас, че нямаше да си толкова ядосана, ако сама го беше счутила.

— Разбира се, че щях да съм ядосана — излъга тя. — Но първо на първо, аз нямаше да го счупя.

Измъкна се от утешителната прегръдка на Джейк, приближи се отново до колажа и го разгледа отблизо. Може би с лепило...

Джейк изпита нужда да подиша малко свеж въздух.

— Аз май ще отида да обядвам. Някой от вас да иска да дойде с мен?

— Идеята ми харесва — обади се Карлсън. — Малори?

— Не мога — отговори тя. — Току-що пуснах Джанет да си купи сандвич.

Карлсън сви рамене и се измъкна, като каза, че ще почака пред входа.

— Много лошо — рече Джейк и по този начин само с две думи успя да изрази искреното си разочарование. — Сигурно ще трябва да почакам, докато дойде време за вечеря.

Малори кимна малко отчаяно. Вечерята изглеждаше толкова далече. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се преструва докрай. Усмихна се насила.

— Ще си свърша работата тук и ще се видим в ресторанта.

— Добре — рязко каза Джейк.

Прекрачи прага, но после се обърна назад. За миг в очите му блесна желанието, което изпитваше, и той се постара тя да го забележи.

След това бързо си тръгна.

Малори си поемаше дълбоко дъх, стараяйки се да диша равномерно, но знаеше, че това няма да ѝ помогне. Нищо не можеше да успокои разтуптяното ѝ сърце. Нищо и никой, освен Джейк.

И това щеше да стане само когато настъпеше затишие след бурята.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Забравих чука — каза Малори.

За миг си помисли да използва обувката си, но се сети, че носи сандали с тънки токчета. Обърна се към Винсънт и го помоли да ѝ намери чука.

— Аз все още мисля, че трябва да попиташ Джейк, преди да окачиш това... нещо тук — рече Винсънт, като се взираше в колажа, който тя бе подпряла на стената във фойето на ресторанта.

— Глупости — отвърна тя. — Тогава няма да го изненадам.

— Не се шегувам.

Но все пак Винсънт отиде в офиса и след две минути се върна с един чука.

Малори му се усмихна в знак на благодарност, но после се намръщи, защото не бе в състояние да отлепи пръстите му от дървената дръжка на чука. Разбра, че той се опитва да печели време. Но Винсънт не можеше да се бори с вродения ѝ инат, който представляваше една от най-устойчивите черти на характера ѝ, и много скоро Малори вече работеше с чука.

— Помогни ми да го вдигна — каза тя. — Но внимавай. Чуплив е.

— Не смятам, че това влиза в задълженията ми — промърмори Винсънт. Но все пак се наведе да ѝ помогне, след като разбра, че така или иначе, Малори ще закачи колажа.

Когато Джейк влезе забързано във фойето, тя стоеше на известно разстояние, оглеждаше колажа и даваше наставления на Винсънт от коя страна да го свали малко и от коя да го повдигне.

— Какво прави това нещо тук?

— Вината не е моя, шефе. Тя ме накара — Винсънт грабна чука и тръгна към кухнята. Когато минаваше покрай Джейк, добави: — Нали я знаеш каква е, когато си науми нещо. Няма начин да я спреш — и без да дочака отговор, излезе.

— Мислех, че ще го държиш в галерията, докато трае изложбата — каза Джейк, като се опитваше да скрие слисването си.

В никакъв случай не искаше тя да разбере, че не може да понася този колаж. Тогава Малори щеше да настоя да си го прибере обратно и Карлсън отново щеше да изпадне в немилост, а Джейк бе сигурен, че той не заслужава това. Пък и Карлсън сигурно щеше да му напомни как се беше присмивал на името му, а просто нямаше смисъл да се разправят за нещо, за което Джейк искрено съжаляваше.

Карлсън не бе виновен, че майка му някога е била толкова заблудена, та да лепне на сина си етикетчето с надпис „Ъруин“. Нито пък Джейк бе виновен, че името му се видя смешно, но това не бе важно.

— И тук е като на изложба — каза Малори, като се надяваше, че Джейк няма да се замисли много дълбоко над това твърдение. Тя само искаше да махне колажа от галерията, преди Джоузеф да е видял повредата. Един темпераментен художник, изпаднал в ярост, бе опасно нещо и тя трябваше да го избегне на всяка цена, а и на Джейк нямаше да му стане чак толкова неприятно, че си е купил развален шедьовър. — Освен това колажът изглежда направо страхотен на тази стена — излъга тя и застана с гръб към него, за да оправи рамката. Изглеждаше ужасно и тя го знаеше, но може би след известно време щеше да успее да го убеди да закачи придобивката си в пералнята.

Това, че някои други хора харесваха произведенията на Джоузеф, не означаваше, че и тя трябва да ги харесва!

— Да не би по този начин да ми отмъщаваш, че се присмях на картините ти? — попита Джейк и я погледна замислено.

— Но аз мислех, че ти харесва!

— Не ми харесва!

— Но Джанет ми каза, че си й написал чек...

— Голям чек — уточни той просто за да й напомни, че знае каква е разликата между няколко долара и едно значително капиталовложение.

— Тогава ще го приема — с усмивка каза тя.

— Кое?

— Признанието, разбира се.

— За какво?

— За това, че ти отмъстих, задето се присмиваше на картините ми — търпеливо обясни Малори и двамата се спогледаха с усмивка, защото беше толкова приятно да са заедно.

— Малори! Не очаквах да те намеря тук!

Като чу гласа на Карлсън, тя учудено се обърна и ръката ѝ срещна нещо остро. Чу се силно изпукване, последвано от ужасен вик. Малори се наведе и вдигна един двусантиметров отломък от пода.

— О, не! — простена тя, като го държеше с треперещи пръсти.

— О, да — отговориха ѝ два мъжки гласа.

— О, не! — извика тя отново.

Никаква земна сила не можеше да попречи на Джейк да се разсмее. И Карлсън нямаше по-голям късмет, макар че жената до него успя да изобрази на лицето си само една озадачена полуусмивка.

— Здравсти, Пеги — любезно рече Малори и измери двамата мъже с такъв заплашителен поглед, сякаш преценяваше дали ще може да ги окачи на стената до колажа. Но изчака Пеги да отвърне на поздрава ѝ, преди да се заеме отново със спешния случай, който не търпеше отлагане.

— Къде е лепилото, Джейк? — настоятелно попита тя.

За нещастие тези думи предизвикаха още смях. Като прониза двамата мъже с още един злобен поглед, Малори отривисто закрачи по коридора към кухнята.

— Някой ден ще изгоря този колаж — промърмори. Обзета от приятното чувство на решителност, тя се усмихна мрачно и със замах отвори кухненската врата.

— Къде отиде Карлсън? — попита Малори.

— Тръгна си.

Джейк взе от ръцете ѝ тубата с лепило и се зае да спасява целостта на колажа.

— Тръгна си, без да ми даде възможност да поговоря с Пеги?

Като надничаше над рамото му, за да види по-добре как той плеска с лепило отчупеното парче, Малори реши, че никак не е разумно такова ценно произведение на изкуството да се окачва на подобно място с прекалено натоварено движение.

— Карлсън сигурно не е искал да те остави да подлагаш Пеги на кръстосан разпит.

— Като че ли щях да го направя.

Тя го последва в коридора, като си мислеше, че едно въже и няколко подпорки около колажа можеха да направят чудеса за възстановяването на душевния ѝ мир.

— Ако питаш мен, Карлсън ми изглежда съвсем съкрушен.

Джейк стигна до една врата, на която пишеше „склад“, отвори я и влезе вътре. Само за част от секундата по-късно ръката му се протегна, издърпа Малори вътре и тръшна вратата.

В склада беше тъмно и хладно, въздухът бе наситен с миризмата на химически препарати за почистване. Тя се сгуши на сигурно място в обятията на Джейк и се засмя.

— Какво му е смешното? — попита той и се наведе да я целува, но устата му само се напълни с косми. Престори се, че точно това е имал предвид и като махна няколко косъма от езика си, направи втори опит.

Този път попадна на носа ѝ.

— Тази обстановка едва ли е особено романтична — смъмри го Малори и вдигна лице, за да потърси устните му с устни. Тя веднага успя там, където той се бе провалил, но неудържимо ѝ се искаше да го подразни. Продължаваше да го целува, но изви гръбнака си като котка, за да избегне прегръдката му.

— Значи не искаш да ме целуваш в килера? — промърмори той.

— Струва ми се, че поне трябва да се опитаме да стигнем до офиса ти.

— Аз вече нямам офис. Винсънт ми го отне.

Огорченият му тон я накара да се разсмее, после тя обърна леко глава, колкото да може да достигне устните му, и го накара да простене, като ухапа долната му устна. От тръпката на тази възбуждаща прегръдка ѝ се замая главата, тя го привлече към себе си и цяла затрепери, когато ръцете му започнаха да я галят.

Двамата почти забравиха къде са. Но се наложи да слязат на земята, защото се появи един помощник-келнер.

Вратата изведнъж се отвори и те отскочиха настрана, като мигаха срещу светлината, нахлуваща от коридора.

— Извинете.

Държейки се така, сякаш този склад винаги е бил претъпкан с целуващи се двойки, момчето с бялото сако щракна лампата и се отправи към ъгъла, където беше струпано чистото пране. Като си избра купчина чисти салфетки и покривки за маса, то отиде до вратата и попита дали да остави лампата светната, или да я загаси.

— Нека да свети — изръмжа Джейк.

Момчето храбро понесе втренчения му поглед, усмихна се учтиво и си тръгна.

— Нямахте защо да му се зъбиш — каза Малори. — Как можеше да знае, че няма откъде да си ръководиш бизнеса?

— Отношенията ми с теб не са делови, а лични.

Джейк я сграбчи за китката и я помъкна през коридора към кухнята.

— Лични или интимни? — попита тя, размахвайки ръка, за да запази равновесие, докато минаваха през кухнята. Като заобикаляха задълбочени в работата си келнери и готвачи, двамата си проправиха път по тясната пътечка по средата. Минавайки бързешком покрай Винсънт, Малори успя да му каже едно задъхано „чао“, след което Джейк светкавично я измъкна навън през задната врата. Продължаваше да се движи със същата скорост, докато стигнаха колата ѝ.

Обърна се назад, хвана лицето ѝ в дланите си, а палците му повдигнаха брадичката ѝ, докато устните им се сляха. Целуна я силно и я накара да се стресне от горещите вълни, които я заливаха. Погали устните ѝ с устни и по този начин ѝ каза без думи каква страст се е разпалила в душата му.

Накрая, когато цялото ѝ тяло така тръпнеше, че тя едва можеше да стои на краката си, Джейк откъсна устните си от нейните.

— Повече никакви паркинги, хотелски стаи и складове. Ще те заведа вкъщи.

— На яхтата ли?

— У дома. В моето легло. Имаш ли нещо против?

— Не. Аз ли да карам? — попита тя и извади ключовете от джоба си.

— Щом трябва.

Като закопча предпазния си колан, той ѝ обясни накъде да кара и се облегна удобно на седалката до нея, съзерцавайки настъпващата

вечер.

— Не си ми казвал, че живееш във водата — каза Малори и излезе през френския прозорец в настлания с плочки вътрешен двор.

— Ти живееш във водата — рече Джейк и я последва до ниската стена, заобикаляща вътрешния двор. — Аз просто живея близо до нея.

— Все същото е — тя сви рамене. — Водата е в задния ти двор.

Седнала на стената, Малори разглеждаше къщата на Джейк. Двуетажната сграда беше нова и явно скъпа. И интериорът не бе различен, мебелировката говореше за дискретен разкош — нещо, което тя не бе пропуснала да забележи на път за терасата.

— Харесва ми — каза просто Малори, питайки се от къде на къде е имала нахалството да си въобразява, че Джейк смята да я обере до шушка, когато самият той явно беше достатъчно богат.

— Построих я преди няколко години, когато строителният бизнес започна да запада.

— Преди да се откажеш от него ли?

Джейк кимна.

— Вместо да уволня хората, аз им намерих работа за два-три месеца, докато бизнесът отново потръгне. След това продадох всичко.

Карлсън едва ли беше в състояние да открие нещо ново извън онова, което Малори вече знаеше. Преди два дни Джейк я бе помолил да му се довери и тя бе отговорила, че ще се опита.

Предишната нощ разбра, че вече не става въпрос за опитване. Тя го обичаше, вярваше му. Искаше ѝ се той да ѝ повярва, че му се е доверявала още преди да види къщата му — този луксозен символ на целия му живот.

Но първо щеше да му обясни защо всичко това е било толкова важно.

— Снощи исках да ти кажа нещо, но май бях прекалено изморена — рече тя и се изчерви, като си спомни как бе заспала и какво беше станало преди това.

— Спомням си — отговори Джейк.

Той сплете пръсти на тила си и започна да наблюдава как естествената светлина на небето се отразяваше в косите ѝ. Това беше

жената, която толкова дълго бе търсил. Обичаше я, без да знае защо, но и не беше необходимо да знае.

Онова, което тя искаше да му каже, също не беше от значение, защото нямаше нищо по-важно от факта, че само с един поглед, с едно докосване тя караше сърцето му да бие силно. Дали и Малори изпитваше същите чувства към него? Трябваше да вярва, че е така, защото такива дълбоки, всеобхватни чувства не можеха да бъдат породени от едностранно привличане.

Той чакаше да чуе думите ѝ и знаеше, че когато свърши, ще я вземе в прегръдките си и ще я утеши. Реши, че тази вечер ще я люби бавно, изтънчено, а не припряно.

— Вече ти казах, че се страхувах, да не би да искаш само парите ми — започна тя, като избягваше погледа му.

— Мисля, че още снощи схванах същината на въпроса — рече той. — Оттогава доста мислих и за това и ми се струва, че има някакви причини да си въобразяваш подобни неща.

— Така е — Малори си отдъхна, доволна, че той ѝ е дал възможност да обясни смислено поведението си. — Моята сестра се увлече по един художник, който се оказа мошеник, с измама ѝ взе ценните книжа, оставени от майка ни, а после се ожени за нея, за да се опита да измъкне и парите на татко.

— Много пари ли има баща ти? — Джейк сякаш зададе този въпрос от чиста любезност.

Малори кимна и с мъка преглътна, когато видя хладното му изражение, което едва ли ѝ действаше по-успокоително от безстрастните му въпроси.

— Затова Карлсън живее с мен, нали разбираш. Когато реших да се преместя тук, татко ми каза да избирам между него и леля Агата, а на мен никак не ми се искаше да живея с нея.

После тя му разказа цялата история за това как Норман бе наранил не само Мередит, но и цялото семейство.

— Значи Карлсън е нещо като детегледачка — рече той.

— Аз го наричам моят пазач. Той ме пази от неприятности. Е, през по-голямата част от времето — добави тя, като си спомни импровизирания си стриптийз в ресторанта на Джейк. — И ми прави компания. Но най-вече от него се изисква да ме пази от мъжете, които тичат след парите ми.

— А баща ти не се ли притеснява, че вие с Карлсън живеете заедно?

— Божичко, не! — възкликна тя и тихо се изсмя, за да подчертае пренебрежителното си отношение към въпроса. — Карлсън беше шеф на охраната му. Той се отказа от някаква друга работа и аз, тъй да се каже, му предложих да живее при мен, докато уреди нещата си.

— Какви неща?

— Той ги пази в тайна.

Джейк не настоя да научи нещо повече, защото този въпрос не го засягаше. Свали крака на плочите, наведе се напред и опря лакти на коленете си, като се взираше в жената пред себе си. За повечето от нещата, които сега научи, се бе досещал, но имаше някои нови подробности, които бяха по-важни от всичко останало.

— Малори? — тихо каза той. Почака, докато тя отвърна на погледа му, защото знаеше, че очите ѝ ще му отговорят, преди устните да са успели да изрекат думите. — Откъде знаеш, че не съм такъв?

— Какъв?

— Че не искам да взема парите ти. Откъде знаеш, че тази къща не е измама, че не е на някой мой приятел, който ми я е оставил за тази вечер, за да мога да те излъжа?

Когато Малори спусна клепачи и скри очите си от него, настъпи неловко мълчание. Но той чакаше, без да помръдне, защото не желаше да ѝ попречи да вземе решение. Това вероятно беше най-важното нещо, което някога щеше да поиска от нея.

Ако тя знаеше отговора, вече нищо нямаше да може да ги раздели.

— Защото ти вярвам — тихо каза Малори и вдигна поглед към него. От вчера искаше да му каже това, защото бе разбрала, че го обича, а за нея то означаваше, че той никога няма да я нарани.

Джейк можеше да се закълне, че сърцето му напълно спря да бие, когато надзърна в очите ѝ и прочете там отговора. Макар че единствената светлина в момента идваше от луната и звездите, той знаеше, че очите ѝ не лъжат. Тя му се доверяваше напълно.

Наведе се напред, пое дланите ѝ и вплете пръсти в нейните. Сякаш за първи път се докосваха. Усмиввайки се нежно, той бавно стана от шезлонга.

— Благодаря ти — каза и притисна устни към челото ѝ.

Малори пристъпи още малко напред и вдигна брадичка, за да посрещне устните му. Беше щастлива, че той е доволен от думите ѝ. Когато се влюби в него, тя откри у себе си склонността да се доверява, която не бе съществувала, преди да срещне Джейк.

— Никога не сме се любили в легло — дочу тя прелъстителния му шепот, а после Джейк плъзна устни по бузата ѝ и лекичко ухапа ухото ѝ.

— Още не сме в леглото — промълви Малори.

— Ако престанеш да ме целуваш, може би ще успея да стигна до спалнята — настоя той и с нежелание я отдели от себе си, за да може да тръгне. Прегърна я през раменете и я поведе към вратата.

— Аз не те целувах — поправи го тя. — Само опитвах вкуса ти.

Джейк простена и блъсна вратата. Не бяха запалили светлините в къщата, затова не видя усмивката ѝ. Вместо това чу предизвикателния ѝ смях, който го подлуди.

Когато стигнаха до стълбището, Малори се спъна в първото стъпало и изведнъж се оказа в ръцете на Джейк.

— И за тромавия има някои предимства — каза тя и обви врата му с ръце, докато той бавно се изкачваше по стълбите.

— Нямахте нужда от извинение — рече той. — Харесва ми да те нося.

— Признавам си, че цялото ми тяло тръпне от това — беше си обещал да не бърза. Бавно, сладко и много, много страстно...

— Джейк?

Гласът ѝ сякаш идваше от много далеч. Ярката реалност на фантазиите му го накара да потрепери, той погледна надолу и откри, че Малори е още в ръцете му.

— Ти ме извика? — едва успя да промълви.

— Струва ми се, че беше отишъл някъде без мен — прошепна тя. — Ще ми разкажеш ли?

Така я погледна, че цялото ѝ тяло пламна от възбуда и тя мигновено забрави за това, че Джейк бе спрял за малко на сред стълбището. Двамата се бяха превърнали в очакване, той не отклони изгарящия си поглед от нея, когато продължи да се изкачва нагоре по стълбите.

— По-късно ще ти разкажа — обеща Джейк. Стигна до най-горната площадка и зави наляво към една отворена врата. —

Междувременно имам други планове.

— Щом включват и мен...

Той не я пусна, само промени начина, по който я държеше. В един момент краката ѝ бяха във въздуха, в следващия тя се плъзгаше надолу по тялото му. Когато краката ѝ докоснаха земята, устните ѝ бяха под неговите.

Но тази възбуждаща целувка бе съвсем кратка. Тя се възпротиви на внезапното му отдръпване, почти залитна пред отворилата се ненадейно пропаст в усещанията ѝ.

— Ще светна лампата — каза Джейк.

Задъхвайки се, Малори разбра, че той не я попита дали има нещо против. Просто ѝ каза. Като прокара език по подпухналите си устни, тя го видя да се движи в мрака и да посяга към електрическия ключ.

Изведнъж в меката светлина на нощната лампа тя видя страстния му поглед. Малори се олюля, зави ѝ се свят от чувствата, които разтърсваха цялото ѝ тяло.

— Майка ми ме предупреждаваше за такива жени като тебе — каза той и разстоянието между двамата се стопи.

— Така ли?

Малори тихичко се засмя — лек, похотлив звук, който отекна в ушите му. Треперещата му ръка погали гърба ѝ и се спусна по разкошната извивка надолу.

— Тя ми казваше, че ако не внимавам, такива жени могат да се възползват от мен.

— Смяташ, че ще се възползвам от теб? — измърка тя и дълбоко си пое дъх.

— Истински се надявам — отговори Джейк.

По-късно през тази нощ, когато гърдите му все още задъхано се повдигаха, Джейк се опита да си спомни някои други народни мъдрости, цитирани от майка му, които биха могли да заинтересуват жената, отпуснала се безпаметно върху него.

Когато телефонът иззвъня, ранното утринно слънце вече проникваше между завесите на прозореца. Джейк тъкмо влизаше под душа, затова извика на Малори да вдигне слушалката вместо него.

— Ако е Винсът, кажи му, че ще отида следобед. Не по-рано.

— Той ще дойде следобед, не по-рано — заяви Малори.

— Като се има предвид, че нямам намерение да споря с теб за графика на Джейк — през смях отвърна Карлсън, — би ли ми казала ти кога смяташ да изплуваш на повърхността. Джанет току-що се обади и ми каза, че ще бъде в галерията по обяд.

Малори спусна краката си на пода, протегна се, като разпери само едната си ръка, и през плетените завеси зърна прекрасния ден навън.

— Добро утро — любезно каза тя, пресмятайки колко време ще ѝ трябва, за да убеди Карлсън да я замести в галерията тази сутрин.

— И аз бих казал същото, но този тон на гласа ти ми е познат — бързо отговори той.

— Аз съм щедра жена — рече Малори. — Ако ме заместиш в галерията, ще те заведа на вечеря.

— Къде?

— Където си избереш.

Знаеше, че е направила грешка, но беше толкова възбудена от мисълта да последва Джейк под душа, че не ѝ пукаше дали ще загуби в пазарлъка.

— Тази вечер?

— Може би — отговори тя, без изобщо да има намерение да удържи на думата си. Тя и Джейк вече бяха решили да прекарат идващата вечер точно както предишната и вечерята с Карлсън просто не влизаше в дневния ред.

— Тогава просто ще трябва да внимавам вечерята да е достатъчно скъпа — рече Карлсън. — А междувременно трябва да ти кажа, че онзи доклад за Джейк е у мен.

— Много е късно — въздъхна Малори, съжалявайки, че не се е сетила да му нареди да се откаже. Не ѝ трябваха други източници, за да потвърдят онова, което знаеше.

— Значи вече си му казала? — попита той.

— Снощи. Струва ми се, че постъпих правилно.

— Тогава ще бъдеш доволна да чуеш, че онова, което си открила с интуицията си, съвпада с моите открития. Джейк Галахър не само е много уважаван в деловите среди, но е и харесван. И по всичко личи, че е достатъчно богат, за да ти осигури живота, на който си свикнала, без да безпокои баща ти за каквито и да било мангизи.

— Знаех си.

Малори се засмя, когато той изръмжа нещо за това, че бил ненужен, нежелан и неоценен, и затвори телефона. Трябваша й само пет секунди, за да се протегне, след което забърза към банята, надявайки се да използва част от топлата вода, преди Джейк да я е изразходвал всичката.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Пътуването с Малори винаги можеше да се нарече приключение и този път не бе по-различно. Докато се носеше като куршум — както обикновено — нагоре по лъкатушния път покрай Тамълпейз, Джейк не обръщаше толкова внимание на шофьорката, колкото на акробатичните номера, изпълнявани от колата.

Малори светкавично взе един остър завой и стомахът му се преобърна на деветдесет градуса. Мургавото му лице придоби леко зеленикав тен, когато колата мълниеносно направи друг завой и се понесе по късата права отсечка на шосето, преди да се гмурне в следващия завой.

Когато най-накрая колата спря, Джейк успя да сдържи облекчителната си въздишка, отвори вратата и здраво стъпи на земята.

— Обичам да идвам тук, а ти? — каза тя. Заобиколи предницата на колата и го задърпа за ръкава.

— Не съм сигурен, че все още ми харесва, както преди — промърмори той, измъкна ключовете от ръката ѝ и ги пхна в джоба си.

— Моето каране те плаши, така ли? — попита тя, а лицето ѝ злорадо засия.

— Ти караш добре. Пътят ме плаши до смърт.

— Може би трябваше да си затвориш очите — шеговито предложи тя и протегна ръце към него.

— А може би трябва да седна зад волана и да ти дам една доза от същото лекарство — парира я той и наведе глава да я целуне.

Малори зарови пръсти в косата му и го притисна още по-плътно към себе си. Пътуването нагоре по планината бе вълнуващо, но изобщо не можеше да се сравнява с тръпката, предизвикана от докосването на Джейк. Жадуваше за него, нямаше търпение да даде израз на чудната страст, която и двамата бяха изпитали през отминалата нощ.

Някаква друга кола профуча покрай ягуара и шумът ги накара да се разделят. Като се спогледаха разочаровано, двамата се отказаха от

прегръдката, хванаха се за ръка и тръгнаха на разходка по склона на близкия хълм.

Джейк я погледна и установи, че тя никога не е била толкова красива. Причината не беше само в това, че снежнобялата ѝ рокля го очарова, макар че гърлото му пресъхваше, като гледаше как вятърът къдри полата около коленете ѝ. Ами косите ѝ, вързани отзад на конска опашка с бледозелена панделка, която бе в тон с рамките на очилата — това едва ли беше най-предизвикателната ѝ прическа.

По сияещото ѝ лице нямаше никакъв грим, то се смееше, очите ѝ блестяха в светлината на утринното слънце.

Очи с цвят на шери — помисли си той и си спомни как потъмняваха от яд, как се замъгляваха от страст.

Тя беше неописуемо красива. Дали не му изглеждаше такава, защото знаеше, че я обича? А може би самата Малори бе влюбена? Сърцето му замря, когато си представи какво следваше от това. Възможността да я притежава цял живот изглеждаше толкова близка, а той никога не бе си представял такова щастие.

— Все пак аз няма да ти позволя да караш колата — опита се тя да му напомни за предишния им разговор. — И сексуалният шантаж няма да ти помогне.

— Това означава ли, че не бива изобщо да се опитвам? — попита той, докато двамата се изкачваха по обраслия с трева склон.

— Да не си посмял!

Зърнала кръвожадния му поглед, Малори се усмихна и усети как дишането ѝ се учестява. Толкова беше лесно да си представи как двамата лежат върху килим от диви цветя под утринното небе и се любят като снощи.

Джейк я дръпна да спре, обхвана лицето ѝ с длани и го приближи до своето. Целуна я леко.

— Знам за какво си мислиш — каза той, докосвайки я с устни. — И ако не престанеш да ме гледаш така, няма да мога да ходя.

— Че кой иска да ходи? — прошепна тя, замаяна от пулсиращото по цялото ѝ тяло желание, от което коленете ѝ омекнаха.

— Ти предложи да се разходим сред природата — напомни ѝ Джейк и отново я хвана за ръка, преди да се отдръпне. — Нека да си довършим разходката.

Задърпа я нагоре към върха на хълма, но желанието да сподели с нея красивата гледка далеч не можеше да се сравнява с желанието да се върне с нея в уединения си дом.

Изведнъж му хрумна, че мястото е съвсем подходящо да ѝ предложи да се омъжи за него и той се усмихна, казвайки си, че тази екскурзия в планината е една от най-добрите идеи на Малори.

Зае се да подреди в главата си точните думи, с които искаше да ѝ каже, че я обича, че иска да се ожени за нея... и че категорично не приема никакъв отказ.

Тя го стрелна с поглед и се зачуди на какво ли се дължи внезапната му усмивка. Но нали собственото ѝ настроение можеше да се определи едва ли не като възторжено, защото в главата ѝ се смесваха спомените от предишната нощ с мечтите за утре.

Постоянната връзка, бъдещето, споделено с мъжа, когото обичаше, никога не бяха изглеждали така реални. Досега беше прекалено заета да се пази да не се увлече, държеше се налудничаво поради онова, което бе станало между Мередит и Норман. Но сега, с Джейк, всичко изглеждаше толкова естествено.

Ето защо го беше довела в планината.

Тя обичаше Джейк и искаше да му го каже тук, на открито. Искаше да го накара да разбере, че не страстта е причината да произнесе тези думи.

— Трябваше да донесем одеяло.

Думите му я стреснаха и грабнаха вниманието ѝ, тя се остави да бъде омаяна от погледа му, който ѝ казваше, че е щастлив с нея.

— Защо ни е одеяло?

— Защото сигурно ще е приятно да поседим тук, да се порадваме на гледката, може би да си поговорим малко.

Или може би просто ще ти направя предложение — мислено завърши той изречението си. Два пъти си пое дълбоко дъх, защото вече бе готов да го стори и се чувстваше по-напрегнат, отколкото беше предполагал.

— Ще минем и без одеяло — многозначително каза тя. — Повярвай ми.

Да си поговорим малко — бе казал той. Малори не можеше да не си спомня непрекъснато за дългата нощ, през която бяха заедно. И тогава бяха разговаряли — думите ги свързваха по друг начин, но не

бяха по-малко важни от сексуалното привличане между тях. Бяха разкрили тайните си цели и стремежи, бяха сравнили симпатиите и антипатиите си, добрите и лошите си навици.

Тя не само обичаше Джейк, но го и уважаваше. Безрезервно, всеотдайно. Искаше да прекара целия си живот, обичайки този човек.

Не бяха споменали изобщо думата „любов“. Но някои неща не се нуждаеха от думи, не веднага.

Тя усещаше, че я обича.

Това ѝ даваше кураж да се реши да му каже първа, че го обича. Щеше да го направи, и то скоро. Преди да е изгубила смелост.

Постелята от трева и цветя, на която най-последно се настаниха, бе великолепна и мека и Малори доволно въздъхна. Беше божествено да седи така, да усеща ръката му на рамото си, да гледа залива в далечината, още по-красив от великолепните ухания на диви цветя наоколо.

— Искан ми се още като те срещнах, да знаех, че ще стане така — каза тя, целуна го леко по бузата и сгуши глава на рамото му.

— Срещнахме се преди по-малко от седмица — отвърна той. — Не съм сигурен, че това време може да се смята за изгубено.

— Мисля, че пет дни са прекалено достатъчни за тези глупави тайни помежду ни.

Малори се притисна още по-плътнo до топлото му тяло и щастливо въздъхна.

— Аз не съм имал тайни — заяви Джейк.

— Не е вярно. Всички тези приказки за капиталовложения нямаше да ми внушат такива параноидни страхове, ако ти беше по-открит.

— Не го направих нарочно. Стараех се да бъда дискретен заради бизнеса. И нямаше да кажа нищо по въпроса, ако ти не се опитваше да измъкнеш истината от мен.

— А кой се опитваше да вмъкне Хари в цялата работа? — подразни го тя. — Ако се беше намесил и Карлсън, който се завира навсякъде, щеше да стане още по-лошо.

Джейк ѝ се усмихна, пак беше малко объркан, но започваше да свиква.

— Какво общо има Карлсън?

Имаше чувството, че напоследък неведнъж е задавал този въпрос.

— Ами скритата проверка, която ти направи? — нехайно рече тя. — Ако той си беше свършил работата веднага, и през ум нямаше да ми мине да подозирам теб и Хари в опит да ме оберете.

— Скритата проверка ли?

— Ъ-х-ъм — измърка тя и веднага усети, че тялото му се напрегна, но не обърна внимание на това.

— Ти си накарала Карлсън да ме провери?

— Разбира се — Малори се обърна, както беше в прегръдките му, за да го види по-добре. — Това е част от работата му.

Твърде късно видя пламъците. Но това не бяха пламъците на страстта, защото той бе стиснал зъби и ръката, с която я прегръщаше, изведнъж стана твърда. Тя познаваше страстния му поглед, но този път той я гледаше по друг начин.

Това беше гняв.

Когато видя, че е объркана, пламъците се превърнаха в лед, а гневът — в ярост. Следващите му думи прозвучаха студено, не оставиха и следа от съмнение, че е страшно вбесен.

— Значи ти си го накарала да ме провери, за да си сигурна, че съм достатъчно богат. — Това не беше въпрос. Това бе твърдение.

— Ти пак ме разбираш погрешно — каза тя. — Карлсън просто трябваше да е сигурен, че не ти трябват парите ми.

И това е свършено ясно — мислеше си тя.

— А ако бях беден, всичко щеше да свърши — безстрастно изрече Джейк. — Ти щеше да се скриеш зад гърба на детегледачката си, вместо да се занимаваш с мъж, който не може да те купи.

Ръката му се отдръпна от нея и тя изведнъж усети, че ѝ е невероятно студено под яркото слънце. Потрепери, защото се изплаши, че е допуснала някаква непоправима грешка. Той бе разстроен от това, че е наредила да го проверяват, но вече нищо не можеше да се промени. Все пак трябваше да опита.

— Не беше нищо лично...

— Нищо лично! — прогърмя гласът му. — Пращаш някой да си завира носа в банковите ми сметки и в това нямало нищо лично?

Той се изправи на крака и с бързи, резки движения почисти панталоните си от прахта, като се сърдеше на себе си, че ѝ се е

доверил, и се чувстваше като последния глупак. От самото начало бе предположил погрешно, че Малори не се интересува от парите му.

— Аз мислех, че онова, което е между нас, си е само наше. Но ти не можеше да не намесиш и Карлсън, нали?

— Нали ти казах за сестра ми! — извика тя в отговор, защото настроението му се предаде и на нея, и стана от тревата. — Ти знаеш защо беше необходимо да го направя!

— Аз само знам, че ти си едно разглезено момиченце, което не може да вземе решение, без да се допита до пазача си — изплю той камъчето и стисна юмруци. — Нищо чудно, че около теб нямаше никакъв друг мъж, когато те срещнах. Никой уважаващ себе си мъж не би понесъл твоите играчки!

Тя можеше да сложи край на обвиненията, ако му беше казала, че Карлсън ѝ е връчил доклада си само преди около час. Можеше, но не го направи, защото изведнъж разбра, че е ядосана не по-малко от него.

Беше вбесена и искаше да удари някого, но Джейк май не изглеждаше в подходящо настроение да избегне удара, затова ѝ се наложи да стисне зъби и да каже единственото нещо, което изобщо имаше някакъв смисъл:

— Махай се, Джейк Галахър! Махай се от живота ми, и то завинаги!

— С удоволствие.

Той ѝ хвърли убийствен поглед, обърна се и заслиза надолу по хълма. Направи три крачки, а после рязко се върна назад и я сграбчи за китката. Малори се освободи и го заплаши, че ако опита пак същото, ще пострада.

— Или ще дойдеш веднага с мен, или ще те оставя тук — процеди през зъби и ѝ показа ключовете на колата. После я хвана отново за китката и закрачи надолу по хълма, като я принуждаваше да подтичва след него.

— По дяволите, няма да ти позволя да караш колата ми! — кресна Малори, усещайки, че така се чувства по-малко уязвима.

Джейк се закова на място и рязко се обърна към нея.

— Не ме предизвиквай сега, сладуранке. Мога да взема скъпоценната ти кола и да я нанижа на някой телеграфен стълб.

— Само през трупа ми — промърмори тя.

— Настроението ми е такова, че като нищо ще го уредя.

Все така рязко той се обърна и се понесе надолу по хълма. Малори се влачеше след него.

Когато стигнаха колата, Джейк взе предпазни мерки — първо си отвори вратата, за да влезе, а после ѝ подхвърли ключовете през покрива. Нямаше никакво намерение да ѝ позволи да го изостави в планината. Ако се съдеше по разярения ѝ поглед, точно това се канеше да направи.

Старателно се престори, че не я вижда, докато тя слагаше очилата с бледозелени рамки на носа си. А когато Малори измъкна изпод седалката чифт шофьорски ръкавици и внимателно ги сложи на ръцете си, още повече се направи, че нищо не забелязва.

Това не беше първата му грешка за този ден. Бе ѝ казал ужасни неща, неща, които не бяха истина. Но този изблик на гняв ни най-малко не бе смекчил отвратителната болка, която го разкъсваше отвътре. Джейк си беше позволил да вярва, че тя иска него, а не парите му, и ето че бе жестоко излъган. Отново. Пак направи същата грешка, а беше се закълел никога да не я повтаря.

Малори не го обичаше повече от бившата му жена. Ако не я привличаха парите му, тя отдавна щеше да му даде да разбере.

Двамата повече не си проговориха.

Тя изля гнева си върху колата, която се понесе надолу по пътя с възможно най-голяма скорост. Малори забрави за спътника си, забрави за кавгата.

Острите завой поглъщаха енергията ѝ, подлагаха на изпитание шофьорските ѝ способности. Нито веднъж колелата не забоксуваха. Нито веднъж тя не изпита усещането, че е изгубила контрол над колата.

Но за спътника ѝ пътуването бе мъчително.

Джейк с всички сили притискаше с длани бедрата си и се преструваше, че не му пука. Малори знаеше какво прави; трябваше да ѝ го признае.

Плашеше го до смърт.

Когато спирачките започнаха да пушат, тя наруши тишината и му се подигра с кадифен глас:

— Понякога се случва. Спирачките просто изгарят по склона на този малък хълм.

— В Англия за онези, които карат много-много лошо, има специални талони.

— Аз не карам лошо — едва-едва се усмихна тя. — Аз карам бързо.

— Не е нужно да ходиш в Англия, за да получиш такъв талон — подхвърли той в отговор и усети, че разтуптяното му сърце се поуспокоява при вида на правото шосе отпред.

Малори не отговори. Бе вперила поглед в телефонната кабина на близкото кръстовище. Реши да остави Джейк там не защото ѝ се искаше, а защото така щеше да е по-добре за него. Беше много глупаво от нейна страна да препуска с колата надолу по склона. Не че бе опасно; тя познаваше колата и я управляваше добре, но така глупаво бе разкрила на Джейк някои детински черти на характера си.

Трябваше да го свали от колата, преди да е направила още някоя детинска постъпка... преди да се е разплакала например.

— Тази проклета глупачка едва не ни уби и двамата, дявол я взел!

Докато слушаше подробното описание на събитията, Винсънт се усмихваше открито и Джейк разбра, че опитите му да си осигури съчувствие са обречени на неуспех.

— Малкото ви приключение съвсем не се е отразило на речника ти — каза Винсънт, като едва сдържаше смеха си. — Вижда ми се поограничен, но иначе е доста изразителен.

— Прав си, дявол го взел!

Джейк изведнъж изостави бюрото си и прекоси офиса, за да погледне през прозореца.

— Би трябвало да се възхищаваш от нея — провлачено изрече Винсънт и както се беше отпуснал на коженото кресло, вдигна крака върху бюрото. — Ако е искала да те убие, явно не е имала нищо против да сподели съдбата ти.

— И ти си възхитен от това?

Джейк впери строг поглед в него, стараейки се с всички сили да изглежда все така разгневен. Иначе му оставаше само отчайващата празнота.

Винсънт прекъсна мрачните му мисли.

— Знам само, че нейното шофиране те ужасява. Често се случва, когато хората са женени.

— Женени! Не бих спал в една и съща къща с тази жена, камо ли да се ожения за нея.

— Или в една и съща яхта... — предположи Винсънт.

— Също!

Джейк преглътна с мъка, опитвайки се да потуши болката в душата си, защото повече нямаше смисъл да се преструва, че не го боли. Тази празнота вътре направо го убиваше. Оставаше му само гордостта и затова играеше тази роля, но Винсънт не можеше да го проумее.

— Жалко — по-възрастният мъж поклати глава, на лицето му бе изписано искрено съжаление. — Мислех, че сте родени един за друг.

Джейк нарочно пренебрегна забележката му и се зае с темата за яхтата.

— Но за мен няма място на тази яхта — рече той. — Като се има предвид, че нейният пазач се върти все там, аз съм изненадан, че тя изобщо се среща с мъже!

— Пазач ли?

— Карлсън — спокойно отговори той. — Нима не си се досетил?

— Май просто не си направих труда да попитам — отговори Винсънт, като едва се сдържаше да не се разсмее. — Не знаех, че Карлсън е бил с вас тази сутрин — добави той.

— Все едно че беше с нас. Малори не върши нищо, без да го пита.

— Не мога да разбера на кого се сърдиш — на Карлсън или на Малори.

— И на двамата — Джейк се отпусна на другото кресло и впери поглед в тавана. — Тя не приема нищо за чиста монета, а той пък я насърчава в това.

— Не преувеличаваш ли мъничко?

Джейк възмутено изсумтя и продължи тирадата си.

— Въпреки всичко, щом тези двамата разглеждат всеки подходящ мъж под микроскоп, за доверие и дума не може да става.

— Мен не са ме слагали под лупа — каза Винсънт.

— Ти не си влюбен в Малори...

— А ти си влюбен?

Джейк изглежда сурово мъжа, който седеше в неговото собствено кресло.

— Влюбен ли? — Той се разсмя хрипливо, чудейки се как е могъл да допусне такъв гаф. — Влюбен ли? За нищо на света!

— Желязна воля имаш, приятел — в гласа на Винсънт прозвуча лицемерно възхищение.

— Наследил съм я от дядо си.

— А пък аз си мислех, че си я взел от онези книжки за самовъзпитанието.

Джейк бързо се изправи и се вторачи в събеседника си.

— Какви ги приказваш?

— Просто не съм си и представял, че си наследил ината си от...

— Инат ли? А какво стана с желязната воля?

— И двете.

— Аз не съм инат! Тя е накарала Карлсън да ме провери...

— Обичайна практика според мен — заяви Винсънт.

— Но аз не съм длъжен да я харесвам — каза Джейк.

Ала гневът му бързо се топеше и той си даде сметка, че Винсънт от самото начало е прозрял всичко.

— Е, това, разбира се, зависи от теб — сви рамене Винсънт. — Но ми се струва, че е дреболия, като се има предвид...

Като се има предвид колко обичам Малори — довърши наум Джейк изречението вместо него. Но вече беше късно, защото бе успял да забърка истинска каша. Все пак още веднъж се опита да убеди себе си, че искреното му възмущение е оправдано.

— Ако бях беден, щеше да бъде съвсем друго...

— Струва ми се — отново го прекъсна Винсънт, — че и в двата случая губиш една вълнуваща жена — като въртеше златната писалка на Джейк в ръцете си, той го погледна с почти нехайно безразличие и нанесе удара: — Според мен, ако ти се съмняваш, че тя ще те обича и беден, значи ти липсва самочувствие. А това няма да се оправи, като прехвърлиш вината върху Малори.

— Не ми ги разправяй тия — предупреди го Джейк и се надигна, но изглеждаше едновременно и ядосан, и виновен. — Тя ме преценяваше според собствените си стандарти, които се изразяват само в парични знаци.

— А ти ѝ го върна според собствените си стандарти.

— Може би трябва да отида да живея при леля Агата.

— Тя разговаря с растенията — сухо се обади Карлсън иззад гърба ѝ. Разположил се удобно на близкия диван, разперил ръце върху облегалката му, той чакаше Малори да продължи.

— Какво от това? Много хора говорят с растенията.

— Ама нейните ѝ отговарят.

— Само тя твърди това — рече Малори, решена да вижда само хубавото у сестрата на баща си.

— Искаш да живееш в една къща с жена, която планира времето си според хороскопа, който ѝ е направила една бегония?

— Тя е безобидна!

Малори бе раздразнена от това, че Карлсън повтаря като папагал собствените ѝ аргументи против живеенето с ексцентричната леля Агата.

— А ти искаш да избягаш.

Карлсън сякаш не я укоряваше, а само съобщаваше един факт. Малори се стресна и се постара гласът ѝ да звучи напълно безстрастно.

— Че защо ще бягам? Джейк няма никакво желание да ме вижда повече. Работата е там, че точно сега къщата на леля Агата ми се вижда доста привлекателна.

— Ще кажа на баща ти за това — отвърна Карлсън и премина към същността на въпроса. — Освен това вие просто сте се скарали и нищо повече.

— Той ме нарече разглежено момиченце!

Брадичката ѝ потръпваше от обида и тя едва сдържаше сълзите си, които цял ден напиреха в очите ѝ.

— А не си ли разглежена?

Това бе изречено с лека усмивка и Малори загуби всякакво желание да спори с него.

— Това не е най-важното — каза тя, като подръпваше смутено дантелката на блузата си. — И аз случайно смятам, че „разглежена“ е много груба дума.

Карлсън реши да направи мъничък компромис.

— Струва ми се, че всички ние понякога сме склонни да се отнасяме малко снизходително към себе си.

— Благодаря — при това признание тя кимна царствено и съвсем не беше подготвена за шокиращото твърдение, което последва.

— В сравнение с другите ти просто си малко по-снизходителна към себе си — честно заяви той и повдигна вежди, сякаш я предизвикваше да му отговори заядливо. — Ако му дадеш да кара колата ти, ще направиш крачка напред към изкореняването на този недостатък.

— Голяма работа. Освен това думата „разглезена“ въобще не ме дразни. Обидното е да те нарекат „момиченце“.

— Е, може би е имал предвид фигурата ти.

Вместо обида, сега на лицето ѝ се изписа презрение.

— Метър и седемдесет не е малко.

— Щом ти го казваш...

— И аз не съм момиченце. Аз съм жена.

— Струва ми се, че той знае това, Малори.

— Мислех, че е разбрал защо му разказах за сестра си — продължи тя, все още зашеметена от безсърдечието на Джейк.

— Не му личи.

— Така е. И май му е прекалено късно да се държи по друг начин.

Тя се обърна към прозореца, впери безжизнен поглед навън и в началото изобщо не усети как първите сълзи закапаха по бузите ѝ.

— Той не е така добре запознат с историята на Мередит като теб — напомни ѝ Карлсън. — Дай му шанс.

Но тя му отказваше дори това, защото изобщо не можеше да забрави, че той не беше ѝ се доверил, макар сам да изискваше доверие.

— Той имаше своя шанс.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Вече минаха три седмици.

Карлсън и Винсънт се спогледаха мрачно, с мъка пресякоха на кръстовището и се запътиха към следващия пункт, където можеха да пийнат нещо. Винсънт пресуши хартиената чашка и я хвърли в кофата за смет, докато чакаше Карлсън да се напие.

— Бях сигурен, че все някой от тях ще се пречупи — рече Карлсън и продължи да пие вода на малки глътки. Той искаше да осигури малко почивка на Винсънт, преди да продължат, но организаторите се готвеха да прибират масата. Двамата бяха последните от няколкостотинте участници в осемкилометровото състезание по спортно ходене и повече нямаше на кого да се предлагат напитки. Карлсън се напи и пое напред с леко темпо, което двамата бяха поддържали през цялото това благотворително състезание. — Щом спомена името му, и Малори напуска стаята — добави той.

Винсънт поклати глава.

— И Джейк е същият. Вчера му споменах нещо за галерията и той едва не ме опече на собствената ми печка.

— Все така ли тръшка вратите? — попита Карлсън и погледна назад, за да се убеди, че колата, която следваше състезателите, е все още зад гърба им. Видя я и се успокои, че няма начин да ги смачка — поне докато бяха част от състезателите.

— По-скоро събаря стени — отговори Винсънт.

— Тогава значи сте си поделили офиса му.

Това се бе случило най-напред. Джейк бе излял отчаянието си върху ресторанта, нарушаваше ежедневния ритъм на работата и изобщо подлудяваше всички.

— Едно време той може да е бил страхотен ас в строителния бизнес — рече Винсънт, — но се страхувам, че помощник-келнерчетата не реагират правилно на неговите технически похвати.

Карлсън се усмихна, като си спомни за едно произшествие, довело до пълен хаос — май беше нещо, свързано с идеята на Джейк

да осигури по-удобно работно място за оберкелнерите. Той явно решил да използва персонала за по-дребните строителни работи и, разбира се, забравил, че в ресторанта няма строителни работници. По обяд вече в кухнята се носели удари на чукове и било пълно с дървени стърготини... А Джейк стоял по средата и се чудел къде, по дяволите, е сбъркал.

Няколко минути по-късно Карлсън все още се смееше, когато двамата навлязоха в украсената с флагчета алея, водеше към финала. Може да бяха последни, но гордостта им не беше накърнена, защото според правилата имаха право и да не тичат, а и никъде не пишеше, че трябва да бързат.

Двамата бяха изминали шест от осемте километра, разсъждавайки над възможностите да си отмъстят на Малори най-напред задето ги бе включила в това спортно събитие. Тя не беше дошла да гледа състезанието, защото Джанет имаше почивен ден. Но толкова по-добре, защото иначе Карлсън и Винсънт щяха да я влачат за косите от старта до финала, само да се беше появила.

Поне на тази заплаха се бяха спрели двамата, когато получиха поканите да участват в надбягването.

След като обмислиха няколко плана за отмъщение, те неусетно заговориха за Малори и Джейк и за това какво трябваше да се направи в случая. Бе ясно, че с прекаленото си упорство те вредят на собствените си интереси.

Като прекосиха финала трийсет секунди след последния участник в състезанието, Карлсън и Винсънт приеха невероятно сърдечните поздравления на организаторите и се завлякоха до една пейка в парка, разположена под огромно дърво.

— Струва ми се, че ние трябва да направим нещо. — Карлсън въздъхна тежко и с нежелание пое на плещите си товара на това решение.

Винсънт кимна утвърдително.

— Това е единствената практическа възможност. Джейк е в такава състояние, че не мога да работя с него. Поне няма да има никакъв положителен резултат.

— А на мен Малори ми пречи да се проявя — сухо рече Карлсън. — Не ме оставя насаме с Пеги.

— Сцени на ревност, а?

Карлсън поклати глава и се разсмя. Мисълта, че той може да има някаква връзка с Малори, му се виждаше прекалено абсурдна. Тя му беше като сестра и мисълта за някакви интимни отношения между тях бе нелепа.

— Няма такова нещо — каза най-накрая той. — Просто тя е или в галерията, или на яхтата. А когато е у дома, иска да ѝ правим компания.

— А вие искате малко уединение, нали?

— Съквартирантката на Пеги непрекъснато посреща гости. Това май било свързано с бизнеса на последния ѝ съпруг — с удивление изрече Карлсън, — но не мога да разбера с какъв бизнес се е занимавал, като през цялото време все гости е посрещал. Както и да е — мрачно добави той, — шансовете да останем насаме там са равни на нула.

— Значи сме там, откъдето започнахме. Трябва да измислим някакъв план, за да накараме онези двамата да си проговорят.

В продължение на две-три минути обсъждаха това заключение, а после в очите на Карлсън блесна палаво огънче.

— Струва ми се, че ми хрумна една доста прилична идея — бавно изрече той.

— И неприлична да беше, струва си да опитаме — промърмори Винсънт и внимателно изслуша плана на Карлсън.

Както и предполагаше, идеята беше почти неприлична. Но в същото време можеше да се нарече и страхотно полезна, защото не само Джейк и Малори щяха да бъдат принудени да се изправят един срещу друг, но и тя щеше да си получи заслуженото, задето ги бе накарала да изминат осем километра рано сутрин. Беше ги накарала да се изпотят и за отплата я чакаше най-страхотният номер на света.

Пъхнал ръце в джобовете си, Джейк кръстосваше напред-назад из всекидневната и очакваше да иззвъни звънецът на входната врата.

„В два часа“ — бе казал Винсънт и той не можеше да проумее защо толкова бе настоявал да се срещнат в дома му, а не в ресторанта. Джейк се опита да разбере каква е причината за това, но Винсънт изведнъж хукна да предотврати някакъв конфликт в кухнята, а покъсно, когато го потърси, от него нямаше и следа.

Той нервно вдигна ръка, за да погледне часовника си и установи, че вече е два и двайсет. Поколеба се дали да не се обади в ресторанта, но реши, че Винсънт сигурно вече е тръгнал. Тъй че сега чакаше и крачеше напред-назад, защото му беше страшно неприятно да стои тук. Трябваше само да погледне към вътрешния двор, за да си спомни за онази вечер, когато Малори му се беше доверила.

Откъде знаеш, че не искам парите ти? — бе попитал той.

Защото ти имам доверие.

При спомена за това от гърдите му се изтръгна хрипливо стенание. Да, тя му се беше доверила... а той бе хвърлил това доверие обратно в лицето ѝ, защото сам бе недоверчив. Не можеше да се очаква от нея да разбере това, защото Джейк въобще не си бе направил труд да спомене за хладнокръвния начин, по който бившата му съпруга беше преброила парите му, преди да се престори, че се влюбва в него.

А Малори само се опитваше да направи нещо, за да не я сполети съдбата на сестра ѝ. Гордостта му беше засегната, защото тя не бе сметнала за необходимо да направи изключение за него, но пък той нали нямаше сестра, която е разбила сърцето си заради някакъв си мошеник.

Както стоеше до прозореца и наблюдаваше малката лодка, която се носеше към него по канала, Джейк си призна, че неговата желязна воля — или инат според Винсънт — бе рухнала само няколко часа след като Малори го беше оставила пред телефонната кабина. На нейно място бе избухнал гневът, отвращението от себе си, което рикошираше върху най-малките подробности от живота му и подлудяваше и него, и околните.

Знаеше, че е прекалено късно и бе изпълнен с чувство на безкрайно отчаяние. Прекалено късно бе да премени стореното, прекалено късно да си вземе назад ужасните думи, които ѝ беше казал там горе, в планината.

Беше прекалено късно и да ѝ каже, че я обича, защото тя вече нямаше да му повярва.

Гикът едва не удари Малори по главата, тя приклепна, а после се протегна да оправи платното, докато Карлсън направляваше малката

лодка сред вълните. Като се настани отново на възглавницата, тя го изгледа с голямо недоверие.

— Този път ти не ме предупреди.

— Опитах се — с усмивка излъга той, — но ти беше прекалено заета с бляновете си.

— Няма такова нещо — рязко възрази тя. — Мислех си как ще изглежда южната стена, когато Рамон ми представи всички картини, които ми е обещал.

— О, не — заяви Карлсън. — Ти си мислеше за Джейк.

Малори стисна очи и преброи до десет. Откакто бяха напуснали пристана, Карлсън непрекъснато приказваше за Джейк и Винсънт, за това как ресторантът процъфтявал и тя вече бе готова да му изкрещи да млъкне.

— Не може да продължаваш така, да знаеш — рече той. — Ако вие двамата все така се инатите, ще побъркате всички наоколо.

— Аз не се инатя.

— Тогава си упорита. Или може би предпочиташ да те нарека твърдоглава.

— Той не иска да ме види — с мъка изрече тя и гласът ѝ пресекна, защото раната в сърцето ѝ ставаше все по-голяма, щом се сетеше за това.

— Ти поне не се преструваш, че повече не искаш да го виждаш — кротко заяви Карлсън.

Малори го погледна злобно и самата се почувства още по-зле. Грешката не беше негова и тя разбираше това. Нито пък беше виновна Джанет или който и да било друг.

Виновна беше само глупавата ѝ гордост, която не ѝ позволяваше да отиде при Джейк и да му каже, че когато му се е доверила, докладът на Карлсън още не е бил готов.

Но тя му бе казала непростими неща, яростно бе реагирала на обвиненията му и така завинаги го беше прогонила от живота си. Махни се от живота ми, Джейк Галахър. Махни се, и то завинаги! Тези думи винаги щяха да отекват в сърцето ѝ и да ѝ напомнят, че тя сама е провалила всички шансове двамата да живеят заедно.

Малори преглътна и замига бързо-бързо, за да спре напирещите сълзи.

— Съжалявам, Карлсън — тихо каза тя. — Може би ако замина за известно време, нещата ще се оправят. Мислиш ли, че татко ще иска да прекарам няколко седмици при него?

— Не и докато си в това настроение — рязко отвърна той. — Баща ти по-скоро ще те убие, отколкото да те гледа такава.

— Мислех, че говорим за татко, а не за Джейк — вяло се пошегува тя и отново се наведе, защото гикът профуча покрай главата ѝ.

— Откъде знаеш какво ще направи Джейк, след като не говориш с него?

Карлсън не очакваше отговор на въпроса си и съсредоточи вниманието си върху управлението на лодката, която минаваше през тесния канал и се насочваше към двуетажната къща, намираща се само на петдесет метра от него. Когато се приближиха достатъчно, направиха завой — малък, защото Карлсън искаше да се справи от първия път.

Нямаше да има друга възможност, тъй като Малори всеки момент щеше да разбере къде се намират.

— Платното се заклеци — рече той, сочейки към мястото, където бе увиснало на една страна.

Тя повдигна вежди, сякаш се готвеше да му каже, че платното само ще се оправи, ако насочи лодката както трябва срещу вятъра, но после се подчини, защото беше свикнала да изпълнява командите му, когато той управляваше лодката. Изправи се върху възглавницата, протегна се и дръпна.

Карлсън също се протегна, пое си дълбоко дъх, блъсна я в гърба и тя полетя зад борда.

— Ще те убия.

— Не е хубаво да приказваш така на човек, който ти прави услуга.

След този логичен отговор Карлсън отпусна платното, за да се издуе. И лодката се отдалечи от жената, която се опитваше да плува към нея.

— Правиш ми услуга ли!

Като разплискваше яростно водата около себе си, Малори се наведе, свали едната си обувка и я запрати след него. Тя потъна поне

на десет метра от мишената, но Малори опита отново да го удари с другата, защото беше много ядосана.

— Същата услуга, която ти ми направи, като ме записа за онова състезание миналата седмица — обясни Карлсън.

— Извинявам се — отчаяно извика тя. — Върни се да ме вземеш.

Той само се усмихна и поотпусна румпела, защото не искаше да се отдалечи прекалено бързо. Щеше да е безотговорно да я остави да цамбурка във водата, без да е сигурен, че спасителят е наблизо.

— Карлсън! — писна Малори, щом се досети, че той изобщо няма намерение да я вземе обратно на борда. — Това... не е... смешно.

— Не е смешно, Малори! — извика той в отговор. — Полезно е за теб — и посочи към брега, където Джейк тичаше през застлания с чакъл вътрешен двор.

Тя погледна през рамо и позна мъжа и къщата. Мигновено разбра какви са били намеренията на съквартиранта ѝ. Хвърли му един убийствен поглед, с който го убеди, че през цялата следваща година трябва да се пази и от сянката си, обърна се по корем и заплува към брега.

Джейк се прехвърли през ниската ограда и когато стигна до каменистия бряг, изведнъж се закова на място, защото разбра, че плувецът идва към него, и то без особени затруднения. Той се успокои, но бе учуден, че лодката не се връща да прибере падналия зад борда. После вдигна поглед и позна мъжа на кърмата. Карлсън му махна, лодката направи завой и пое обратно по канала.

Джейк стреснато впери поглед в плувеца, който почти беше достигнал до калния бряг само на няколко метра от него.

Малори най-после се изправи, залитна малко, защото не беше никак лесно да газии из калта, а и мокрите дрехи ѝ пречеха да се движи. Бяха залепнали за крайниците ѝ и почти парализираха движенията ѝ. Измина последните няколко метра, като разплискваше водата около себе си и се питаше какво, по дяволите, би могла да каже сега на Джейк. Ако някога изобщо си бе представяла, че ще го види отново, то съвсем не бе очаквала да е при обстоятелства като сегашните.

Все още ядосана на Карлсън, че я беше принудил да се срещне с Джейк точно сега, когато не изглеждаше по-добре от куче, отъркаляло се в локва, тя твърдоглаво спря в плиткото и зачака да забележат присъствието ѝ.

Джейк никога не я бе виждал такава.

Неговата Малори носеше или джинси, изцапани с кал, или меки пуловери. Тя беше изтъкана от коприна и атлаз, от меки цветове и изящни тъкани. Тя беше дръзка и екзотична, и толкова изтънчена, че понякога дъхът му спираше.

От тази Малори течеше вода, беше мръсна, защото се беше спъвала в калните плитчини... и той се запита дали щеше да се разсмее, ако ѝ кажеше, че е познал калта по нея.

Това несъмнено бе най-хубавата гледка, която някога беше виждал.

— Ако се приближиш до мен, обещавам, че никога няма да те пусна да си отидеш — тихо каза той, а после затаи дъх. Заподозря, че тя сериозно се е замислила да се върне във водата и да последва Карлсън. Всичко друго бе по-добро за нея, отколкото да застане лице в лице с човека, който бе разбил общите им мечти.

Когато Малори чу думите му, сърцето ѝ замря. Погледът ѝ пробяга по безукорно чистите му панталони, по ризата му с дълги ръкави и вратовръзката, развявана от вятъра. А когато зърна лицето му, проумя, че той не се шегува. И май не му беше неприятно да я види.

— Не ти ме пусна да си отида — каза тя и отново си спомни онези ужасни думи, с които го бе отпратила, — а аз те изхвърлих от живота си.

— Не те обвинявам — отвърна ѝ той.

Навлезе във водата и калта, за да бъде поне още веднъж близо до нея. Не можеше да си представи, че тя някога ще се съгласи да му прости и да забрави.

Джейк спря само на няколко сантиметра от нея и добави:

— Ако можех да си взема обратно онези думи, щях да го направя веднага. Ако можех да заложа всичко, което имам, за още един шанс да бъда с теб, не бих се колебал нито секунда.

Душата ѝ преливаше от облекчение, радост и любов, когато разбра, че той иска да се върне при него. Не е късно — ликуваше Малори и сърцето ѝ бе пълно с любов, защото разбираше, че той е страдал не по-малко от нея заради онези думи, казани в момент на гняв.

— Не беше така, както ти си мислиш — побърза да каже тя, тъй като видя шанса си и го сграбчи, преди да е станало късно. — Карлсън

не беше ми казал нищо до онази сутрин... а и тогава почти не го слушах, защото вече знаех всичко, което исках да знам — той явно не разбра нищо, тогава тя протегна ръката си, от която все още капеше вода, и докосна устните му. — Обичам те, Джейк — промълви Малори и цяла се разтрепери, защото слагаше всичките си карти на масата и не можеше да си позволи да изгуби.

Тя чакаше, докосвайки с пръсти устните му, търсеше някакъв знак, който да ѝ подсказва, че Джейк ще я дръпне от ръба на пропастта. Но той извърна очи и не отговори нищо. Малори в миг разбра, че е загубила и едва не извика, когато усети дъха на пълното поражение.

Но това беше, преди устните му да се размърдат и да докоснат пръстите ѝ.

После той я погледна в очите, а в погледа му имаше такава неистова радост, че тя разбра, че е спечелила. Без да се замисли за това, че цялата е мокра и изплескана с кал, тя обви ръце около шията му и се притисна към, него, като се разплака от радост, когато той я прегърна през кръста — ръцете му бяха яки и сигурни и много, много топли.

Джейк притисна лице към шията ѝ, а после устните му постепенно се приближиха до нейните и целувката прогони всички съзнателни мисли от главата ѝ. Тогава той я взе на ръце и изгази през калта.

Влезе с нея под душа, защото бе немислимо дори за миг да я изпусне от ръцете си. Двамата захвърлиха всички дрехи в ъгъла и застанали заедно под струящата вода, отново познаха удоволствието да се целуват.

След това той я взе в прегръдките си и я понесе към леглото.

Косите ѝ бяха мокри, но това бе без значение. Двамата легнаха на леглото с крака върху възглавниците, но и това не беше важно. Тя бе върху него, косите ѝ чертаеха мокри пътечки по гърдите му, докато устните ѝ отново усещаха познатото яростно бумтене на сърцето му.

— Кажи ми пак, че ме обичаш — тихо настоя той.

Малори вдигна очи към мъжа, когото бе чакала цял живот, и дъхът заседна в гърлото ѝ. Самият той не бе казал, че я обича, но това нямаше значение. Тя само искаше да му даде онова, което той

желаеше, защото го обичаше прекалено много и нищо не можеше да му откаже.

— Обичам те!

— Сигурна ли си? — попита Джейк.

— Съвсем сигурна съм — прошепна Малори. — Но няма да те харесвам повече, ако продължаваш да ме измъчваш.

— Аз не те измъчвам — отвърна ѝ с усмивка. — Просто исках да те чуя да го казваш пак, преди и аз да го направя.

— Какво да направиш?

— Да ти кажа, че те обичам, разбира се.

Когато Джейк се върна от банята, Малори се търкулна на леглото и се обърна към него.

— Остави ли ми малко топла вода?

— Малко.

Той се приближи до масата, където бе сложил кафеника, и отново напълни чашата си. Тя си пое дълбоко дъх, когато Джейк се пресегна и златистото му тяло разкри цялата си великолепна красота, изтъкана от мускули и сила.

Той седна в другия край на леглото, пиеше кафе и оглеждаше полуголото ѝ тяло. Тя пламна, посмути се от предизвикателния му поглед и бе много огорчена, защото продължаваше да стои далеч от нея.

— Карлсън дали няма да се почувства самотен, когато се преместиш да живееш при мен? — попита той, а сърцето му се качи в гърлото от напрежение. Дори да знаеше, че тя ще каже „да“ на истинския въпрос, скрит зад тези думи, Джейк вече я познаваше предостатъчно, за да бъде сигурен в щастието си.

Малори изведнъж се зарадва, че между тях има разстояние.

— Ако това не е предложение за женитба, ще ти счупя носа — тихо рече тя и набра чаршафа около гърдите си, преди да се надигне и да коленичи на леглото.

— Предложение е — меко отговори той и се престори, че не забелязва прекрасната ѝ и агресивна поза. — Но зависи и от етикецията. Не съм сигурен дали първо не трябваше да поискам

разрешение от пазача ти, затова засега ще обсъдим въпроса неофициално.

— Стъпил си на тънък лед, малкия — очите ѝ мятаха искри, когато се примъкна до него и устните им почти се докоснаха. — Ако смяташ, че първо трябва да питам Карлсън за тази работа, много бъркаш.

— Значи ти вече не го слушаш, а? — подразни я той и като хвърли празната си чаша на пода, сграбчи чаршафа, който тя държеше като щит пред себе си.

— Малко след като те срещнах, престанах да го слушам — тихо каза Малори. — Обичам те и ще се омъжа за теб, независимо дали ти харесва това. И то скоро — добави с усмивка.

— Има ли причини да бързаме?

На Джейк му хареса идеята да се оженят скоро. Като дръпна рязко чаршафа, той откри гърдите ѝ и се наведе напред, за да ги целуне.

Малори преглътна и се опита да си спомни какво искаше да каже.

— Има три причини да бързаме — започна тя. — Първо — баща ми. Той смята, че Карлсън е страхотен като съквартирант. Щом открие, че живея с друг мъж...

— Карлсън дали ще му каже? — попита Джейк, прокарвайки пръсти нагоре по гърба ѝ.

— Разбира се, че не — отговори Малори и се отпусна на шията му. — Аз ще му кажа.

Джейк се усмихна и я целуна по устните, с което показва пълното си одобрение.

— Има и още една причина да побързаме — промълви тя.

— Каква причина? — попита Джейк и притисна лице към голите ѝ гърди.

— Леля Агата. Тя ще поиска от бегонията си да ни направи хороскоп и ако съдбите ни не си подхождат или не съвпадат, или както му викат там, ще се опита да ни попречи.

— Причината изглежда основателна — заяви Джейк и раменете му се затресоха от смях. Прегърна Малори и се затъркала с нея по леглото, като обсипваше лицето ѝ с целувки, а после каза сериозно: —

Аз никога не позволявам на разни говорещи бегонии да ми се бъркат в работите.

Вперила поглед в сивите му очи, тя се усмихна и се сети за третата причина да побързат със сватбата.

— Ако не се ожениш веднага за мен, мога да накарам Карлсън да ти счупи пръстите на краката.

— Той няма да го направи.

— На това са го обучавали.

— Е, тогава сигурно ще трябва мигновено да се оженим — провлачено изрече Джейк, който бе изключително доволен от себе си, защото нещата се бяха развили точно както искаше.

— Надявах се, че ще се съгласиш с мен.

Устните му се впиха в нейните и подпечатаха с целувка един договор, който щеше да е за цял живот.

По-късно вечерта, когато луната се бе вдигнала високо, а звездите ярко искряха, Малори и Джейк отидоха да споделят добрата новина с двамата мъже, които несъмнено щяха да поискат признание за големите си заслуги. Намериха ги в галерията. Бяха седнали на едно канапе и вече се черпеха с шампанско.

— Празнувате ли нещо? — със сладък глас попита Малори, докато отвеждаше Джейк към отсрещния диван.

— Освен вашето сдобряване ли? — попита Карлсън и наля две чаши за новодошлите.

— Много сте сигурни в себе си — каза Малори.

Тя измери двамата мъже със заплашителен поглед, защото искаше да разберат, че няма да им се размине току-така. Щеше да им го върне, макар че това не беше от първостепенна важност в момента. Сега за нея най-важен беше Джейк и тя се сгуши до него, защото страшно ѝ харесваше, когато той се опитваше да я притисне още по-плътно към себе си.

— Вие двамата сте такава комбина, че е трудно да сбъркаш — рече Винсънт. — Само дете беше трудно да ви съберем на едно и също място и по едно и също време.

— Аз едва не се удавих — заяви Малори.

— Това беше най-трудната част — с безгрижна усмивка се съгласи Карлсън. — Но ти не се удави и ако не хванеш и пневмония, ще кажем, че всичко е наред.

Джейк и Малори мълчаха.

— Всичко е наред, нали? — попита Винсънт.

— Да — кратко се съгласи Джейк.

— Тогава значи празнуваме и това — рече Карлсън и се усмихна одобрително на двойката.

— И нещо друго ли има? — попита Джейк.

— Карлсън продаде книгата — отвърна с широка усмивка Винсънт.

— Каква книга? — попита Джейк.

— Продаде ли я? — почти в същия миг извика Малори.

— Продадох я — потвърди Карлсън, а лицето му сияеше от задоволство.

— За автора! — вдигна тост Винсънт.

— Кога разбра? — развълнувано попита Малори.

— Какво разбра? — объркано попита Джейк и се присъедини към тоста, макар че нямаше ни най-малко понятие какво празнуват.

— Днес следобед — отговори Карлсън. — Оставили са съобщение на телефонния ми секретар.

— Страхотен начин да научиш, че ще ставаш прочут — рече Винсънт.

— Това е великолепно! — възкликна Малори и се наведе през масичката, за да прегърне своя съквартирант.

— За какво говорите?

— За книгата на Карлсън — отговори Винсънт, сякаш смяташе, че Джейк е малко тъп. — Продаде я.

— Ти наистина ли си написал книга?

Но не очакваше отговор, защото досега никой не бе обърнал и най-малко внимание на въпросите му.

— Каза ли вече на Пеги, че ходи с автор на любовен роман? — попита Малори.

— Написал си любовен роман? — обади се Джейк.

Карлсън? Любовен роман? Джейк въздъхна удивено, а после сам се укори за шаблонното мислене. Тъй като Карлсън явно бе създал някакъв ръкопис, той веднага си беше въобразил, че става дума за

шпионска история или поне за детективски роман. Но любовен роман...

— Какво разбираш ти от любовни романи?

— Поне колкото теб разбирам — мигновено изстреля в отговор Карлсън.

— Ще получим ли по една книга с автограф?

— Ако си купите, ще ви дам автограф.

— А какво ли ще каже Пеги? — дяволито попита Малори.

Карлсън само се усмихна.

— Има ли за секс в книгата ти? — с надежда попита Винсънт, а после се засмя, когато Карлсън целият пламна.

— Не бива да се смущаваш, че имаш успех — каза Джейк.

— Не че съм смутен — колебливо отвърна Карлсън, търсейки точната дума. — По-скоро ми е малко неудобно...

— И се оправдаваш — вметна Малори.

— И се оправдавам заради хората, които четат някои...

— Неприлични романи? — попита Малори с безизразно лице.

— Точно така.

— Е, смятам, че това е един доста добър отговор на въпроса ми за секса — каза Винсънт и намигна на Малори.

— Не виждам защо изобщо трябва да се притесняваш за това какво мислят хората — рече Джейк. — В най-добрия случай те ще се възхищават от твоето... въображение.

— А в най-лошия случай? — не се стърпя Малори.

— Ще те молят за съвет!

— Какво ще кажеш, ако отидем пеш до ресторанта? — попита Джейк малко по-късно, докато помагаше на Малори да заключи галерията. Четиримата бяха решили да устроят общото си празненство там, където имаше за ядене и още шампанско и където Карлсън — неслучайно — си беше уговорил среща с Пеги. Двамата с Винсънт вече бяха тръгнали, след като благосклонно отпуснаха на Джейк и Малори трийсет минути насаме преди празненството.

— Защо ще ходим пеш, след като имаме една хубава кола ей там отзад, на паркинга? — попита Малори.

Тя спря и се облегна на стената, чудейки се с какво е заслужила да бъде обичана от един толкова прекрасен мъж.

— Нощта е много приятна и ще е полезно да се пораздвижим — благоразумно отговори Джейк.

— Имаме десет минути път дотам. Днес следобед достатъчно се раздвижихме.

— Имаш предвид твоето плуване? — невинно попита Джейк, който много добре знаеше какво има предвид тя, но искаше да го чуе от устата ѝ.

— И това също — усмихна се тя, защото ѝ беше много приятно да дразни Джейк. — Но ми се струва, че е добре да вземем колата, защото после ще трябва да се приберем у дома.

— Имаш ли представа колко много те обичам? — нежно попита той.

— Струва ми се, че имам — отговори тя, но остана, където си беше — до бюрото, защото понякога бе по-добре да има разстояние между двамата, иначе страстта заглушаваше думите. А Малори толкова много искаше да го слуша още.

— И знаеш, че ти доверявам всичко, което имам, а също и себе си?

— Да.

Вълнението ѝ растеше. В този миг той ѝ предлагаше сърцето и душата си.

— Доверяваш ли ми се, мила? — попита Джейк.

— Да. Напълно, изцяло, безрезервно. Да — повтори тя.

— Във всяко отношение? — Като видя, че е объркана, Джейк уточни: — С цялото си сърце?

— Да.

— С живота си?

— Разбира се. — Тя се усмихна, защото си представи колко безсмислен би бил животът ѝ без него.

— С всичко?

Тук тя се поколеба само защото не беше сигурна накъде бие. Но отговорът ѝ бе същият, независимо какви бяха целите на Джейк.

— Доверявам ти се — отговори Малори, наслаждавайки се на свободата, която ѝ даваше пълното доверие.

Джейк почака една секунда, преди да зададе последния въпрос:

— И ми доверяваш всичко, което имаш?

— То изглежда незначително на фона на останалото — подразни го тя.

— Но не е по-малко важно — възрази ѝ той и с нетърпение зачака отговора.

— Доверявам ти всичко, което имам — с лекота отговори Малори, уверена, че сянката, която хвърляше върху живота ѝ нещастieto на сестра ѝ, най-послед се е стопила.

Джейк бе затаил дъх и сега се отпусна, разбирайки, че доверието е най-важният дар, който двамата щяха да споделят. И понеже доверието раждаше любов, щяха да имат всичко, от което се нуждаеха.

— И ако ти кажа, че ти вярвам, ще обещаеш ли никога повече да не повдигаш този въпрос? — попита той.

За него това беше критичен момент, защото щеше да я подложи на една-единствена проверка.

На сърцето ѝ бе леко — то празнуваше отпадането на последната ѝ грижа — и Малори изрази съгласието си с усмивка:

— Обещавам.

— Тогава да празнуваме.

Тя кимна, изведнъж се оказа, че не може да продума. Джейк не беше се приближил до нея, не беше я докоснал.

Но погледът му беше вълнуващ, страстен, пълен с любов и Малори знаеше, че той изпитва същите чувства като нея.

— Ще те чакам отвън — каза Джейк.

Тя не възрази, защото си помисли, че той иска да остане сам, за да осъзнае значението на клетвите, които си бяха разменили. Без да бърза, заключи галерията, като си казваше, че колкото и да им беше приятно заедно, двамата имаха нужда и да остават сами от време на време. В душата ѝ цареше такава безметежност, че тя затаи дъх, сякаш някаква вихрушка я бе носила дълго и едва сега стъпваше на краката си.

Джейк я обичаше. Усмихна се, защото изобщо не се съмняваше в това. И той вярваше, че тя го обича.

Малори си помисли, че в нейния свят всичко е съвършено и посегна към бюрото, където бе оставила ключовете на ягуара. Нямахше ги там и тя реши, че Джейк сигурно я чака в колата. Включи

алармената система, дръпна след себе си входната врата и пъхна ключовете в ключалката.

Мощният рев на мотора на ягуара я накара да се обърне. Вдигна очи тъкмо навреме, за да види как задницата на любимата ѝ кола изчезва зад завоя.

И ми доверяваш всичко, което имаш? — беше я попитал той преди пет минути и тя бе казала „да“, защото и през ум не би ѝ минало да му откаже нещо.

До този момент.

— Не и колата си!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.